

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE BARSETTI

BITE
THE
WOMAN
THAT
FEEDS

Only Her Blood
Will Spare Me

DIRTY BLOOD BOOK I

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BESLEYEN KADINI ISIR

KİRLİ KAN
KİTAP 1

OceanofPDF.com

PENELOPE BARSETTI

OceanofPDF.com

HARTWICK YAYINCILIK

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Hartwick Yayıncılık

Bite The Woman That Feeds Copyright

© 2023 by Penelope Barsetti Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

Okuyucularım için,

Her gün bunu yapmamın sebebi sizsiniz.

Ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı gerçeğe dönüştüren okuyucularımıza özel olarak teşekkür ederiz:

Katy DiPrima

Julia

Shelby Andrews

Alicia Scott

Stacey Gonzalez

Athena Rain

Christal Bolotte

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

1. [Larisa](#)
2. [Kingsnake](#)
3. [Larisa](#)
4. [Kingsnake](#)
5. [Larisa](#)
6. [Kingsnake](#)
7. [Larisa](#)
8. [Larisa](#)
9. [Kingsnake](#)
10. [Larisa](#)
11. [Larisa](#)
12. [Kingsnake](#)
13. [Larisa](#)
14. [Kingsnake](#)
15. [Larisa](#)
16. [Kingsnake](#)
17. [Larisa](#)
18. [Kingsnake](#)
19. [Larisa](#)
20. [Larisa](#)
21. [Kingsnake](#)
22. [Larisa](#)
23. [Larisa](#)
24. [Kingsnake](#)
25. [Larisa](#)
26. [Larisa](#)
27. [Kingsnake](#)
28. [Larisa](#)
29. [Kingsnake](#)
30. [Larisa](#)
31. [Kingsnake](#)
32. [Larisa](#)
33. [Kingsnake](#)
34. [Larisa](#)
35. [Kingsnake](#)
36. [Larisa](#)

OceanofPDF.com

LARISA

Bitkilerle ıslatılmış bezi ellerimde sıktım ve kumaştaki fazla ılık suyu sıktım. Bez nemli olmasına rağmen ıslanmayınca, teni fırtına bulutları gibi gri olan kadının alnına uyguladım. Sadece birkaç saniyelik sessizliğin ardından öksürükler geri geldi ve doğal olmayan yönlere doğru sarsılırken vücudunu sarsmaya başladı.

Bezi kovaya geri koydum ve öksürükleri dindikten sonra nemli havluyu uygulayarak tekrarladım. Odadaki tek hasta o değildi. Salon hasta ve ölmek üzere olan insanlarla doluydu ve onlarla ilgilenenler hastalıktan kaçmak için her türlü önlemi alıyorlardı, ama sonunda onlar da hastalığa yenik düşeceklerdi.

Ama ben değilim.

Veba binlerce, on binlerce kişiyi öldürdü ve hayatta kalanlarda akciğer kapasitesinde azalma, kalp komplikasyonları ve diğer hastalıklar gibi kalıcı sakatlıklar bıraktı. Altı hafta önce topraklarımızı vurdu ve dalgalar halinde bizi vurmaya devam etti. Ben kalede hizmetçiydim, şifacı değil, ama bu görev bana verilmişti çünkü diğerleri hastalıktan ölürken ben sağlıklı kalmıştım.

Bağışıklığım vardı.

Başka biri bu hediyeye sevinebilirdi, ama ben değil.

Sevdiğim herkesi kaybettikten sonra olmaz.

Kapı açıldı. "Larisa, Kral Elias seninle konuşmak istiyor."

Kalbim bir kalyonun çapası gibi battı. Dibe vurdu ve uçurumun karanlığına kilitlenerek yana yattı. Ölmekte olan kadının gözlerine baktım, gözleri ölümün yavaşça yayılmasından dolayı bulanıktı ve sonra bezi kovaya geri koydum. Onun için ölümünü kolaylaştırmaktan başka bir şey yapmamıştım, ama o kadar ileri gitmişti ki orada olduğumu bile bilmiyordu.

Hiçbir şey. Ne acı ne de ıstırap.

Muhafızı kaleye kadar takip ettim ve kapıların açılmasını bekledim. Kraliyet ailesini, seçmenlerini ve çalışanlarını korumak için sıkı önlemler alınmıştı. Mesajlar kapı ve pencerelerin altından geçirilen yazılı notlar aracılığıyla iletiliyordu. Bana eşlik eden muhafız geri çekildikten sonra kapılar açıldı ve kaleye girmeme izin verildi.

Kapılar arkamdan kapandı ve bambaşka bir dünyadaydım. Lüks halılar, kristal avizeler, saf altından yapılmış kadehler, tarihimizin en iyi sanatçılarının tabloları şatonun her yerinde sergileniyordu. Ayrıca sessizdi, koridorda yankılanan öksürük sesleri yoktu ve ölüm yerine taze çiçek kokuyordu.

"Benimle gel." Gardiyan bana üst katta ve çeşitli koridorlarda eşlik etti. Nereye gittiğimizi ve oraya varmak için neden daha uzun bir yol izlediğimizi zaten biliyordum. Sonunda büyük bir ocağı, taş zemine serilmiş pelüş halıları ve kiraz ağacından yapılmış heybetli bir masası olan geniş bir oda olan çalışma odasına vardık.

Görevli beni içeri aldı ve hemen ayrıldı.

Kral Elias masasının arkasında duruyordu, huzuruna girdiğim anda gözleri bana kilitlendi. Genç, yakışıklı, asla kral gereken bir adam. İkimiz de artık geçmişte kalmış anları düşünerek ağır bir bakışmaya başladık.

İlk konuşan ben oldum. "Benim için ne gibi görevleriniz var lordum?" Kalbim boşluğa değdiği için suratımı asmamak kolaydı. Sol eline bakmaya cesaret edemedim -altın yüzüğün ışığı yansıttığı

ocakta alevler. Soğuk bir gündü ve bu sadece hastalığı daha da kötüleştiriyordu.

Masanın etrafından dolaştı, ihtişamlı pelerini arkasından geliyordu, güçlü göğsüne tam oturan el dikimi yeleşinin üzerinde evinin arması vardı. Tam önümde durdu, kendisinden çok daha aşağı seviyede birine çok yakın duruyordu. "Hayatım boyunca hiç bu kadar mutsuz olmamıştım."

Uçuruma fırlatılan bir taş, gittikçe daha derine iniyor, çukur dipsiz. Kayan yıldızlar gibi acı patlamaları. Bir zonklama. Bir kıvranış.

İtiraf kalp tellerimi çekmeyi başaramadı. "Lordum, şehrinize adım atsaydınız, böyle hissetmeniz için hiçbir neden olmadığını görürdünüz."

Hafif bir nefes aldı. "Yapma bunu-"

"Bu veba nüfusu şimdiden yüzde otuz oranında azalttı-" "Bana adımla hitap et, kulağıma bağırдыңın adımla."

Sanki eldivenli avucu yüzüme çarpmış gibi irkildim. "Bunu yapamam lordum."

Resmiyetimden rahatsız olduğu belli olan bir nefes daha verdi. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

"Ama yine de kabul ettin."

"Başka seçeneğim yoktu-"

"Kral sensin, Elias. Seçme şansını olan *tek* kişi sensin."

Arkasındaki pencere bulutlu gökyüzünü gösteriyordu. Büyük ocağındaki büyük alevler, hafızalardaki en sert kışı kovacak kadar güçlü değildi. Bir kral edasıyla bana baktı, belli ki söyleyecek söz bulamıyordu.

Kaynayan bir kazan su, duyguları derinleşirse kaynamaya yetecek kadar sıcak.

"Sen seçimini yaptın ve şimdi ikimiz de bununla yaşamak zorundayız. Bu yüzden, lütfen... beni rahat bırak."

Yutkundu, boğazı düğümlendi. "Sana söylediklerimde ciddi dim. Kraliyet bağ larımı bırakıp seninle birlikte sıradan bir hayat sürmeye niyetliydim. Ama sonra babam öldü... ve sonra ağabeyim öldü... tacı bana bıraktı. İhtiyaç duyduğum bir zamanda tacı reddetmek, tüm atalarımın mezarlarına tükürmek olurdu."

Gözlerim düştü. "Ama onunla evlenmek zorunda değildin..."

Şimdi o da utanarak başka tarafa bakıyordu. *Bir topun içine kıvrıldı, kendi bedenini sımsıkı sardı, cenin pozisyonunu benimsedi. Zihnini, bedenini ve ruhunu geri çekti.* "Evet, söyledim. Bir varise ihtiyacım var-"

"Ve ben senin oğullarını doğuramadım mı?" Çenemi kaldırdım, öfkem ocaktaki alevlerden daha . "Kanım kirli olduğu için mi?"

Gözlerini . "bile, buna izin verilmezdi-"

"O halde Raventower Kralı olarak buna *izin* veriyorsun."

"Ben bir kurumda piyonum, Larisa-"

"Bu bir bahane. Sen sadece varislerinin meşruiyetini sağlamak istedin, bu da gücün aşktan daha önemli olduğu anlamına geliyor. En azından bir erkek ol ve bu konuda dürüst ol. Bir erkek, uğruna dünyayı yakmaya hazır olmadığı sürece bir kadına onu sevdiğini asla söylememelidir."

"Seni seviyorum."

"O zaman küller nerede?"

Sessizliğe kilitlenmiş bir şekilde baktı. Acı. *Zonklayan türden. Kıvranan türden.*

Arkama baktım, nefeslerim o kadar derindi ki acı veriyordu. "Sen evli bir Elias. Senden daha küçük bir kadınla bu şekilde konuşmamalısın."

Sessizleşti, acı dolu bir dakika geçene kadar saniyelerin akıp gitmesine izin verdi. Ama sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi önümde durmaya devam etti. "Ben onu sevmiyorum. O da beni sevmiyor."

"Ama ondan etkileniyorsun."

Biraz şaşırmıştı, kaybedince durakladı. "Ben etkilenmiyorum-" "Evet, etkileniyorsun." Bunu görmüştüm. Hissetmiştim.

Sessizleşti, gözleri bana kilitlendi. Yeterince gerginlik geçtikten sonra devam etti. "İlişkimizin devam etmemesi için hiçbir neden yok."

"Yani onu bir kısırak gibi becerip doğuracaksın ve sonra benimle sevişeceksin öyle mi? Bu çok romantik."

"Hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum ve evet, bunun romantik olduğunu düşünüyorum."

Bıçak zaten kaburgalarımın arasındaydı ama şimdi bükülmüştü. "Ben asla bir adamın sırrı olmayacağım, sadece yemini olacağım. Şu andan itibaren Raventower'ın ve kraliyet ailesinin hizmetkârıyım, başka bir şey değil."

Raventower hayalet bir kasabaydı.

İki ay önce, ticaretin ve ticaretin geliştiği, sokaklarda ve tarlalarda oynayan çocukların güldüğü, her pencerede ziyaretçileri içeride karşılamak için çiçek vazolarının bulunduğu bir şehirdi. Barlar uzun bir iş gününün ardından gelen erkeklerle, dükkanlar ise seçtikleri peynirleri ve parfümleri satmaya hazır kadınlarla doluydu.

Şimdi... görünürde bir insan yoktu.

Karanlıkta eve doğru yürüdüm, ısırın soğuk arnavut kaldırımını yolları süpürüyor ve parmak uçlarımı donduruyordu. Bazen ara sokaklarda bir öksürük duyardım.

-Ama bunun gerçek mi yoksa sadece hayal gücümün hastalıklı bir ürünü mü olduğundan emin değildim.

Eve vardığımda vücudum yorgun düşmüştü, kalbim de öyle.

Veba topraklarımızı kasıp kavurmadan önce, benimle birlikte olmak için kraliyet bağlarını terk etmeye hazır bir adamla tutkulu bir ilişkiye kapılmışım. Annem hâlâ yanımdaydı ve hem kendimizi hem de Raventower sakinlerini beslemek için bahçemizden meyve topluyordu. Şimdi, sevdiğim adam

başka biriyle evlendi, her gece yanında yattı, her gece onu becerdi.

Ve annem ölmüştü.

Bu vebaya karşı bağışıklığım vardı ama yine de kendimi hasta hissediyordum.

OceanofPDF.com

KINGSSNAKE

Tak tak. Tak. Tak.

Birkaç dakika önce ölü gibi uyuyordum ama şimdi tamamen uyanıktım. Çarşafı üzerimden çektim ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. "Evet?"

Kapı kırıldı ve evimin hizmetkârı göründü. "General Viper sizinle konuşmak istiyor. Acil bir durum."

"Hemen geliyorum." Prior

kapıyı kapattı.

Kıyafetlerimi ve pelerinimi üzerime geçirdim, kılıcımı kalçama, hançerimi de kemerime bağladım. Büyük salonlarımdan hışımla geçtim, taşı ısıtan şenlik ateşlerinin yanından geçtim ve fuayeye ulaştım.

Merdivenlerin tepesinde belirdiğim anda generalin gözleri bana kilitlenmişti. Elleri arkasında, vücudu zırhıyla süslenmiş bir halde, gözlerini kırpmadan aşağı inişimi izledi.

Yüz yüze geldik. "Ne , Viper?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bu Rose... O öldü."

Avım yerde yatıyordu, açık teninin her yerinde delik izleri vardı. Çok solgundu, kardan daha solgundu. Benim için ayrılan kan, daha küçük vampirler tarafından ziyafet çekilmişti. Gözleri açık ve kapaksızdı, göremediği tavana bakıyordu. "Kim yaptı bunu?"

Her zamanki gibi soğukkanlı olan General Viper, Rose'un ölümünü umursamıyor gibiydi. "Fark eder mi?" Bakışlarını kaldırdı ve bana kilitledi. "Yiyecek her geçen gün azalıyor. Türümüzden birkaç kişiyi kaybettik - önemsiz sayıda, ama şimdi her gün biraz daha kaybediyoruz. Bu krallarına ihanet etmek için yapılmış bir hareket değil. Bu bir çaresizlik eylemi."

Tüm krallıkları kasıp kavuran veba, onların olduğu kadar bizim de sayımızı yok ediyordu. Ölmeden hastalarla beslenemiyorduk ve sağlıklı kalanlar da evlerini asla terk etmiyordu. Birkaç insan, ölümsüzlük yoluyla vebadan kurtulma karşılığında bize av olmayı teklif etti, ancak o kadar açtık ki sözümüzü asla tutmadık. İster insan ister vampir olsun, bu hastalıktan kaçış yoktu.

İki ay geçti ve hastalık yavaşlama belirtisi göstermedi. Sadece onların değil, bizim de nüfusumuzu yok edecekti. "Resmen umutsuz zamanlardayız. Raventower'a saldırmalı ve sağlıklı olanlardan beslenmeliyiz."

"Kimin hasta kimin sağlıklı olduğundan emin olmanın bir yolu yok. Vampirlerimiz virüslü kanla beslenirlerse kendileri ölürler."

İnsanlar gibi vebaya yakalanmadık, çünkü nefes almamız gerekmiyordu. Ben de dahil olmak üzere çoğumuz bu eylemi hala bilinçsizce gerçekleştiriyorduk. Ancak virüslü kanı yutarsak, bizi bu şekilde öldürürdü, yavaş ve acılı bir ölüm. "Kraliyet ailesi kendini halkından soyutladı. *Şimdilik* hayatlarını bağışlamak istiyorlarsa kaleye saldırıp bağış talep edeceğiz."

General Viper başıyla onayladı. "Bize yeterince verirlerse ve açlığımızı kontrol edersek, bu gerçekleşene kadar hayatta kalabiliriz."

Grayson'dan at sırtında dağ geçidinden geçerek Raventower'a kuzeyden yaklaştık. Bize en yakın krallık olduğu için orduları bizi uzakta tutmaktan sorumluydu ama veba artık herhangi bir saldırıya karşı kendilerini savunmalarını imkânsız hale getirmişti.

Ön kapılarına yaklaştık ve gözetleme kulesindeki adamların çığına döndüğünü gözlemledik. Kornalar çalındı ama asker gelmedi. Tam da bu kapıda savaşıyorduk ama onları fethetmek istemediğimizi anlamamışlardı. Sadece beslenmeye ihtiyacımız vardı ve ölen askerlerle beslenmek dışarıda yemek yemeye eşdeğerdi.

"Kral Reginald ile görüşmek istiyorum." Atımı ileri doğru sürdüm ve erkek olacak yaşta bile görünmeyen korkmuş askere baktım. Ordularının yerini oğulları almıştı, hiçbir zaman doğru düzgün kılıç eğitimi almamış oğulları.

"Kral Reginald öldü."

Hiç şaşırmadım. "O zaman Kral Edward'la konuşmak

istiyorum." "O da öldü. Kral Elias, ikinci oğul, şimdi bizi yönetiyor."

Onun saltanatı da öncekiler gibi kısa sürecekti. "O zaman kapılarınızı açın, ben de onunla konuşayım."

Asker ortadan kayboldu ve dakikalar sonra geri döndü. "Bu neyle ilgili?"

Bir çocuk için bile sabırsızlığımı kontrol edemiyordum. "Bu krallar arasındaki bir mesele."

Tekrar gitti ve bu sefer geri döndüğünde korkmuş görünüyordu. "Geçmene izin veremem."

"O zaman bu zayıf kapıyı kıracağım ve bu toprakları kendime alacağım." Komutan yardımcım General Viper'a elimle işaret ettim.

Hemen diğer askerlerle birlikte ilerledi ve kapıyı menteşelerinden sökmeye hazırlandı.

"Bekle!" Çocuk gitti, geri döndü ve sonunda kapıları açtı. "Geçebilirsiniz."

Topuklarım atımın böğrüne vurdu ve bir zamanlar bereketli bir krallık olan Raventower'a girdim, artık halkı tarafından terk edilmiş gibi sessizdi. Sokaklarda hiç vatandaş yoktu, hepsi evlerinde saklanıyor ya da revirde ölüyordu. Atımı arnavut kaldırımlı ana yoldan aşağı sürdüm, arkamda bir düzine askerden oluşan küçük ordum vardı. Hayvanlarımızın toynakları her adımda yankılanıyordu çünkü diğer tek ses rüzgârın sesiydi.

Evler ve dükkânlar kümesinden ayrıldıktan sonra açık araziye geçerek hafif bir tepenin üstündeki kaleye yaklaştık. Gelişimi önceden haber almıştım çünkü yeni kral beni karşılamak için çoktan kapılarının önüne gelmişti. Kalenin diğer lordları ve alnında mücevherli bir taç taşıyan kraliçeyle birlikte orada duruyordu.

Atımdan indim ve yaklaştım.

Kral Elias beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bu kadar yeter."

Gülümsedim. "Merak etmeyin, Kral Elias. Akşam yemeğine kalmayı beklemiyordum."

Elini indirdi ama daha da tedirgin görünüyordu. "Ne istiyorsun, Kingsnake?"

Gözlerim kısıldı. "Lordlukta yeni olduğunu biliyorum ama bir krala böyle hitap edilmez."

Yutkundü, gözlerini kırparsa ona saldıracağımdan korkuyormuş gibi gözlerini bana dikmişti. "Kingsnake, Vampirlerin Kralı, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu daha iyi." Bir adım öne çıktım ve onun hemen geri adım atması hoşuma gitti. "Bu hastalık halkınızı mahvetmeye devam ediyor ve nedenle benimkini de mahvediyor. Bizi beslemek için en sağlıklı vatandaşlarınızdan bir düzine kadarını bağışlayacaksınız, yoksa biz sizi besleriz."

Hepsi o kadar hareketsizdi ki, sanki taş dönmüşlerdi. Kral Elias yutkundü ve anında daha önce olduğundan daha sert nefes aldı. Sanki bu zor zamanda ona rehberlik edebilecekmiş gibi karısına bile baktı. "Hayvanların kanıyla hayatta kalabilirsiniz. Bizi bağışlamanız doğru olur."

"Bir kral hayvanlarla beslenmez. Bir kral güçlülerle beslenir. Avım öldürüldü ve sen onun yerine ısırığımı layık birini koyacaksın. Diğerleri halkıma, ziyafete layık vampirlere verilecek."

Kral Elias sessizdi, belli ki bu soruna bir çözüm bulamamıştı. İmparatorluğu görünmeyen bir düşman tarafından yok edilmişti ve şimdi bana karşı koyamıyor ve elinde kalan az sayıdaki insanı koruyamıyordu. Orduları yok edilmişti ve asla miras almaması gereken bir pozisyona gelmişti. Cildinin grileşmesine ve terlemesine bakılırsa bu görev için uygun değildi.

"Kurban edeceğiniz kişileri aday gösterin, yoksa onun yerine sizi alırsınız."

Kral Elias, sanki tavsiye almak için babasını ve kardeşini arıyormuş gibi sağa sola döndü, ama sonra acı gerçek ortaya çıktı - tamamen yalnızdı.

Karısı onun eline uzandı. "Larisa." İsmi

duyunca gözle görülür bir şekilde

durgunlaştı.

"Kızı ona vereceğiz ve geri kalanını bağışlayacağız." Duymayayım diye sesini fısıltıya indirdi ama sanki tam yanımda duruyormuş gibi her kelimesini duyabiliyordum.

Kral Elias her nedense her zamankinden daha solgun görünüyordu, sanki bu sadece başka seçeneği yoksa seçeceği bir yoldu.

"Eğer ona teklifte bulunursak, asla geri dönmeyecektir," diye devam etti.

Resmen ilgimi çekmişti. "Larisa'yı bu kadar değerli kılan nitelikleri neler?"

İkisi de bana baktı, on beş metre öteden konuşmalarına kulak misafiri olmama şaşırmışlardı.

Kral Elias konuşmadı ama konuştu. "Larisa'nın bağışıklığı var-"

"*Victoria*." Kraliçe'nin kolunu tuttu ve onu dengeledi.

"Bizi ve halkımızı korumanın tek yolu bu," diye tısladı. "Başka bir seçenek yok."

Bu çocukça tartışmadan bıktım. Dürüst bir kralın kendi adına bir başkasının konuşmasına ihtiyacı olmazdı, özellikle de bir kadının. "Konuş."

Kral Elias konuşmadı. Bakışlarıma karşılık vermedi.

Victoria devam etti. "Larisa bu hastalığa karşı bağışıklığı olan tek kişi. Her gün hastalara ve ölmekte olanlara baktı ve en ufak bir belirti göstermedi. Türünün tek örneği o."

"Neden bağışıklığı var?"

"Bilmiyoruz. Ama diğer herkesi bağışlarsanız onu size vermeye hazırız. Raventower'a dönüp daha fazla av istemezseniz. Bizi sonsuza dek huzur içinde bırakırsan. En güçlü avı istediniz ve güçlü bir bedel karşılığında ona sahip olabilirsiniz."

Her geçen hafta gücüm azalıyordu. Rose sadece bana aitti ama sürekli aynı kanla beslenmek duyularımı köreltmmişti. Halkım açlıktan ölmeye başladığında, itirazlarına rağmen onu paylaşmayı teklif ettim. Ama o kadar acıkmışlardı ki, onu emerek kuruttular ve yanlışlıkla öldürdüler. Suçlunun peşine düşüp başını kesebilirdim ama bunun doğru olmayacağını biliyordum, hele ki hatalı olan . Vampirlerin Kralı, Grayson'ın Kralı olarak halkımı korumak ve onlara bakmak benim görevimdi ve bunu başaramadım. Onları cezalandırmak yerine kendimi cezalandırmalıyım. Büyülü kana sahip bir avın var olduğunu bilmek sadece iştahımı arttırmakla kalmıyor, aynı zamanda heyecandan tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Mükemmel bir ava sahip olmak her vampirin hayaliydi, kan o kadar güçlüydü ki sizi daha da güçlü kılıyordu. "Larisa'yı alacağım ama başkalarını da alacağım çünkü tek bir kadın hepimizi beslemeye yetmez. Ama karşılığında, daha fazlasını istemek için topraklarınıza geri dönmeyeceğim. Raventower'ı geçip diğer krallıklara gideceğim."

Kral Elias hasta görünüyordu. değil ama mide rahatsızlığından. Victoria kralına döndü ve onun kararını bekledi.

Ama adam bunu yapamayacak kadar güçsüzdü. "Larisa ve diğerlerini getirin. Topraklarınızdan hemen ayrılacağım."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LARISA

Bir ığlık duydum.

Ailemin akşam yemeği yediği yemek masasında oturmuş, annemin ot ve baharat kitaplarına bakıyordum ki sokaktan gelen sesi duydum. Pencereye doğru ilerledim ve perdeyi araladığımda kralın askerlerini komşumun evinin önünde buldum. Angela'yı sokağa sürüklediler ve bileklerini iple birbirine bağladılar.

"Neler oluyor...?" Perdeyi hafifçe yana çekerek karanlığa baktım ve diğerlerinin elleri arkadan bağlı bir şekilde gardiyanların yanında durduğunu gördüm. Onlara mahkûm gibi davranılıyordu. Olaya daha yakın olan başka bir pencereye geçtim ve perdeyi geri çektim.

"Bizi neden götürüyorlar?" Angela terzi Doris'e bağırdı.

"Vampirlerin gitmesi için bizi Kingsnake'e kurban edecekler."

Yüzümdeki kan da Angela'nınki gibi hızla çekildi. O gruptaki tüm mahkûmlar sağlıklıydı ve bunu biliyordum çünkü hasta ve ölmek üzere olanlarla ben ilgileniyordum. Vampirler yiyecek için çaresiz kalmışlardı ve Raventower'ın onların hâkimiyetine karşı koyamayacak kadar zayıf olduğunu bildiklerinden taleplerini dile getiriyorlardı. En güçlü halimizde bile, Kingsnake ve ordusu bizim için çok fazlaydı ve savaş yine de bir kurbanla sonuçlandı.

Gardiyan daha sonra benim kapıma yöneldi. "Hayır..." Perdeleri araladım, şöminedeki açık ateşe bir kova su attım ve yan odaya geçtim. Çantam kilerdeydi ve hemen onu erzaklarımla doldurdum.

Tak tak. Tak. Tak. "Kral Elias huzurunuza çıkmak istiyor."

Hareketlerimi durdurdum çünkü gerçek kafama bir tuğla gibi çarptı. Kingsnake beslemek için sağlıklı birini istemişti ve Kral Elias da beni önermişti. Beni listeden çıkarabilirdi ama yapmadı.

Ağlamak istedim ama bunun için zaman yoktu. Kalbimde tutabildiğim tek duygu öfkeydi ve bunu harekete geçmek ve toplanmayı bitirmek için kullandım.

Tak tak. Tak. Tak. "Kral adına kapıyı açın."

Çantamı omzuma attım, hançerimi kemerime taktım ve köşede duran kılıcımı aldım. Hiç orduda görev almamıştım ama Raventower'daki her öğrenci, kadın-erkek askeri eğitimden geçerdii, her sağlıklı bireyin silahlanmasını gerektiren bir savaşla karşı karşıya kalırsak diye. Kılıç dövüşüne diğerlerinden daha kolay alışmıştım, ama kadınların çok kötü koşullar dışında orduya katılmasına izin verilmiyordu, ben de şatoda hizmetçi olarak çalıştım.

Kralın oğluyla yatmak işin tek heyecanlı kısmıydı.

Arka kapıdan çıktım ve ara sokaktan aşağı koştum. Çantamı omzuma atarak güney kapısına yöneldim, Kingsnake ve ordusunun kuzey kapısından gelmiş olacağını biliyordum. Ana yola ulaştığımda, görünmemek için koşarak karşıya geçtim ve sonra evlerin arasındaki başka bir labirente kayboldum.

Evleri atlattım ve güney kapısına yaklaştım, ama bunu hissetmeden önce değil.

Güç.

Onu tanımlamanın tek yolu buydu. Diğerlerinden daha büyük bir varlık. Gücünü dipsiz bir çapta yansıtabilen bir varlık. Belirgindi, metal gibi sert, çelik gibi soğuktu. Varlıklar karmaşıktı, bu yüzden bazen birden fazla duygu aynı anda sıralanır ve bu da yorumlanması zor bir dizi hisse neden olurdu. Ama bu... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Kaleye doğru baktım, kral ve kraliçe Kingsnake ve ordusuyla buluşurken oluşan gölge yığını görddüm. Meşaleler uzakları gösteriyordu.

ama ayırt edilemeyecek kadar uzaktaydılar.

Sonra muhafızların kaleye doğru yürüdüğünü gördüm, sekiz mahkûm vardı. Krala ulaştıklarında, bulunamadığımı haber vereceklerdi. Yakalanmadan önce kaçtığımı bileceklerdi ve beni kırsalda avlayacaklardı.

Güney kapısına koştum ve arkama bakmadım.

Vampirler benimkinden çok daha güçlü bir görüşe sahipti, bu yüzden komşu krallığımız Crowswell'e giden yolu kullanmak yerine dağlara doğru yöneldim. Engebeli arazinin ve sık çam ve meşe korularının, doğup büyüdüğüm köyden uzaklaşmamı engelleyeceğini umuyordum.

Daha önce hiç gitmediğim bir yerde karanlıkta koşmanın tehlikeli bir karar olduğunu biliyordum ama bu, dişleri olan kötü niyetli bir yaratık tarafından beslenmekten daha az tehlikeliydi. Onların takibinden başarıyla kurtulsam bile, gitmelerine yetecek kadar uzun süre vahşi doğada saklanmak zorunda kalacaktım ve sonra yaşamak için yeni bir yer bulmam gerekecekti. Çantama istiflediğim şeylerden başka hiçbir şeyim olmadan her şeye baştan başlamam gerekecekti.

Dağın daha yukarısına doğru ilerledim, çimenlerden yansıyan ay ışığı dışında neredeyse kördüm. Bu benim kurtarıcımdı ama aynı zamanda lanetimdi de, çünkü bu ışık onların da görmesini kolaylaştırıyordu.

Dağ geçitlerinde neler yaşadığını biliyordum; geçmiş savaşlarda sayıları azaldıkça mağaralarında saklanmayı ve insanları rahat bırakmayı seçen yaratıklar. Ama hâlâ karanlıkta dolaşıyor, hâlâ dağlarına yaklaşacak kadar aptal olanların canını alıyorlardı. Benim gibi birinin gideceği en son yerdi, bu da bu tarafa gelmeyebilecekleri anlamına geliyordu.

Daha fazla ilerleyemeyinceye kadar dağın yamacına tırmandım. Yere ve nefesimi toplamak için kendimi zorladım. Uzaklarda, vadide parıldayan yıldızlar gibi görünen Raventower'ın meşalelerini görebiliyordum. Ne zaman

Bakışlarım patikadaki tepelerin üzerinden aşağıya bakarken hiçbir şey göremedim. Tek bir meşale bile. Takip izi yoktu.

Belki batıya gittiler. Ya da belki aramaya değmezdim.

Benimle evlenmek isteyen adam başka biriyle evlenmişti ve sonra da beni düşmana satmıştı. Damarlarımda hiç nefret hissetmemiştim ama şimdi kesinlikle hissediyordum. Sadece ona karşı değil, kendime karşı da.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Kalbimi bu kadar değersiz birine nasıl verebilirdim?

Mataramdan su içtim ve üşümeye başladığımı hissettim. Dağın yamacına tırmanırken vücudumu zorladığım için adrenalini beni bu noktaya kadar sıcak tutmuştu ama şimdi boşta olduğum için soğğun acısını hissediyordum.

Ve lanet olsun, hava soğuktu. Dağın daha yukarılarında kar olduğunu biliyordum ama elim ayağıma dolanan uyuşukluğu hissedecek kadar yaklaşmışım. Aceleden daha ağır olan paltomu almayı akıl edememişim, bu yüzden bırakın karanlığı, hava şartlarına bile hazırlıklı değildim.

Ama yine de bir vampir tarafından yenmekten daha iyiydi.

Ateş çok yardımcı olurdu ama aynı zamanda bulunduğum yeri gösteren parlak bir işaret olurdu. Gece ya da gündüz, herkes onu görebilirdi. Gece boyunca titredim, dizlerimi göğsüme çektim, uluyan rüzgârı engellemek için sırtımı güçlü bir meşeye dayadım.

"Kayıp mı oldun?"

Ayağa fırladım ve sesi duyduğumda neredeyse düşüyordum. "Lanet olsun." Elim otomatik olarak kılıcıma uzandı ve onu kınından çıkardım. Kalbim sakın bir durgunluktan aşırı kan dolaşımına geçti ve ellerim titredi çünkü birinin bana bu kadar kolay sinsice yaklaşmasından çok korkmuştum.

Benim yaşlarıma yakın, uzun kahverengi saçlı ve açık renkli gözlü bir adamdı. O da benzer şekilde giyinmişti, üzerinde sadece bir pantolon ve tunik vardı, kışın ortasında dağın yamacını keşfetmek için doğru kıyafetler değildi.

Ve bu beni huzursuz etti.

Ellerini hafifçe kaldırdı. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?" "Burada yaşıyorum."

"Dağ başında bir evin mi var? Krallıklardan uzakta mı? Mağaraların girişlerine yakın mı?"

"Bir krala boyun eğmekle ilgilenmiyorum. Kendi kurallarına göre yaşamayı ve ölmeyi tercih ederim." Elleri hâlâ yukarıdaydı ve kılıcına baktı. "Onu kaldıracak mısınız?"

"Emin değilim."

Ellerini indirdi ve geri çekildi. "O zaman burada donun." Arkasını dönüp gitmeye başladı ve karanlık hızla onu yuttu.

"Bekle." Soğuk beni biraz soluklanmak için çaresiz bırakmıştı. Sadece birkaç saat olmuştu ve dudaklarımın şimdiden ne kadar kuruduğunu hissettim. Kılıcımı yeniden kınına soktum. "Kabalığım için özür dilerim. Beni hazırlıksız yakaladınız."

Geri dönerken bir dalın kırıldığını duydum ama onu henüz göremiyordum. "O zaman bana katılmak ister misin?"

"Evet. teşekkür ederim."

Yaklaştı ve karanlığın içinden çıktığında farklıydı. En az bir karış daha uzundu.

Kürkle

kaplıydı. Ve

dişleri vardı.

Açık burnundan sessiz bir hırıltı çıktı. Arka ayakları üzerinde duran, ay ışığını yansıtan yanardöner dişlerinden tükürük damlayan bir canavardı.

"Bunu nasıl yaptın...?" Kurtadamlar dolunayda ortaya çıkar, ama o kendi isteğiyle insandan canavara dönüşmüştü. İçinde bulunduğum durumda sormak muhtemelen aptalca bir soruydu ama beni kandırmayı nasıl başardığını anlamam gerekiyordu.

"Artık peri masallarının yalan olduğunu biliyorsun." Saldırdı, devasa bedeni cüssesine yakışmayan bir hızla hareket ediyordu.

Kaçmayı başardım çünkü zıpladım ve bir eğimin üzerine düştüm, vücudum otomatik olarak yoldan yuvarlandı ve pençelerini birkaç santimle kaçırdım.

Ağır bedeni çam ağacına çarptı ve onu devirdi.

"Oh kahretsin." Ayağa kalktım ve kılıcımı tekrar kınından çıkardım ama bu canavarın karşısında bir kürdan gibiydi.

Ayağa kalkması biraz zaman aldı çünkü ağaca tahmin ettiğinden daha sert çarpmıştı. Kaçabilirdim ama onun hızına yetişemediğim için bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Kılıcı ellerimde tuttum ve umutsuz olduğunu bilsem de ona vurmaya hazırlandım.

Bir vampir yerine bir kurt adama yem olmak için seçimimi yaptım. Güçlü bir kükreme çıkardı ve kocaman pençelerini yere vurdu. Yerin gerçekten sallandığına yemin edebilirim.

Bana tekrar saldırdı tek yapabildiğim yoldan atlayıp kılıcımı yere vurmak oldu.

İkinci kez şansım yaver gitti ve kılıcım kana bulandı.

Pençesini bana doğru savurdu ve bana öyle sert vurdu ki açıklığın öbür ucuna uçtum.

Bir ağacın köklerine indim ve dünya bir an için döndü. *Ayağa kalk. Ayağa kalk. Hadi, Larisa.* Birkaç adım ötede duran kılıca uzandım. Parmaklarım kabzayı sıkıca kavrarırken yaralı bir hayvanın çığlığını duydum.

Döndüğümde kurt adamın yeni bir düşmanla karşılaştığını gördüm.

Kılıçları havada dönerken parıldıyor, tekrar dönüp başka bir vücut parçasına çarpmadan önce eti kesiyordu. Kılıç ustası kurt adamın hızına sahipti ve rakibini daha önce hiç görmediğim bir çeviklikle alt ediyordu.

Kurt adam kaçmaya çalıştı ama adam gitmesine izin vermedi.

Kılıcını doğrudan başının arkasına fırlattı ve hayvanı kafatasına sapladı.

Vücudu gevşedi.

Az önce gördüklerime inanamadım.

Adam leşe bakarken durakladı ve sonra kılıcı kurt adamın kafatasındaki mezarından çıkarmak için cesede doğru yürüdü. Kılıcı serbest bırakmak için sertçe çekti ve sonra hayvanın kürkündeki kanı sildi.

Dikkatini bana çevirdi ve bir adım daha yaklaştı.

Zırhını gördüm, siyah ve yılanlarla işlenmişti. Pelerini sırtında asılıydı, o da siyahtı ama kenarları kırmızıydı. Kar gibi açık tenli, yılan gibi yarık gözlü, kılıcına rakip olacak kadar keskin bir çene hattı. Zamansız güzelliğini sonsuza dek koruyacak yakışıklı bir yüz. Boş bir ifadeyle bana baktı. "Ayağa kalk."

Kingsnake. Ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Çantamı geride bıraktım. Kılıcımı bile. Bir vampirden kaçmam mümkün değilken bu aptalca bir karardı ama zayıf bir şekilde boyun eğmektense savaşıp ölmek daha iyiydi.

Bir şey bana çelme taktı ve düştüm.

Yere çakıldım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama ayak bileklerim bağlıydı. Sertçe tekmeledim ve sonra gerilim daha da arttı. Her hareket etmeye çalıştığımda daha az esneklik buluyordum. İpin önce kalçalarımı, sonra da gövdemı sıkıştığını hissettim, bir tür sihirdi bu.

Hisssssssssss.

Bunun sihir olmadığını fark ettim.

Dev bir yılan güçlü bedeniyle etrafımı sarmış, beni olduğum yerde sabitlemiş ve sarı gözlerini üzerime kilitlemişti. Dili her birkaç saniyede bir yüzümden birkaç santim ötede ortaya çıkıyordu.

Kemerimdeki hançere uzandım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Yılan ağzını genişletmiş ve büyük dişlerini ortaya çıkarmıştı, hançerim pullarını deldiği anda zehrini bana saplamaya hazırdı. *Hisssssssssss*.

"Zehrinin küçük bir damlası sizi felç edecek. Zehir yayılacak ve kalbinize ulaştığında, acı içinde kıvranmanıza neden olacak korkunç bir ölüm yaşayacaksınız - sadece hareket edemeyeceksiniz."

Hisssssssssss.

Hançeri bir kenara attım.

Yılan ağzını kapattı ve dişlerini yuttu.

"İyi seçim." Kingsnake tepemde belirdi, pelerini rüzgârda savruluyordu, kesik gözleri yüzüme kilitlenmişti. *Alkolle ıslatılmış bir şenlik ateşi. Donmuş topraklarda esen uğultulu rüzgârlardan daha güçlü bir öfke. Öfke. Ham, dizginlenemez bir öfke.* "Yürüyebilir misin? Yoksa Fang mi seni taşıyor?"

Gözlerim yılanı kaydı. "Bu isim sana yakışıyor..."

Hisssssss.

Kingsnake elleriyle hafif bir hareket yaptı.

Yılan beni serbest bıraktı ve sonunda tam bir nefes alabildim.

"*Kalk.*" döndü, büyük yılanı otların arasında kayarak onu takip etti.

Beni orada bıraktı, tekrar koşabilirdim ama ikimiz de bunun anlamsız olacağını biliyorduk. Ayağa kalktım ve düşen çantamı ve kılıcımı kaptığım gibi onu takip ettim. Sanki ona zarar vermek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi sırtını bana dönmüştü.

Beni hafife almaması gerektiğini çabucak öğrenecekti.

Miğfer takmadığı için yakası açıktaydı. Kılıcımı yeterince güçlü bir şekilde savurabilirsem, kafasını omuzlarından ayırabilir ve krallığımıza uzun süredir musallat olan bu kadim vampiri öldürebilirdim.

Kılıcımı beklenmedik bir şekilde ve tüm gücümle savurarak hamlemi yaptım.

Sanki o pisliğin kafasının arkasında gözleri varmış gibi döndü ve bıçağımı siyah çeliğiyle karşıladı. *Bembeyaz bir öfke. En sıcak demir ocağından bile daha yakıcı bir öfke. Şiddet açlığı.* Kılıcını benimkine sapladı ve beni geri itti, boyu benimkine hükmediyordu, öfkesi yakışıklı yüzünün her yerine yazılmıştı.

İlk defa korkarak geri çekildim.

"Kurt adamın içini birkaç kılıç darbesiyle boşalttım ve sen benimle boy ölçüşebileceğini mi sanıyorsun?" Beni sertçe itti ve kılıcını kınına soktu.

Tökezleyerek geri çekildim ve kılıcımın üzerine düştüm. "Beni esir alabileceğini ve işbirliği yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet."

Hisssssss. Dev yılanı yanına tünemiş, sarı gözleri bana odaklanmıştı.

"O zaman bu uzun bir yolculuk olacak." Daralmış gözbebeklerinde duygu yoktu. Bir kadını yere itmiş ve bir kurt adamı öldürmüştü ama bu da sıradan bir gündü. "Enerjinizi korumanızı öneririm."

"Yani dövüşmeyi bırakmamı mı

öneriyorsun?" Gözlerini dikti.

"Bu asla olmayacak." Kendimi ayağa kaldırdım. "Eğer şimdi baş belası olduğumu düşünüyorsan, hesaplaşmaya hazırsın demektir."

"Kendisiyle bu şekilde gurur duyan bir kadınla hiç karşılaşmadım." Arkasını döndü ve yanında evcil yılanıyla tepeden aşağı inmeye devam etti, kaslı sırtı bana dönüktü, pelerini rüzgârda savruluyordu.

Tekrar koşmayı düşündüm.

Durdu ama arkasını dönmedi. "Savaşamayacak kadar güçsüz düşene kadar kanını emmemi mi tercih edersin?"

Dişlerinin tenimde iz bıraktığını hayal ettiğimde kanım dondu. Bir vampirin beni ısırması... ölümden beterdi. Kendimi bildim bileli bizi koyun gibi güden, ne canlı ne de ölü, korkunç yaratıklar olan bu türden nefret ediyordum.

"O zaman çekil."

Zifiri karanlıkta dağın dibine doğru manevra yaptık. Önümü birkaç metreden fazla göremiyordum ama o sanki gün ortasıymış gibi hareket ediyordu. Birden fazla kez tökezledikten sonra arkasından yaklaştım. Yılan gitmişti, camın içinden başka bir yere doğru kayıyordu. Dibe ulaştığımızda ordusunu ve mahkûmları görmeyi bekliyordum ama sadece biz vardık.

"Ordunuz nerede?"

"Grayson'a dönüş yolculuklarında." Yokluğunda bir ağacın dalına bağlanmış olan atına yaklaştı.

"Şahsen benim için mi geldin?" Beni getirmeleri için küçük bir grup asker görevlendirebilirdi. Elias da böyle yapardı.

Yelesi mükemmel taranmış, böğürleri kaslı, gece yarısı siyahı atına bindi. "İnsanlar krallarına hizmet etmez. Bir kral halkına hizmet eder." Beni eyere çekmek için elini uzattı.

Tereddüt ettim. "Peki ya yılan? Tam aramıza mı sokulacak?" Küçüklüğümden beri yılanlardan hep nefret etmişimdir. Tarlalarda keşif yaptığım bir gün ısırılmıştım. Sadece zararsız bir ylandı, bu yüzden damarlarımda zehir olmadan kaçmıştım.

"Onun adı Fang ve ondan korkmanıza gerek yok."

"Doğru..." Ona baktım, başı çimlerin üzerine tünemişti, o kadar hareketsizdi ki karanlıkta bir dal sanılabilirdi. "Zararsız görünüyor..."

Sabırsızlıkla bileğimden tuttu ve beni zorla atın üzerine çıkardı.

Eyerde onun arkasında, ellerimle ne yapacağımın emin değildim çünkü yapmak istediğim son şey ona dokunmaktı.

Atı tekmeleyip koşmaya başlamadan önce beni beklemedi.

Geriye doğru kaymaya başladım, bu yüzden hemen ona tutundum ve kendimi sabitledim. Avuçlarım bir dağa değmiş gibi hissediyordum çünkü o çok sertti. Belinde benimki gibi bir yumuşaklık yoktu. Dümdüz ve sertti, sadece deriyle kaplı kaslardan oluşuyordu.

Atı kırılma noktasına kadar zorladı ve düzlüklerde kuzeye doğru koşmaya başladı. Peşimizde biri varmış gibi at sürüyorduk. Raventower'ı geçtikten sonra gün ışığı gökyüzünde kırıldı ve insanları vampirlerden ayıran tepelere girdik.

Ormana vardığımızda atı durdurdu.

Vampir bölgesi olarak kabul edildiği için bu ormana Ölü Orman diyorlardı ama orada yaşayan en kötü şeyler vampirler değildi. Karanlık yaratıklar dalların altında büyür, Grayson'ı ona karşı çıkmak isteyen herkesten korurdu. Eğer bir orduyu buradan geçirirseniz, daha varmadan askerlerin yarısını kaybedersiniz. Eğer onları önce canavarlar yakalamazsa, gizli bataklıklar, zehirli meyveler ya da şüphelenmedikleri çukurlar yakalarlardı.

"Burada kamp yapmıyoruz, değil mi?" Sesimi güçlü tutmak için elimden geleni yaptım ama korkum ses tonumdan belli oluyordu.

Önce benim inmemi beklemeden attan indi, bacağını atın boynuna doğru salladı ve diğer tarafa düştü. Yılan bir an sonra ortaya çıktı, otları yarararak bir ağaca tırmandı ve dallardan birini kendine ev edindi. Uzun gövdesinin ucu aşağı sarktı ve başını dala yaslayıp hemen gözlerini kapattı.

Atın üzerinde kaldım çünkü yapmak istediğim son şey bu ormanda kestirmektir. Vampir krallığını ağaçlara tercih edeceğim hiç aklıma gelmezdi. "Sonunda gün ışığı var. İlerlemeye devam etmeliyiz."

Beni görmezden geldi, atın sırtındaki yükü alıp yere bıraktı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? "Bu doğru... vampirler gün ışığından nefret eder."

"Attan in." Benimle askerlerinden biriymişim gibi konuştu ve ses tonundaki kızgınlığın dışarı çıkmasına izin verdi. Bana neredeyse hiç bakmıyordu, baktığında da gözbebekleri öfke doluydu.

Attan indim ve botlarımın toprağı kazmasına izin verdim.

Çantasından ip çıkardı ve bana yaklaştı.

"Dur, ne yapıyorsun?" mesafeyi koruyarak çekildim. "Dinlenmem gerek."

"O zaman dinlen." Elindeki ipe baktım.

"Beni iki kez öldürmeye çalışmışken uyumamı mı bekliyorsun?"

"Nerede olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Bu orman tehlikeli."

"Senin türün için. Benim için değil." Beni omzumdan yakaladı ve karşı koyamayacağım bir güçle, ipi bileklerime ısıracı bir gerginlikle bağladı.

Onunla sert bir şekilde mücadele ettim ama bu bir gelgit dalgasıyla mücadele etmek gibiydi. Ellerimi karnına attım, sonra da kafasına vurdum. "Seni lanet olası pislik!"

"Yeter." Boynumdan yakaladı ve beni toprağı çarptı. Güç o kadar büyüktü ki sanki üzerime bir ağaç devrilmiş gibi hissettim. Parmakları beni boğmak istercesine derimi sıkıyordu. Gittikçe daha sıkı hale geldiler ve direnç göstererek hava kaynağına tamamen kesmedi. Ama hayatıma son verme arzusunu hissedebiliyordum, boynumu kırmak ve gözlerimi buğulandırmak istediğini hissedebiliyordum. *Alevler o kadar sıcaktı ki simsiyahtı. Dünyayı yakıp kavuruyorlardı, onun dışında her şeyi yakıp kavuruyorlardı. Tarıfsız bir öfke.* Kurtulmamın tek nedeni bana ihtiyacı olmasıydı ve bu da parmaklarının boynumda gevşemesine neden oldu.

İpin ucundan tutup ayağa kalktı ve sonra ipin kendi ucunu ağacın gövdesine dolayana kadar beni yerde sürükledi. Çantam ve eşyalarım atın yanına bırakılmıştı ve hareket edemiyordum ama hareket edebilseydim bile kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

"Bak, söz , beni çözersen o gün için seni öldürmeye çalışmayacağım."

Silahlarını ata bağladıktan sonra yere serdiği yatağına doğru ilerledi. Yılan onun üzerindeki ağaç dalında kalmış, çoktan uykuya dalmıştı. İkisi de beni duymamış gibiydi.

"Bu barbarlık."

Elleri başının arkasında hareket etti ve gözlerini kapattı.

"Ya bir şey bana saldırırsa?"

Gözleri kapalı bir şekilde, "Ben buradayken hiçbir şey sana saldırmayacak," diye cevap verdi.

Ağaç gövdesine yaslandım, gece yarısı kaçışımdan yorulmuştum ama gözlerimi kapatamayacak kadar da gergindim. Bazı ağaçlar tamamen yapraklarla kaplıydı, ama kıpkırmızı ve turuncuydular, sürekli sonbaharda kalmışlardı. Diğerleri solmuş ve ölmüştü ama bunun nedeni soğuk kış değildi. Uzaktaki dağlar karla kaplıydı ve bu tehlikeli araziden geçmekten korkuyordum. Geceyi dağın yamacında zar zor geçirebildim. Daha sert koşullar altında nasıl davranacağımdan emin değildim.

Bir noktada, uykuya daldım... ve ulu ağacın gölgesinde .

"Yukarı."

Botunun beni tekmelediğini hissettiğimde sarsılarak uyandım.

Gözlerim alacakaranlığa açıldı. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, ılık ağaçların arasından süzülüyor ve dramatik gölgelere neden oluyordu. Akşam vakti gündüze göre çok daha soğuktu ve nefesimin burun deliklerimden kaçtığını gördüm.

Beni çözdü ve yılan yanımdaki ağaçtan aşağı kayd, pulları yanardönerdi. Yanımdan geçerken sessizce tısladı, devasa bedeninin beni geçmesi tam bir dakika sürdü, yakınlığı kasıtlı bir tehditti.

Yılanlardan gerçekten nefret ederdim.

Çantamı kaptım ve yiyecek bir şeyler aradım. Aceleyle sadece birkaç şey almıştım, kuru yemiş ve kayısı.

"Hadi gidelim."

Yerde kaldım, elim atıştırmalık torbasının içindeydi. "Önce ben yiyebilir miyim?"

"Hayır."

"Açlıktan ölürsem tadım pek güzel olmaz, değil mi?"

Koyu renk gözleri bana baktı, gözbebeğindeki yarık evcil hayvanınıninkiyle aynıydı ve o tek bakışta bana gösterdiği küçümseme çok derindi. Yakışıklılığı öfkesiyle lekelenmiş, gölgesi mükemmelliğini maskeleymişti. Sonunda uzaklaştı, çok hızlı döndüğü için pelerini özenli bir vınlama çıkardı.

Uzakta bir hareket fark ettiğimde öğle yemeğimin -ya da akşam yemeğimin, her neyse- tadını çıkarmaya çalışıyordum. O kadar hızlı oldu ki gerçek olup olmadığından emin olamadım. Sonra gözlerim daraldı ve onu tekrar gördüm, karanlık, hantal bir . Karanlığın içine doğru kayd ve bir diğeri bir ağacın arkasına kayd. Gözlerim tüm ağaçları taradı ve yeterince yakından bakarsam şekilleri her yerde görebiliyordum.

Kingsnake atını hazırladı, sırtı bana dönüktü.

"Dışarıda bir şeyler var..."

"Farkındayım."

"Etrafımızdalar." Artık yemeğimi unutmuştum, çünkü etrafımın hayatta kalmamın mümkün olmadığı düşmanlarla olduğunu hissediyordum.

"Ölü Ormanın Koruyucuları."

"Muhafızlar mı? Onlara böyle mi diyorsunuz? Çünkü biz onlara canavar diyoruz."

"Bu isim dost ya da dūřman olmanıza baēlıdır ve biz sizin ne olduēunuzu biliyoruz."

Ayaēa kalktım ve yanına yaklařtım. Yılanı da endiřeli gōrūnmūyordu. "Onların bōlgesinden ōylece geēecek miyiz?"

Eyeri baēladıktan sonra bana baktı. Bir kadına gōre uzun sayılırdım ama Kingsnake yine de benden en az bir karış daha uzundu
-Ve muhtemelen daha fazlası. "Benimle olduēun sūrece dokunulmazsın."

"Neden?"

"ēūnkū ben sadece Vampirlerin Kralı deēilim, Karanlıēın Efendisiyim."

Gece boyunca at sūrdūk ve Kingsnake sanki patıkayı ezberlemiř, her devrilmiř kōkū ve sarkan dalı ezberlemiř gibi sık ormanda gezinebiliyordu. Daēın eteklerine ulařtıēımızda, yolculuēumuzun ikinci kısmına geldiēimizi anladım
- kar fırtınası ve karın iēinden geēerek.

Muhtemelen hipotermiden ōlūrdūm.

Kayalık bir çıkıntının dibine ulaştı ve atından indi. "Gūneř doēmak ōzere mi?"

Beni gōrmezden geldi ve duvara doēru yūrūdū.

O kadar karanlıktı ki hareketlerini anlamak zordu ama avucunu ēeřitli noktalara bastırdıēını fark ettim, sanki bunlar gōrūnmeyen bir mekanizmayı başlatmak iēin gizli tetikleyiciler gibiydi. Dōrt noktaya vurduēunda, sert kaya hareket etti ve bir geēit ortaya çıktı.

"Daēın altına gidiyoruz..." Fırtına yok. Kar fırtınası yok.

"Yūrūyerek ilerleyeceēiz."

Atın sırtından ayrıldım ve gizlice arkama baktım. Detayları seēemeyecek kadar karanlıktı ama varlıklarını hissedebiliyordum. Bakışlarını hisset. Aēlıklarını hissediyordum.

gözlerini solgun tenime dikti.

Kingsnake atın dizginlerini aldı ve mağaraya doğru ilerledi.

Ben de peşinden gittim ve geçide girdiğimizde kapı arkamızdan kapandı.

Yol, meşalelerden oluşan bir koridorla aydınlatılmıştı; meşaleler sonsuz bir yolu aydınlatıyordu.

"Meşaleleri kim yaktı?"

"Diğerleri çoktan bu yoldan geçti." Atının dizginlerini tuttu ve tünele doğru ilerledi. On iki metre yüksekliğinde ve en az on metre genişliğindeydi, bir orduyu dağdan geçirmeye yetecek kadar büyüktü ama zemin kayalık ve engebeliydi, binicileri taşıyan bir at için tehlikeliydi.

Arkalarından yürüdüm, yılan engebeli zeminde sürünerek ilerlerken en öndeydi. Meşale üstüne meşale geçtik, her adımda kayaların sesleri daha da yükseliyordu. Yavaş ilerliyorduk ve saymayı unutana kadar geçtiğimiz meşalelerin sayısını saymaya başladım. "Bu ne kadar sürecek?"

"Üç gün."

"Üç gün boyunca burada mı kalacağız?" Karanlıkta. Gökyüzüyle kesildi. Her an üzerimize çökebilecek bir tünelde sıkışıp kaldık.

"Güven bana, dağın üzerinden gitmekten daha iyidir."

"Bundan emin misin?"

"Denememizi önerirdim ama kesinlikle ölürsünüz."

Sesimi alçalttım ve kendi kendime konuştum. "Ben zaten

ölüyüm..." Bir süre sonra konuştu. "Seni öldürmek gibi bir niyetim

yok." "Güven bana, bana karşı niyetinin ne olduğunu biliyorum."

"Ve mümkün olduğunca iğrenç olmanın bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun?" "Denemeye değer."

Sessizliğe gömüldük, uçsuz bucaksız mağarada ilerliyorduk, meşale üstüne meşale geçiyorduk, ilerlediğimize dair hiçbir işaret yoktu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmemin de bir yolu yoktu çünkü kayaların üzerinde en ufak bir güneş ışığı yoktu.

Sıkıntıdan deliye dönmüştüm. "O evcil yılanı nasıl aldın?" "Fang evcil bir hayvan *değil*."

"Sana biriymişsin gibi itaat ediyor."

"O bir yoldaş, kendi seçimiyle yanımda duruyor ve bu nedenle itaat etmiyor."

"Peki, nasıl arkadaşınız oldu?" "Çok uzun zaman önceydi."

Atını sürerken kaslı sırtına bakarak daha fazlasını bekledim. "Bu soruyu cevaplamadı."

"Bir insan nasıl bağlanır? Bir bağlantı var." "Peki senin bağlantın ne?"

Adımlarını durdurdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Fang'i umursamayan biri için fazlasıyla ilgilisin."

"Daha önce hiç böyle bir çift görmemiştim." Sessizce ilerlemeye devam etti.

"Yani bana hiç cevap vermeyecek misin?" "Cevabımı almaya hakkınız yok."

Yolculuk tüm gün sürmüş olmalı, çünkü durduğumuzda bitkin . Mağaranın daha büyük bir bölümüne girdik, tavanı o kadar yüksek bir uçurumdu ki mesafeyi ölçmek imkansızdı. Alan bir ordunun dinlenmesi için yeterince büyüktü ve farklı yönlerde birkaç geçit fark ettim.

Nereye gittiklerini merak ediyorum.

Atı besledi ve yılan muhtemelen yiyecek bir fare bulmak için başka bir yere kaydı.

Tam kendi yemeğimi çıkarmışken, Kingsnake'in ne yiyeceğini merak ettim.

Bu yolculuğa birlikte başladığımızdan beri onu yemek yerken görmemiştim.

Kahretsin.

Matarasından bir yudum içtikten sonra eşyalarını duvara dayadı.

Diğer geçitlere baktım, nereye gittiklerini, gittiğini fark etmeden önce ne kadar uzağa gidebileceğini merak ediyordum. Tünelleri biliyor olabilirdi ama eğer bir adım önde olursam, ondan kaçabilir ve o pes edene kadar saklanabilirdim.

Duvara yaslanmış, sanki beni itici buluyormuş gibi benden uzak duruyordu. Zihni sessiz görünüyordu çünkü dış görünüşünün altındaki duygu dalgaları düzdü. Matarasından tekrar içti, kollarını dizlerine dayadı, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu. "Evet?"

Ses tonundan irkildim.

"Dik dik bakıyorsun." Başını çevirdi ve bana baktı.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim, onu bu kadar uzun süre izlediğimi fark etmemiştim. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Başımı dik tutmak çok zordu.

"Ama o tünellere girersen ölürsün."

Yılan gitmişti ve bu benim en büyük düşmanımdı. Pürüzsüz pullarıyla muazzam bir hızla kayabiliyor ve sonra vücudunu etrafıma sarıp beni felç edebiliyordu. Ayrıca çok korkunçtu. "Eğer seninle kalırsam, öleceğim."

"Daha önce de söylediğim gibi, seni öldürmek gibi bir niyetim yok." "Ama bir vampire av olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Gerçekten mi?"

Şimdi ona bakmak için döndüm.

"O zaman o hançeri al ve kalbine sapla." Sert gözleri benimkilere bakıyordu, kalpsiz. "Yap o zaman."

Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tekrar dosdoğru önüne baktı. "Bir vampiri beslemekten daha kötü şeyler de var. Hatta türünüzün çoğu bundan zevk alıyor."

"Bu bir avuç saçmalık." Ayağa kalktım ve çantamı omzuma sabitledim.

Kingsnake yerde kaldı, benim ilgim tarafından kışkırtılmamıştı. "Seni uyarmıştım."

İlk tünel kapısına doğru yürüdüm, diğer tarafta ne varsa ona hazırdım. "Beni durdurmayacak mısın?"

Yerde kaldı. "Benim yanımda olmak, olabileceğin en güvenli yerdir. Bunu zor yoldan anlamana izin vereceğim."

Belki de bu uyarıyı dikkate almalıydım ama özgürlük için o kadar çaresizdim ki şansımı denemek istiyordum. Tünele girdim ve uzun, soğuk bir koridor buldum. O peşimden gelmeye karar vermeden önce aramıza olabildiğince mesafe koymak için koşmaya başladım. Ne yazık ki yol aşağıya doğru eğimliydi, önce yavaşça ama sonra daha dik. Farklı koridorlar farklı yönlere gidiyordu, bu yüzden bulabildiğim her yolu kullandım ve bu süreçte kayboldum.

Ama eğer kaybolursam, bu muhtemelen Kingsnake'in beni bulamayacağı anlamına geliyordu. Birkaç gün yetecek kadar yiyeceğim ve suyum vardı, bu yüzden çıkışı bir an önce bulmam gerekiyordu.

Kokuyu fark ettiğimde durdum.

Pis bir hayvan gibi kokuyordu. Bütün gece yağmur altında kalmış bir köpek gibi. Keçeleşmiş kürkü ter ve kirle kaplanmıştı. Tam olarak nereye gittiğimi merak ederek bir süre kokladım.

Geri dönmeli miyim?

Bu noktada geri dönüş yolunu biliyor muydum?

Önümdeki karanlığa bakıp bir sonraki adımımı düşündüm. Meşalelerin ışığı gittikçe azalıyordu ve yakında göremeyecektim. Ama sonra ileride bir ışık gördüm, o kadar uzaktaydı ki mesafeyi ölçemiyordum.

Eğer bunu yaparsam, muhtemelen ıslak köpek kokusu daha da yoğunlaşacaktı ve bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Ama arkamda beni kölesi yapmaya hazır aç bir vampir vardı, ta ki çok uzun süre ya da çok sert beslenene kadar ve sonra ben ölmüştüm - boş bir kap.

Dümdüz ilerideydi.

Vampirlerin kralı ve onun evcil yılanıyla arama mesafe koymak için umutsuzca, öncekinden daha hızlı hareket ederek ilerlemeye devam ettim. Görebildiğim kadarıyla arkamda hiçbir yerde değildi ama beni gerçekten bırakacağına inanacak kadar aptal değildim.

Hafif yokuştan aşağı daha derine indim ve sonra koku daha güçlü hale geldi. Yola çıktığımızdan beri midem sürekli kemiriliyordu çünkü gecenin karanlığında kovalandıktan sonra doğru düzgün bir yemek yememiştim.

Işık daha da parlaklaştı. Şerit genişledi. Ve koku daha nemli.

Yirmi dakika sonra, ışığın patikadaki dönemeçte bir meşale olduğunu fark ettim. Oraya ulaştığımda daha fazla meşale, büyük bir mağara ve yaratıklar gördüm.

Uzun boylu, kaslı, derileri o kadar siyahtı ki sanki boyayla kaplanmış gibiydi. Bellerinden bükülmüş, aç köpekler gibi yerde sürünüyorlardı ve çıkardıkları sesler tuhaftı.

Artık kokunun nereden geldiğini biliyordum.

Köşede, açık ateşte bir domuz kızartıyorlardı. Bu da buradan bir çıkış yolu olduğu anlamına geliyordu.

"Hayır..."

"Rooooaaarrrrrr."

Arkamı döndüğümde uçurumun iğrenç yaratıklarla dolup taşığını gördüm; hırlıyor ve keskin dişlerini gösteriyorlardı, dik durduklarında yedi ayak boyundaydılar, zırhları ve kör kılıçları vardı.

Kahretsin. Kingsnake haklıydı.

İlki bana doğru geldi ve kılıcını kaldırdı.

O kadar korkmuştum ki altıma sıçabilirdim ama içgüdülerim devreye girdi ve onun kılıcına kendi kılıcımınla karşılık verdim. Vuruşunun gücü beni neredeyse geriye savuruyordu ama kendimi tuttum. Kılıcını savuşturdum, sonra kılıcımı zırhının plakaları arasına sapladım ve ayağımla ona tekme attım.

Zaferimin tadını çıkarmaya zaman yoktu çünkü bir sonraki üzerime geldi ve kılıcını kafamı omuzlarımdan ayırmak için kesti.

Darbeyi engelledim ve yüzüne bir bıçak darbesi indirdim. Diğeriyle birlikte yere yığıldı ve küçük bir koruma bariyeri oluşturdu.

Ama sonra hepsi birden geldi ve hiç şansım yoktu. Tıkali tünele doğru koşarsam kılıcımı savuracak yerim bile kalmazdı.

"Durun." Korkunç yaratıklar konuşabiliyordu, sesleri gırtlaktan geliyordu ve hayvansı bir tondaydı. "Kingsnake yaklaşıyor."

Kılıçlarından biri yüzüme çok yakındı. Kendimi onların saldırısı altında çökecek bir kalkan olarak kullanıyordum. Kalbim hala sanki atacak sadece birkaç dakikası varmış gibi çarpıyordu. Ellerim o kadar kaygandı ki, kabza çaresiz parmaklarımdan kaymak üzereydi.

Sonra yaratıklar tekdüze adımlarla ayrılarak Kingsnake'in odaya girdiği yere giden açık bir yol açtılar. Canavarlardan daha kısaydı ama bir şekilde odadaki en uzun varlık gibi görünüyordu. Yanında Fang vardı, sinirli gözleri bana kilitlenmiş halde odanın içinde kayarak ilerliyordu. Kingsnake'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, düşünceleri bir gizemdi ama ondan gelen ezici bir kızgınlık hissettim.

Tam önümde durdu, yılanlı tuniğiyle krallara layıktı, geniş omuzları zırhını ve pelerinini kaslı bir şekilde dolduruyordu. Bu kızgınlık derinleşerek daha uğursuz bir şeye dönüştü. Nefret gibi. "Krallığını terk ettiğin an benim krallığıma adım attın. Gücüm Grayson sınırlarının çok ötesine, sadece karanlığın dokunabileceği yerlere ulaşıyor ve hâlâ nefes alabilmenin tek nedeni bu. Yaşamaya devam etmek istiyorsan, bana boyun eğeceksin."

Kingsnake boynumu parmaklarının arasına alabilecek yaratıkları kovalayabildiği için minnettar olmalıydım ama ondan herhangi bir minnettarlık duyamayacak kadar çok nefret ediyordum.

"Beni anlıyor musun?"

Bakışlarını aynı düşmanlıkla karşıladım.

"*Cevap ver bana.*" Şimdi sesi derinleşti ve kesik gözlerindeki öfke vücudunda dolaşan duygularla eşleşti.

"Beni öldürmeyeceğini söyledin, o yüzden bir şey yapmama gerek yok."

Altmış fit yüksekliğinde bir gelgit dalgası oluştu ve yeryüzünü tüm taşlardan ve ağaçlardan kadar sert bir şekilde yere çakıldı. Ateş kalan her şeyi tüketti ve dünyayı bir kül yığınınna dönüştürdü. Pelerini arkasından kayarak ileri doğru adım attı ve tam önüme geldiğinde durdu.

Yerimde durdum.

Eli aniden ileri fırladı ve ben onu durduramadan boynumdan yakaladı. Parmakları eldiveninin içinden beni sertçe sıkarak hava kaynağımı kesti. Ellerim parmaklarını boynumdan çekmeye çalıştı ama bu çeliği çekmek gibiydi. Yüzü tam önümdeydi ve sonra hiçbir efor belirtisi göstermeden beni yerden kaldırdı. "Bu söz şarta bağlı
-Bana faydalı olman şartıyla."

Çırpınmama, ayaklarım yerden kesilmiş halde boğulmama izin verdi. Kaydığımı hissettim, ciğerlerim içlerinde dolaşacak hava olmadan protesto ediyordu. Sonra sesini fısıltıya indirdi. "Bana bir daha böyle saygısızlık edersen seni öldürürüm."

Her şey karardı.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Gevşek bedeni Midnight'ın arkasına bağlanmış, ipler ve bir battaniye ile sabitlenmişti. Yolculuğa devam ederken saatler geçti, artık insan beni tutmadığı için çok daha hızlı ilerliyordum.

Sakin ve sessiz. Fang sürünerek ilerledi, parlak pullarını lekelememek için dikkatle devrilmiş taşların arasında gezindi. Bir zamanlar omuzlarıma tünirdi ama şimdi bir canavar büyüklüğündeydi ve benim taşıyamayacağım kadar büyüktü.

Evet.

Bir insan için bile sinir bozucu.

Biliyorum.

Ve bu kadar güçlü bir kan için dikkat çekici değil.

Katılıyorum.

Sessizce devam ettik, karanlık koridoru aydınlatan meşalelerin geçtik, ork kokusu arka planda kayboldu.

Fang aniden durdu. ***Yaklaştılar. At kokusu alıyorum.*** Fang daha hızlı bir şekilde kayarak tekrar devam etti.

Bir saat daha tempolu yürüdükten sonra bir sonraki mağaraya ulaştık. Bu patika bir zamanlar orklara aitti, ama ben geçişi talep ettikten sonra

Dağı bana, gerçek hükümdarlarına hediye ettiler. Yerin altı, güneşe maruz kalma endişesi olmadığı için en güvenli rotamızdı.

Askerler, hepsi bileklerinden bağlı ve taşla karşı köşeye sıkıştırılmış olan mahkûmları koruyordu. "Bir tane daha var." Dizginleri askerlerden birine uzattım ve iğrenç tutsağımdan ayrıldım. Askerler ben geçerken bana baktılar ve Engerek'i bulduğum bir sonraki geçide yaklaşmamı izlediler.

"Sonunda bize yetiştiniz." Dönüp bana baktı, pelerini zırhına bağlıydı, gözleri yarıktı.

"Geciktim."

General yanımdan geçip adamların kadını attan indirip diğerlerinin yanına götürmelerini izledi. Esirlerimiz sadece kadınlardan değil, erkeklerden de oluşuyordu. O kadar azı sağlıklıydı ki, elimizde ne varsa almak zorunda kalmıştık. "O kadın sizi oyalamaya yetti mi?" Yargılayıcı gözleri tekrar bana döndü.

"Onunla tanışınca anlayacaksın."

Fang, Viper'ın ayaklarının üzerinden kayarak ayak bileklerinin arasından geçti ve vücudunun etrafında kıvrıldı.

Engerek yere baktı. "Fang."

Fang sarı gözlerini kaldırdı ve dilini çıkardı. "Merhaba diyor."

"Bırakın beni!" Duvara dayalı mahkûm koğuşundan bağırışlar yükseliyordu ve kimin sorumlu olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Engerek'in o yöne doğru bakışını izledim, kadının bedenini bir mancınık gibi askerlerin üzerine fırlatarak onlarla savaştığını gördüm.

Bana baktı, kaşları hafifçe kalkıktı. "Sana sevimli olduğunu söylemiştim."

"Belki bir dayak onu bastırır."

"Hayır." Tek bir damla kan hepimizi çılgına çevirir. "Devam edelim. Kat etmemiz gereken çok yol var."

OceanofPDF.com

LARISA

Diğer mahkûmlarla birlikte sıkışmıştık, bileklerimiz bağlıydı ve hayvan gibi hareket ediyorduk. Diğerlerine ayak uyduramadığımızda askerler bizi ileri doğru itiyordu ve o kadar sinirlenmişim ki içlerinden birinin dizine tekme attım.

Kingsnake evcil yılanıyla ilerideydi ve beni geride bıraktı.

İyi ki kurtulduk.

Karanlık bir geçitten geçerek yürüyüşümüze devam ettik ve bununla ilgili tek iyi şey düzgün bir şekilde beslenmemizdi. Bize fındık ve kuru meyveden daha fazlası, kurutulmuş et ve bayat ekmek de verildi. Bir çiftçinin bir domuzu şişmanlatmasıyla aynı sebepten dolayı bizi beslemek istediler - böylece tatmin edici bir akşam yemeği olacaktı.

Biz ilerledikçe Angela ağlamaya başladı. "Keşke hasta olsaydım..." "Ben de öyle," dedi Ethia. "Hastalık ve ölüm buna tercih edilir." "Umutsuzluğa kapılmayalım, tamam mı?" Ben de öyle dedim. "Onları nasıl öldüreceğimizi biliyoruz."

"Bütün bu askerlerin başını kesemeyiz." Angela tökezledi, diğerlerine ayak uyduramayacak kadar depresyondaydı.

Ayak uydurması için onu birkaç kez dürtmek zorunda kaldım. "Gerek yok. Sadece o pisliği ön tarafa almamız gerekiyor."

"Kingsnake?" diye fısıldadı. "İmkansız."

"İmkânsız değil."

"Yılan öyle." "O zaman yılanı
öldüreceğim."

Angela bana deliymişim gibi vahşi bir bakış
attı. Deliydim.

"Kendini öldürteceksin," diye fısıldadı.

"Hayatta kalmak için bize ihtiyacı var. Biz olmazsak halkı açlıktan ölür. Biz dokunulmazız."

"Belki sen dokunulmazsın... ama geri değil."

Bakışlarını karşılamak için döndüm.

"Bağışıklığın olduğunu biliyor." Bunu yine fısıltıyla söyledi, sanki sır olarak saklanabilme ihtimali varmış gibi.

Kalbim bir taş gibi bir çukura düştü. *Hay sikeyim.*

"Senin yerin doldurulamaz, Larisa. Buradan çıkmak için bunu kullanın."

"Sanki sizi arkamda bırakacakmışım gibi..."

Gözleri yumuşadı. "Başka seçeneğiniz olmayabilir."

Mağaradaki ikinci geceydi, bu da yolculuğun neredeyse tamamlandığı anlamına geliyordu. Vampirler gece için kamp kurmuş, biraz uyumak için küçük karyolalarını sermişlerdi. Birkaç asker bizi izlemek için nöbet tutuyordu. Kılıcım ve hançerim hâlâ Kingsnake'in atının üzerindeydi, bu yüzden silahlarım yanımda değildi.

Kingsnake önde, ulaşamayacak bir yerdeydi ve vampir sürüsüne liderlik ediyordu.

Harekete geçmeden önce herkes uyuyana kadar bekledim, Kingsnake'in beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmayacağından emin olmak için bekledim. Her yerde küçük taşlar vardı, bu yüzden birini kucağıma battaniyemin altına koydum ve bileklerimin etrafındaki gergin ipi ona doğru sürükledim, serbest kalana kadar lifleri tek tek parçaladım.

Ellerim battaniyenin altında birbirinden ayrıldı ve kalbim heyecanla sarsıldı.

Angela'ya döndüm ve taşı ona uzattım.

Tereddüt etti, taşı kabul etmeyi reddetti, hatta başını salladı. Taşı ona doğru ittim. "Bunu tek başıma yapamam."

Sonunda kayayı aldı ve bağları çözülene kadar testereyle kesti. Onu uyanık olan bir sonraki kişiye verdi ve sonunda diğerleri uyurken dördümüz özgür kaldık. Muhafızların bizi gerçek bir tehdit olarak görmedikleri açıktı, muhtemelen onlar güçlü vampirlerdi ve biz sadece insandık, ama bu bizim avantajımıza çalıştı. Sırtları bize dönükken ayağa kalktım ve en yakındaki askere doğru sürünerek ilerledim. Kalçasında bir kılıç asılıydı ve kabzasını nazikçe kavrayıp yavaşça, santim santim dışarı çektim, acele etmeyerek ağırlık kaybını gizlemeye çalıştım. Sonunda serbest kaldı ve elimde siyah çelikten bir kılıç vardı.

Angela'nın gözleri hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Kılıcı geri çektim ve tüm gücümle boynuna doğru savurdum.

Sadece yarısına kadar girmişti ama çığlık atmamasını sağlayacak kadar derindi. Ama vücudu öne doğru devrildi ve gümbürtü diğer askeri uyaracak kadar yüksekti. Tepkisi çok hızlı oldu, kılıcını kınından benim görebileceğimden daha hızlı çıkardı.

Onu nasıl durduracağımı bilemediğim için bıçağı doğrudan açık ağzına sapladım.

Kıpırdamadan durdu, dudakları bıçak tarafından kesilmişti.

Ağırlığımı ona vererek kılıcı kafasının arkasından ittim. Sonra ortalık karıştı.

Bir zamanlar uykuda olan askerler ayağa kalkmış, ellerinde kılıçlarla bana doğru geliyorlardı. Tıpkı mağaradaki canavarlara yaptığım gibi, darbelerini savuşturdum ve göğüslerine tekme attım ama kısa süre sonra sayıları çok arttı. Beni öldürmeden bastırmaya çalıştılar, bu yüzden yere düşmeden önce yüzüme bir yumruk yedim.

Tüm gücümle savaştım ve sonra yüzüme bir yumruk daha yedim. "Sizi lanet canavarlar!"

Bileklerim bir kez daha bağlandı ama bu sefer farklı bir tür iple. Çok daha kalındı ve lifleri arasında metal teller vardı. Kıçımın üzerine itildim ve sonra kralları yaklaşırken askerler ayrıldı.

Kingsnake ortaya çıktı, ona hizmet eden vampirlerden daha uzun boyluydu ve o ölçülü gözleriyle bana bakıyordu. Bakışı uzun süre kaldı, o kadar uzun ki sanki beni göremiyor gibiydi. Sonra yerde yatan, siyah kanları mağaranın dibine sızan ölü askerlerini inceledi. Bana tekrar baktı ve ben bunu hissettim.

Yakıcı ısı, metali çeliğe dönüştüren türden, çeliği bir savaş kılıcına dönüştüren türden.

"Kalk."

Yüzümdeki zonklamayı hissettim, vuruştan hemen sonra renk değişimini hissettim. O, birlikte olmak isteyeceğim son kişiydi ve yüzüme yediğim yumrukları bu şeytanın yakınlığına tercih ederdim. Eğer tekrar onun esaretine girersem, asla kaçamazdım.

"Yaptıklarının bedelini

ödeyeceksin." "Her türlü bedele

değerdi."

Gözleri kısıldı ve tam da daha fazla öfkelenmesi imkânsız gibi görünürken, öfkelenildi. Hissettiklerim tarif edilemezdi ve öfke yerine kırmızı rengi gördüm. Görüşümü engelledi, sadece tek ve koyu bir renkti.

Beni yakaladı ve ayaklarıma kadar sürükledi, sanki ağırlıksızmışım gibi tek koluyla kaldırdı. Yürümeyi reddettiğimde, öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi herkesin önünde beni taşın üzerinde sürükledi.

"Bırakın beni!" Tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama ellerim bağlıydı ve ayaklarım taş zeminde kaymaya devam ediyordu.

Beni diğer odaya, atının kaldığı mağaraya sürükledi.

Orada başka bir vampir daha vardı ve zırhından ve pelerinininden onun diğerlerinden farklı olduğunu anlayabiliyordum. Kingsnake beni yılanının devasa bir pul yığını halinde kıvrıldığı yere sürükledi ve bıraktı. "Fang sana göz kulak olacak, çünkü gözetimsiz bırakılamazsın."

Hisssssssssss.

Sırtım mağaranın duvarına çarpana kadar geri geri gittim.

"Kıpırdarsa ısır onu."

Yılan başını kendi bedeninin üzerine eğdi, sarı gözlerini kırpmaya gerek duymadan bana dikti.

Ayaklarımı vücuduma yaklaştırdım, alnımda terin başladığını hissettim.

Kingsnake diğer vampire geri döndü ve sonra o kadar sessiz bir sesle konuştular ki onları duyamadım. Diğerleri uyurken onlar konuşmaya devam ettiler. Sözcüklerini anlayamıyordum ama ses tonlarından eşit oldukları anlaşılıyordu.

O gece hiç uyumadım.

Fang'e, onun bana baktığı kadar sert baktım.

Yolculuğumuza devam ettik, kaçamayayım diye bileklerim atın dizginlerine bağlıydı ve mağaradan çıktığımızda yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altındaydık. Soğuk aniden bastırmıştı ve mağaranın sıcaklığını özlemiştim.

Kingsnake atına bindi ve beni de eyere çekti. Diğer vampir de atına bindi.

"Ne kadar uzakta?" diye
sordum. Kingsnake bana
cevap vermedi.

Mahkûmlar yaya olduğu için, ağaç dallarının altında karanlıkta ilerleyerek yürüme hızında devam ettik. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve önümdeki Kingsnake'in ötesini göremiyordum.

Ama soğuşu hissettim.

Daha derinleşti, daha ürpertici oldu.

Ve sonra titremeye başladım.

Isınmak için çaresizce Kingsnake'in sert bedenine sarıldım ve uzun boyuyla kendimi mümkün olduğunca hava şartlarından korudum.

Saatler sonra, şafağın uzak ışığı gökyüzünden geldi, ancak kalın bulut kümesi içinde azaldı ve yüzeyi karanlık tuttu. Uzakta meşaleler belirdi ve biz yaklaştıkça daha da parlaklaştılar.

Büyük bir kapı açıldı ve dağların arasındaki vadide meşalelerin sırasını takip ederek geçtik. Gün ortasıydı ve arazi canlanmıştı. Havada sis vardı ve patikanın kenarlarında küçük adaçayı bitkileri bulunuyordu. Sulu meyveler topraktan çıkıntı yapıyordu, yaprakları sert ve kalındı.

Başka bir kapıya yaklaştık ve kuledeki bekçiler Kingsnake'i teşhis ettikten sonra metal kapılar içeri doğru açıldı ve Grayson ortaya çıktı
-Vampirler Krallığı.

Şehir kıyıya doğru eğimliydi ve onun ötesinde beyaz dalgaların kayalıkları dövdüğü gri bir deniz vardı. Martılar gökyüzünde uçuyor, su yüzeyini yaran kayaların üzerine tünüyordu. Bulut kümesi ve sisin birleşimi, bu canavarlar ile güneş ışığı arasında kalın bir koruma perdesi sağlıyordu.

Artık neden deniz kenarını evleri olarak seçtiklerini biliyordum.

Şehre girdik, meşaleler her arnavut kaldırımlı yolu ve ara sokağı kaplıyordu. Diğer vampir askerleri ve mahkûmları farklı bir yöne götürürken, uçümüz başka bir yoldan ilerledik.

Tepenin yamacına baktığımda, engelsiz bir deniz manzarasına sahip bir saray gördüm ve Kingsnake'in hükümdarlığını burada sürdürdüğünü varsaydım. Merdiveni olmayan farklı yollardan tepeye doğru uzun bir yürüyüş yaptık ve sonunda en az yüz merdivenin sarayın girişine çıktığı ön tarafa ulaştık.

Üniformalı vampirler Kingsnake attan iner inmez atı ondan aldılar ve sonra beni onun yanında yere indirdiler, bileklerim hâlâ bağlıydı. Vampir kralının tutsağı olmama rağmen, birkaç günlük yolculuk beni sıcak bir duş, kemiklerime kadar soğuğa karşı bir tas çorba ve rahatça uyuyabileceğim gerçek bir yatak için çaresiz bırakmıştı.

Ama daha sonra ne olacağını hatırladım.

Merdivenleri çıktı, yılanı basamaklarda hiçbir engel yokmuş gibi ilerliyordu. Takip etmediğimde, bana bakmak için geri döndü. "Bu oyundan sıkıldım."

"Yaşamak için duyduğum çaresizlik size bu kadar rahatsızlık verdiği için üzgünüm."

Kınından siyah kılıcını çekti, tehdidi açtı. Ve yılanı tüm bu süre boyunca bana baktı, bakışı aynı derecede düşmancaydı.

"Tamam." Merdivenlerden yukarı çıktım. "Geliyorum..."

Yüz basamağı çıktık ve yirmi metre yüksekliğindeki mavi çift kapıya yaklaştık. Yaklaştığında her iki kapı da açıldı ve tuniklerinde yılan arması taşıyan vampirler belirdi.

Devasa halının üzerinden geçerek eskiden temizlediğim şatodan çok daha lüks bir saraya girdik. Duvarlarda manzara resimleri vardı, bazılarında limana yanaşan gemiler, bazılarında dağ yamaçlarındaki sukulentler, ama başkaları da vardı... beslendikleri insanlardan on kat daha büyük canavarlar. Bu rahatsız edici resimlerde tercih edilen renk kırmızıydı.

Kingsnake, yılanı yanında eşitlermiş gibi yerde ilerledi ve kimseye tek kelime etmedi.

Koridorun sonunda bir adam duruyordu, vampir değildi, elleri arkasındaydı, üzerinde bir uzun kollu gömlek ve pantolon vardı, üzerinde bir yılan vardı.

sağ omzundan sol pantolonunun paçasına kadar inen, kıyafetinin tamamına işlenmiştir.

Kingsnake yaklaştığında hafifçe eğildi. İğrenç.

"Emirleriniz nedir?"

"İnsan iradesi-" "Benim

adım Larisa."

Arkasında durduğum için tek görebildiğim sırtının nasıl kaskatı kesildiği. Oda sessizleşti ve koridoru koruyan tüm askerler sanki korkunç bir hata yapmışım gibi bana baktılar.

Uzun bir sessizlikten sonra Kingsnake dönüp bana baktı. "Ne konuştuğumuzu çoktan unuttun mu?" Tehditkâr tonu açıktı, sanki beni tekrar boğazımdan yakalayacak ve karanlığın örtüsü altına sokacak gibiydi.

"Benim bir adım var, onu kullan." Belki de beni bir yemek olarak değil de bir insan olarak görseydi, bana işkence etmezdi.

Kingsnake tekrar ileri baktı. "Onu mahkûmların odasına götürün. Dört muhafız görevlendirilecek ve kaçmaya çalışacağı konusunda onları uyarın. Kaçmaya çalıştığında, gerekli tüm gücü kullanmalarına izin veriyorum. Eğer ikinci bir suç işlerse, o zaman odasını Fang ile paylaşacak."

Yılanlardan nefret ettiğimi anlamış olmalı, çünkü itaat etmemi sağlamak için Fang'i bana karşı kullanmaya devam etti.

"Ona bir de yemek getirin." Pelerinini dramatik bir şekilde arkasından savurarak uzaklaştı ve odadan çıkarken tüm enerjisini de beraberinde götürdü.

İnsan hizmetçi onun ardından eğildi. "Emriniz yerine getirilecektir, Kralım."

Askerler beni yakaladı ve başka bir dizi koridora götürdü. Kingsnake'in dikkatini gerektiren başka meseleler olduğu için

Ziyaret beklediğim için beni yatak odama götürürlerken karşı koymadım.

Kapıyı açtılar ve bir mahkûm hücreğine hiç benzemeyen bir odaya girdim. Kral boy sayvanlı bir yatak, derin ceviz bir makyaj masası ve şifonyerin yanı sıra bir kanep ve iki koltuğun bulunduğu küçük bir oturma odası ve yemek yiyebileceğim dairesel bir masa vardı.

Raventower'daki evimden bir üst modeldi. Kapıyı

arkamdan kapattılar ve kilitlediler.

İşte o zaman kapının altındaki, bir tepsinin geçebileceğı büyüklükteki küçük yuvayı fark ettim.

Yatak örtüsü kırmızı ve kahverenginin karışımından oluşuyordu ve desenin içine gelincikler serpiştirilmişti. Yatağın etrafında kalın bir halı uzanıyordu. Dolabı açtığımda kadın kıyafetlerinin asılı olduğunu gördüm.

Benim için miydi? Ya da o sırada tutsağı olan kişi için mi?

Tek dezavantajı, hiç pencere yoktu.

Ama bu mantıklıydı çünkü onları bir sandalyeyle paramparça edip kaçacaktım.

Yeni evimi inceledikten sonra banyoya girdiğimde sıcak suyu olan bir duş, bir küvet, saç fırçaları ve makyaj malzemeleriyle dolu bir makyaj masası buldum. Soyundum ve iğrenç kıyafet yığınına yere bıraktıktan sonra duşa girdim.

Sıcak suyun tenime değdiği an... ilahi bir şeydi.

Duştan sonra kendimi çok iyi hissettim ve yemek tepsisinin kapının altından gelmesini beklemeden doğruca yatağa gittim.

KINGSNAKE

Engerek çalışma odama girdi, elleri arkasında, kılıcı ve hançeri belinde, yayı ve ok sadağı sırtında asılı duruyordu. Binlerce yıldır Grayson'a saldırı olmamıştı ama silahlı kuvvetlerimizin generali olarak her zaman hazırlıklı olmakta ısrar ediyordu.

Masaya oturdum, parmaklarım kolçakların ucuna uzandı ve önümdeki vampire

"Halkımız doydum ve tatmin oldu."

"Kaç av kaybettik?" "Sadece iki

tane ama bu beklenen bir şeydi."

Yorulmuştum, sadece Raventower'dan yolculuktan değil, yoksunluğumdan da. Yanımda getirdiğim hayvan kanıyla beslendim ama tadı çürümüş balık gibiydi... ya da en azından çürümüş balığın tadını hayal ettiğim gibiydi. Rose hâlâ hayattayken bile beni ayakta tutmayı, hayati organlarımı güçlendirmeyi başaramamıştı. Kanında bir sorun yoktu ama bayat ekmek gibi bayatlamıştı.

Engerek zeki gözlerle beni inceledi. "Beslenmemişsin." Bu

bilgi biliniyordu, bu yüzden onaylamadım.

"Vebaya karşı bağışıklığı olan bir avımız var ve siz hiç tadına bakmadınız mı?"

"Hayatımda avdan hiç bu kadar nefret etmemiştim." O kadını gördüğüm andan itibaren başımın en büyük belası olmuştu. Ağzını her açtığında, sözleri bir saçmalık nehri gibi akıyordu.

"Onun yerinde olsaydınız farklı bir şey yapar mıydınız?"

Dirseğimi kaldırdım ve parmak uçlarımı çene çizgime getirdim. Kirli sakal parmak uçlarıma kaba bir şekilde değiyordu, sanki beni kesmeye çalışan minik bıçaklar gibiydi. "Hayır." Ama bu onu daha az sinir bozucu yapmıyordu.

"Kılıcı iyi kullanıyor."

"Evet, fark ettim. Birkaç orku tamamen kendi başına öldürdü."

"Etkileyici."

Ondan etkilenmeyecek kadar nefret ediyordum.

"Beslenmen gerek, Kingsnake. Bir kral solgun bir cilt ve boş gözlerle halkına liderlik edemez."

"Şimdiye kadar sahip olduğum her av benim ısırığımı istedi. Bu değil." Kan akıtmak samimi, tutkulu, bir beslenmeden çok daha fazlasıydı. Bir kadın kendini tamamen bana teslim etti, ben onun yaşam gücünü boşaltırken ve dilimde onun tadına bakarken sırtımı pençeledi. "Ve eğer istemezse, o zaman onu zorlamam gerekir ve eğer zorlarsam, onu öldürürüm."

Viper masamın önündeki koltuklardan birine oturmadan önce bir süre bana baktı. "O zaman bunu ona söyle."

Onu izledim.

"Eğer işbirliği yapmazsa, dişlerin onu kesebilir ve kan kaybından . Ne kadar hırçın olsa da ölmek istemiyor."

"Ne kadar değerli olduğunu biliyor, bu yüzden onu kaybetme riskini göze alamayacağımı da biliyor." Her senaryoda üstünlük ondaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Viper bana baktı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "O aşağılık insana çok fazla güç veriyorsun."

"Bağışıklığı olduğunu fark ettiği anda bu güce sahip olduğunu biliyordu. Binlerce kişi ölüyor ve o büyüyor. Belki onun kanının tadına bakarsam

nedenini bulabilirim."

Gözleri kısıldı. "İşte cevabın." Bakışlarına karşılık verdim.

"Beslenmenize izin verirse, halkı için bir tedavi keşfedebilirsiniz."

OceanofPDF.com

LARISA

Uyandığımda, kapının altına bırakılmış olan yemek tepsisini mideye indirdim. Bir saat sonra kahvaltı için başka bir tepsi geldi ve onu da yedim. Yemekten başka bir şey için yaşamayan bir hayvan gibi, bir sonraki teslimatı bekledim ve arada uyukladım. Kitaplıkta kitaplar vardı, insanlar tarafından yazılmış kitaplar ve bu bana bu odayı benden çok önce bir dizi kadının işgal ettiğini ve o zamandan beri hepsinin öldüğünü fark ettirdi.

Günler geçti ve Kingsnake benim için gelmedi.

Beni yakalamak için o kadar zahmete katlandı ama şimdi ben yokmuşum gibi davranıyor.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Beni bir sebepten dolayı yakalamıştı ve yatırımının karşılığını almak istiyordu.

Benim için geldiğinde ne yapacaktım?

Kılıcım ve hańçerim alınmıştı. Elimdeki tek řey odadaki eşyalarımıdı. Yatak direklerinden birini kırıp kafasına indirebilirdim. Koltuđu kaldırıp ona fırlatabilirdim. Kafasına bir kitap fırlatabilirdim. Ama bunların hiçbirini onu öldürmezdi, sadece kızdırırdı.

Kilidin hissedilir tıkırtısını duyduğumda düşüncelerim paramparça oldu.

Kahretsin.

Kapı açıldı ve adam dışarı çıktı ama aynı görünmüyordu.

Yılanlarla işlenmiş siyah zırhı artık vücudunu örtmüyordu. Tunik de giymiyordu. Pelerin yok. Aslında gömlek bile giymiyordu...

Üzerindeki tek şey pamuktan yapılmış gibi görünen bir pantolondur, başka bir yerde bulunması gerekmediğinde yatak odasının mahremiyetinde giyeceği türden bir kıyafet. Bu da bana akşam olduğunu, daha doğrusu onun akşamının sabah olduğunu düşündürdü.

Sıkı derisinin ve kordonlu damarlarının altında yağsız kaslarla kaplıydı ve açık teninde ince yara izleri vardı. Bazıları kollarında, bazıları gövdesinde, birkaçı da göğsündeydi. Yırtık pırtıktı, güçlü kasları yaptığı hafif hareketlerle yer değiştiriyordu. Kesik gözleri üzerimdeydi, sabah yağmurundan sonra bir ağacın kabuğu gibi karanlıktı. Bakışlarının yoğunluğu biraz ürkütücüydü çünkü gözlerini kırpmasına gerek yoktu - tıpkı yılanı gibi.

Geri çekildim, aramıza yatak odasının izin verdiği kadar mesafe koydum. Elimdeki tek şey okumakta olduğum kitaptı, bu yüzden onu yanımda tuttum, yeterince yaklaştığında kafasında parçalamaya hazırdım.

Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Sen de kadar yorgun olmalısın." "Savaşmak için asla çok yorgun olmayacağım."

Kapıyı kapatmadan önce bir süre daha bana baktı. Kilit tıkırdadı, sanki biri diğer tarafta bekliyordu.

Aramıza gergin bir sessizlik çöktü. Ben ona baktım. O da bana baktı.

Gözlerinden beyaz ateş fişkırdı ve her bir mobilyayı yaktı. Bütün odayı yuttu.

Kitabı daha sıkı kavradım. "Hislerimiz karşılıklı."

Gözleri hafifçe kaymış, biraz daha daralmıştı. "Otur." "Hayır."

Üzerindeki kıyafetlere rağmen hâlâ bir kral gibi görünerek bana doğru geldi. Kitabımı kavradım ve onu şakağından vurmaya hazırlandım.

Ama yanımdan geçip gitti, hatta bana sırtını döndü ve yemek masasına oturdu.

Hareket edişini izledim, parmaklarım omurganın kenarlarında gevşedi.

Sandalyenin ahşap arkalığına yaslandı, bir ayak bileğini çaprazlayıp diğer dizinin üzerine koydu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturduktan sonra karşısındaki sandalyeye başıyla işaret etti. "*Otur.*" Ses tonu derinleşti ve çene çizgisi keskinleşti, tıpkı çocuğa karşı sabrı resmen tükenmiş bir ebeveyn gibi.

"Neden?"

"*Çünkü ben öyle dedim.*"

"Biliyor musun, bana biraz saygılı davranırsaydın-"

"Grayson'da saygı kazanılır, verilmez."

"Sen de benim saygımı kazanamadın, pislik."

Alevler yükseldi ve evim dediğı sarayın tamamını yaktı. Ben de yandığım sürece onu yerle bir etmeye hazırdı. "Sana bir teklifim var - eğer oturup dinlersen."

"Bir vampirle anlaşma mı? Hayır, teşekkürler."

Gözleri kısıldı. "Vampirlerin Kralı ve Karanlığın Efendisi Kingsnake ile."

Gözlerimi devirdim.

Hareketleri o kadar hızlıydı ki aslında gerçekleştiklerini görmedim. Eliyle beni kavradı ve sonra sandalyeye oturdum, kığım tahtaya öyle sert çarpıyordu ki morluk bırakacaktı. Sonra sanki o çile hiç yaşanmamış gibi yavaş bir zarafetle sandalyesine doğru yürüdü. Yüzü bana dönüktü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, etrafındaki alevler hâlâ yanıyordu. "Bu akşam seni ısırmaya hiç niyetim yok."

"Oh güzel..."

Gözleri daha da kısıldı. "Burada güçsüzsün ve sanki yenilmezmişsin gibi davranıyorsun."

"Ben yenilmezim. Binlerce insanın hayatına mal olan ve binlercesinin de kanını zehirleyen bu hastalığa karşı bağıışıklığı olan tek insan benim. Yanlış insanı ısıırırsan ölürsün. Ben şu anda dünyadaki en güçlü lanet insanım." Aptal değildim ve bunu açıkça belirtmek istedim.

Sessizdi ve yavaş yavaş etrafındaki alevler azalmaya başladı.

"Benim bir belası olduğumu mu düşünüyorsun? Tatlım, daha yarısını bile görmedin."

Sessiz kaldı, masanın karşısından beni izliyordu, bakışlarındaki yoğunluk devam ediyordu ama alevler yatışmıştı. "Sana her şeyden çok istediğın tek şeyi sunabilirim."

"Özgürlüğüm mü?"

"Hatta bundan daha fazlası."

Bu canavardan ve onu takip eden diğer canavarlardan kurtulmak kadar istediğım başka bir şey yoktu. "Bu da ne?"

"Bir tedavi."

Yüz ifadem değışmedi ama vücudumdaki tüm kasların otomatik olarak gerildiğini hissettim. İrademe rağmen ciğerlerim derin bir nefes çekti.

"Dikkatinizi çekebildim mi?" O kızgın gözler şimdi kibirle parlıyordu. Sonuna kadar inatçıydım, çenemi kapalı tuttum.

"Çıkarlarımız aynı. Veba bizim besin kaynaklarımızı mahvetti ve sizin nüfusunuz da hastalık yüzünden yok oldu. Eğer işbirliği yaparsanız birlikte bir tedavi bulabiliriz."

"İşbirliği mi?"

"Evet."

"Peki *işbirliği* ne anlama geliyor?"

Başını diğer tarafa eğdi, kesik gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Kanının tadına bakmalıyım."

Midem tiksintiyle gerildi. "Tek yolu

bu."

"Doğru..."

"Eğer daha önce birinden beslenmişsem, onu sadece kanının tadına bakarak tanıyabilirim. Aynı şekilde sen de birini sesine, kokusuna bakarak tanıyabilirsin. Kanınızın özelliklerini tadabilirim ve belki de sizi diğerlerinden ayıran şeyin ne olduğunu belirleyebilirim."

Bir tuzak gibi hissettirdi. "Peki ya başarılı olursanız, o zaman

ne olacak?" "Bir tedavi icat ederiz ve bunu halkınıza veririz."

"Öylece mi?"

"Daha önce de söylediğim gibi, bu hastalığın ortadan kaldırılması hayatta kalmamız için çok önemli. Sizininki olduğu kadar bizim nüfusumuzu da azaltıyor."

"Bu doğru değil... Başka seçenekleriniz de var."

"Hayvan kanı kötü bir ikamedir. Evet, bizi hayatta tutar ama aynı zamanda zayıflatır."

Sakinliğinden, derin sesinin bu konuşmanın tonunu rahatsız olmuş bir şekilde bakakaldım.

"Halkının ihtiyacı olan kurtarıcı

sensin." Teması kestim ve başka tarafa

baktım.

"Hepsini ... ve bu fedakârlığı yapmak istemiyor musun?" "Ben aptal

değilim. Ne yaptığını biliyorum."

"Hangisi?"

Ona tekrar baktım. "Beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Bu doğru olsa bile, ne fark eder ki?"

"Bu doğru."

Bunu yalanlamadı. "Bize bir fırsat verildi, ama siz korktuğunuz için bu fırsatı tepecek misiniz?"

"Korkmuyorum. Sadece boynumda bir sülük istemiyorum. En büyük ölümcül düşmanımı güçlendirmek istemiyorum. Rüzgarda toz olana kadar solup zayıflamanı izlemeyi tercih ederim..."

Ağzının kenarı kalktı ve sırıttı. "Ne dediğimi

anlamadın mı?"

"Bu dünyada benim türümden daha kötü şeyler de

var." "Ne gibi?"

"Göreceksin, bir gün."

Korku kalbimi doldurdu, iliklerime kadar sızan bir huzursuzluk. Cevap vermesi için onu sıkıştırmak istiyordum ama hiçbir cevap alamayacaktım, özellikle de taleplerinin her birine uymayı reddettiğim için.

"Türünüzün kan dökmekten hoşlandığını söylediğimde ciddiymdim. Şimdiye kadar sahip olduğum her av ısırığımdan zevk aldım. Hissettiğin tek acı, dişlerimin derini deldiği andır. Ama sonra tarif edilemez bir zevk kaplar içinizi, öyle bir zevk ki her damlasını içene kadar devam etmem için bana yalvarırsınız."

"Sana inanmıyorum."

Bakışları hareketsizdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti, sanki ben orada değilmişim gibi. "Hiçbir zaman bir kadını avım olması için zorlamadım."

"O zaman neden başka birini bulmuyorsun?"

"İnsanlar normalde kapılarımıza gelir ve kendilerini av olarak sunarlar. Daha önce hiç krallıklara gidip tutsakları yakalamak zorunda kalmamıştık. Veba her şeyi değiştirdi."

"Bunu neden yapsınlar ki? Neden akıllı başında biri kendini buna maruz bırakmak istesin ki?"

Belli belirsiz bir omuz silkti. "Birkaç nedeni var."

"Ne gibi?"

"Bir, fiziksel arzu."

"Arzu mu? Isırılma arzusu mu?"

"Bir vampirle başka şekillerde birlikte olma arzusu..."

Kingsnake'in karşısında oturup, özellikle de gömleksiz ve kaslıyken, gözlerime hitap etmiyormuş gibi davranamazdım. Onu genellikle birlikte gördüğüm diğer vampir de aynı şekildeydi ama daha da kaslıydı. Pek çok vampir yakışıklıydı ama Kingsnake istisnai biriydi. "Bu yüzden mi şu anda yarı çıplaksın? Çünkü bu benim üzerimde işe yaramayacak."

O bilmiş sırıtiş geri döndü. "Bunu daha rahat buluyorum."

"Diğer sebepler neler?"

"Takıntı. Bazı insanlar bizim türümüze tapıyor. Bizim tanrı olduğumuzu düşünürler. Bize hizmet etmek büyük bir onurdur."

Bu insanları daha önce de duymuştum. Onları hep çılgın meraklılar olarak görmüştüm.

"Ve son ve daha önemli bir neden de kendilerinin vampir olma şansı."

Ölüm tercih edilirdi. "Bunların hiçbiri uzaktan bile çekici gelmiyor."

"Sonsuza kadar yaşama şansı sana hiç cazip gelmiyor mu?"

"Hayır, çünkü bu canlı değil. Atan bir kalbin yok. Ciğerlerin hava çekmiyor. Ruhun yok. Zamanın geldiğinde, sadece bir hiç olacaksın."

Yüz ifadesi değişmedi, her zamanki gibi sert, taş gibi

hareketsizdi. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Benim zamanım hiç gelmeyecekken bu beni neden rahatsız

etsin ki?" "O kadar kibirli misin?"

"Kendinden emin. Ben olsam bu kelimeyi kullanırdım."

Karşımdaki bu yaratığa baktım; güzel bir yüzü, güzel bir vücudu olan ama göğsünün içinde kocaman bir boşluk bulunan bir canavara. "Eğer işbirliği yaparsam ve halkım için bir tedavi bulursak... gitmeme izin verir misin?"

Sessizlik. Sonsuz bir sessizlik.

Ne düşündüğünden ya da düşünüp düşünmediğinden emin olamadan bekledim. Yüzü sertti ve duyguları bastırılmıştı.

"Şimdiye kadar sahip olduğum her av amacına ulaştı. Tatları bayatlıyor ve çok geçmeden farklı bir şey arzuluyorum. Senin tadından sıkıldığım zaman, seni serbest bırakacağım. O zaman ne yapacağın seni ilgilendirir."

"İşiniz bittiğinde onu öldürmüyor musunuz?"

"Hayır. Genellikle başka birinin avı olurlar. Ya da giderler." Bakışlarımı inceledi, az önce verdiği bilgiyi anlamaya çalışmamı izledi. "Sana söylenenin aksine, biz canavar değiliz. Kazara olmadıkça insanları öldürmeyiz. Bazı balıkçılardan farkımız yok. Avımızı yakaladıktan sonra suya geri atarız."

Karşılaştırma biraz abartılıydı ama fikrimi kendime sakladım. "Bana söz veriyor musun? Gitmeme izin verecek misin?"

Başını hafifçe sallamadan önce uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "Evet."

Onu sözüne güvenecek kadar iyi tanı mıyordum ama onurlu krallar sözlerini tutarlar ve o da onurlu birine benziyordu.

"Seni bunu yapmaya

zorlayamam." Kollarımı

göğsümün üzerinde

kavuşturdum.

"Çünkü eğer yaparsam, seni öldürme ihtimalim çok yüksek."

Kendimi onun ısırığına boyun eğerken hayal ettiğimde, kendimden nefret ediyordum. Ama bunun gerçekten halkımın kurtuluşuna yol açma ihtimali varsa, reddetmek bencillik olurdu.

"Bana tamamen boyun eğmeni istiyorum."

Bu imkansız bir görevdi.

"Bunu yapabilir misin?"

Ellerim otomatik olarak kollarımı aŖađı yukarı ovuŖturdu ve aniden odaya giren soğukla savaŖtı. Hayatım boyunca bu yaratıkların dehŖeti hakkında uyarılmışım ve ısırılmaya izin vermek... tarif edilemez bir Ŗeydi.

"Bana güvenebilirsiniz,

Larisa." "Sana nasıl

g veneyim?"

"Seni  ld rmeyeceğime güven." Son on dakikadır hiç hareket etmemiŖ, gözünü bile kırpmamıŖtı. Onun yanında olduğum süre uzadıkça yılan benzeyen özellikleri daha da belirginleŖiyordu. "Bundan zevk alacadına güven."

Bunu gerçekten d Ŗ nd đ m için dehŖete

d Ŗm Ŗt m. "Bana izin verecek misin Larisa?"

Kalbim hızlanmıştı ve bu hız beni biraz hasta etti. Burası sonsuza dek soğuk olmasına rağmen avuç i lerim nemliydi. Birden kendimi sıcak hissettim, sanki g neŖ bulutları ve katı duvarları delip ge ebilirmiş gibi. "Evet... Sana izin vereceğim."

OceanofPDF.com

LARISA

Dün gece gözümü bile kırpmadım.

Korkuyordum ve korkmak bu anı daha da ürkütücü hale getiriyordu. Beni öldürmeyecekti. Acıtmayacağını söylemişti. Halkımı lanetlenmekten kurtarmak için bir şansım bile vardı. Eğer bu hastalığı durdurmazsak, bir noktada o kadar az kişi kalacaktık ki krallıklar yıkıma uğrayacaktı. Yapılması gerekiyordu ve benim tek yapmam gereken o bitirene kadar orada yatmaktı.

Ama huzursuzluk . Saat

tıkladı.

Kapı açıldı.

Ve sonra, dün gece olduğu gibi, pantolonunun içinde gömleksiz, hatta yalınayak göründü. Kapıyı arkasından kapattı ve diğer taraftan kilitlendi.

Yatağa oturdum ve bir insandan ayırt edilemeyen vampire baktım. Dişleri görünmüyordu. Belirgin olan tek şey göz bebeklerindeki farklılıktı. Odaya girdiği anda kalp atışlarım düzensizleşti.

"Uzan."

İçgüdülerim karşılık vermek, bana verdiği her emre direnmek yönündeydi ama bu bir emir değildi. Bu bir öneriydi.

Ayakkabılarım dışında tamamen giyiniktim. Bu hapishaneye kapatıldığımdan beri onları giymemiştim çünkü buna gerek yoktu.

Yatağa yaklaştı, beni boynumdan boğduğu zamanki kadar yaklaştı. Şimdi onun kokusunu alabiliyordum; sandal ağacının, tuzun ve okyanus havasının kokusunu... hatta buğuyu bile. Her zaman zırhı ve giysileriyle süslenmişti ama şimdi teni duyularıma açıldı.

Bana dokunmadı. "Arkana yaslanırsan daha rahat edersin." "Ne kadar sürecek?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Uzun sürmez."

Sonunda yatak örtüsünün üzerine uzandım, başım yastığa çarptı. Yatağın başucunda durdu. "Saçını çek."

İpleri yakalayıp uzaklaştırdım ve kanımla ziyafet çekmek isteyen vampire etimi gösterdim. Gözlerim tavana kilitlenmişti çünkü yüzündeki zafer ifadesini görmek istemiyordum. Kaderimi kabullenmek istemiyordum.

Orada durmaya devam etti.

"Bitir şu işi."

Yatağa doğru ilerledi, dizleri ağırlığından dolayı yatağın hemen kaymasına neden oldu. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi ve zayıf vücuduyla bile iki yüz kilo ağırlığında olmalıydı.

Beni ısırmaktan daha fazlasını yapacakmış gibi doğrudan üzerime çıktı.

Şimdi kokusu daha yoğun, tam burnumun dibindeydi, soğuk bir okyanus gibi kokuyordu. Vücudu benimkine dokunmuyordu ve kesik gözleri yüzümü inceliyordu. Güçlü omuzları ve göğsü göz hizamdaydı ve bu anı çok daha samimi hissettiriyordu.

Eli beni öpecekmiş gibi saçlarımin arasına girdi.

Bir anda kollarımin her yerinde şişlikler oluştu. Sinirlerim gerildi ve toparlandı. Boğazım kuru olmasına rağmen yutkundum. Her nefes aldığımda, bırakmadan önce tuttum.

Başımı eliyle çevirerek sağa bakmamı sağladı ve sonra başını aşağı eğdi ve onları hissettim.

Dışlerini.

Etimi delip geçtiler ve acısı bir kâğıt kesiği gibi keskindi. Beni irkiltti, protesto için bacaklarımı tekmelememe neden oldu.

Ama sonra acı azaldı, yerini tarif edilemez bir coşkuya bıraktı. Isırığı uyuşturan bir ağrı kesiciydi ama bağımlılık yaratacak kadar da sarhoş ediciydi. Vücudum gevşeyerek gevşedi ve sonra aldığım zevk o kadar güçlüydü ki durmasını istemedim... tıpkı söylediği gibi.

Ellerim kendiliğinden hareket etti ve onun kaslı sırtına doğru yılan gibi kıvrıldılar. Omuzlarının arkasına ulaştıklarında tırnaklarım, onun benimkini çektiği gibi ben de onun kanını çekmek istercesine derisine battı.

Gözlerim kapandı ve başımı arkaya yatırarak boynumu daha fazla görmesini sağladım. O kadar bastırılmışım ki duygularımın akışını zar zor hissedebiliyordum.

Dağları deviren bir deprem. Dünyayı ve içindeki her şeyi yok edecek kadar güçlü bir kuvvet. Ağaçlar ikiye ayrıldı. Rüzgarlar taşları parçaladı. Seller barajları yıktı ve dünyayı suyla kapladı.

Dışlerinin etimi delmesinin üzerinden on saniye geçmeden her şey bitmişti.

Bedenimi terk etti ve ayağa kalktı. Yüzü bana hiç dönmedi, ifadesi bir gizemdi.

"Ne oldu?" Bu benim ilk seferimdi ama on saniyeden çok daha uzun sürmesi gerektiğini biliyordum.

Yatak odamdan hışımla çıktı ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

KINGSNAKE

Çalışma odamın kapısı açılıp kapandı ve Viper geldi. Bana şöyle bir baktı ve değişikliği fark etti. "Beslenmişsin."

Saatler geçmişti ve ben hâlâ aynı hissediyordum. "Ama gözlerin... farklı bir renkte."

"Eskiden daha kötüydü." Yeşile dönmüşlerdi ama yavaş yavaş eski renklerine . Engerek durumun ciddiyetini anladı ve kendini koltuklardan birine bıraktı.

"Onun kanı... daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor." O on saniye tam bir kaostu. Onun tadına baktığım anda, onu emmek, hayatını söndürmek istedim, böylece tek bir ısırıkta onun tamamına sahip olabilecektim. "Onu öldürmek istedim."

Engerek baktı.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Kanın tadı sadece yeni olduğu için güzeldi. Ama tadı dilimde donuklaştığında unutulabilirdi. Ama bu... asla eskimeyecekti. "Gücün tadını alabiliyorum. Dokunulmazlığın ötesinde. Bu kadında görüldüğünden daha fazlası var..."

"Söylediği kişi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Eminim kim olduğu ya da *ne* olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur."

Engerek sandalyede daha da gevşedi ve derin düşüncelere dalmış gibi gözleri başka yöne kayd.

Ellerim masanın altında sıkılaştı, tendonlarım eskisinden daha güçlü kasların üzerinde gerildi. "Kısa sürdü ama kendimi bütün hissetmem için yeterliydi. Haftalardır süren açlık sadece birkaç damlayla yok oldu. Hayvan kanının tadı... sanki hiç olmamış gibi. Odaklanma yeteneğim on kat arttı. Bin yıl daha genç hissediyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kayd. "Onun kanındaki elementleri tanıdın mı?"

"Çılgınlık çok derindi." Hiçbir şeyi tanımlayamıyordum - mutluluk fırtınasında değil. "Şokun etkisi geçtikten sonra tekrar deneyeceğim."

"Kendim kontrol edebilirim."

Gözlerim yüzünde durdu ve vücudumda bir gerginlik manevrası hissettim. Bu, kılıcımı çekmeden önce, bir düşmanı parçalara ayırmadan önce hissettiğim gerginliğin aynısıydı. Öfkem yanlış yerdeydi ve yanlış yönlendirilmişti ama yine de gerçektir. "O benim."

Engerek bakışlarımı taş gibi tuttu. "Eğer beslenemiyorsan-" "Beslenebilirim."

"Eğer onu öldürürsen-"

"Yapmayacağım. Eğer kendimi kontrol edemeseydim, o çoktan ölmüş olurdu."

Aramızdan ağır bir sessizlik geçti, ikimizin de üzerine yağmur damlaları bırakan bir gerilim bulutu. Aramızda binlerce yıllık bir güven vardı ama Larisa gibi arzulanan biri aramıza girdiğinde bu güven hızla sarsıldı.

"Sanırım artık ondan nefret etmiyorsun."

Onu tattığım anda önyargılarımı unutmuştum. "Onu arzuladın mı?"

"Hayır." Çekici bir kadındı ama benim için pek de çekici değildi. Belki bu kadar itaatsiz olmasaydı durum farklı olabilirdi. I

kadınların emirlerime uymasına, diz çökmesine ve ısırمام için yalvarmasına alışkındı.

"Onu şimdi arzuluyor musun?"

Neden sorduğunu biliyordum; çünkü onu paylaşmamı istiyordu. "Paylaşmaya başlıyorum."

"Evanguard sınırında olağandışı bir hareketlilik var." Gözcü, General Viper ve benim askeri duruşumuz hakkında komutanlarla görüştüğümüz savaş odasına girdi. Topraklarımızı canavarlar ve orklarla paylaşıyorduk ve istilamız barışçıl olsa da, boyun eğdirdiğimiz insanlarda her zaman köklü bir kızgınlık vardı. Bir gün bir ayaklanma olabilirdi ve buna hazırlıklı olmalıydık.

Kaşlarımı çatarak izciye baktım. "Ne tür olağandışı bir faaliyet?"

"Bir çeşit sevkiyat. Yükleri arabalarında iyi saklanmış ama o kadar çoklar ki..."

General Viper'a baktım. O

da bana baktı.

Gözcüye geri döndüm. "Sınırlarını izlemeye devam edin. Bu sevkiyatların nereden geldiğini bilmek istiyorum."

Hızlı bir selam verdi ve gitti.

Üzerinde topraklarımızın, daha uzaktaki komşu krallıklarımızın haritasının bulunduğu masanın başında durdum. Komutanlar elleri arkalarında emir bekliyorlardı. "Bu salgının tam olarak nereden geldiğini bilmek için kanıt ihtiyacımız yok." Evanguard'a, elflerin, tanrı olduklarına inanan efsanevi yaratıkların kalesine baktım. "Büyüleriyle bu yıkımı yarattılar ve dünyanın üzerine saldıılar."

"İnsan nüfusunu azaltarak bizimkini de azalttılar." General Viper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kalın zırhı devasa vücudunu kaplıyordu. "Akıllıca bir plan. Zehir ellerindeyse, muhtemelen panzehiri de vardır."

"Bize asla vermeyecekleri."

"Takas edebileceğimiz bir şey olabilir."

"Hayır." Gözlerimi haritadan kaldırarak doğruldum. "Yok edilmemizi istiyorlar ve hastalığı durdurmazsak başarılı olacaklar. Çoğumuz açlıktan öleceğiz ve diğerleri de hayvan kanıyla beslenip savaşamayacak kadar zayıf düşecekler. Sınırlarımıza yürüyecekler ve bizi sonsuza dek yenecekler." Planlarını zihnimde net bir şekilde görebiliyordum ve bunun iyi bir plan olduğu gerçeği beni daha da öfkeliyordu. "Yakında bu dünya onlara ait olacak, sadece onlara."

Viper bana baktı, düşünceleri yüzünde açıkça okunuyordu.

Eğer Larisa'dan tedaviyi alamazsak, hepimiz mahvoluruz.

OceanofPDF.com

LARISA

Geçen zamanı ölçebilmemin tek yolu kapımdaki kapaktan içeri yerleştirilen tepsilerdi. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğini ayırt etmek kolaydı, bu yüzden Kingsnake'in yatak odamdan aceleyle uzaklaşmasından bu yana iki gün geçtiğini fark ettim.

Aynada boynumu incelemeye devam ettim ve dişlerinin açtığı iki küçük deliği gördüm. Çabucak iyileşmişlerdi ama yara izi günler geçmesine rağmen hâlâ duruyordu. Bazen dokunuyordum ve yeterince bastırırsam kesğin acısını hissedebiliyordum.

Kingsnake'in dönmesini ve neler olduğunu açıklamasını beklemekten bıktığımda, kapalı yumruklarımı kapıya vurdum ve "Çıkarın beni!" diye bağırdım. Neredeyse bir haftadır güneş ışığı görmemiştim. Ne bir bulut ne de bir kuş görmüştüm. Bu dört duvar arasında sıkışıp kaldığım için geçen her saniye sanki tek bir güne aitmiş gibi geliyordu.

Yanıt gelmedi.

"Kingsnake ile konuşmak istiyorum!" Kimse bana kapıyı açmıyordu ve önce onun iznini almaları gerektiğinden şüpheleniyordum. Ve muhtemelen kaçma riskim olduğu için o olmadan kapının açılması yasaktı. "Ciddiyim!" Oturma odasındaki koltuğu kaptım ve tüm gücümle kapıya doğru fırlattım.

Bir bile açmadı.

Sandalyeyi tekrar elime aldım ve fırlatmadan önce birkaç kez salladım.

Tam kapı açıldığında.

Hızlı refleksleriyle sandalyeyi hiç çaba harcamadan yakaladı. Ama sert yüzü, düzensiz davranışından ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. Sandalyeyi kenara bıraktı ve odaya girdi. Kılıcı belinde, tam üniformasıyla içeri girdi ve üzerimde yükseldi. "Evet?"

"*Evet?*" Kaşlarım neredeyse başımdan fırlayacaktı. "Bir haftadır burada kapana kısılmış durumdayım ve senden alabileceğim tek şey bu mu?"

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Bana öylece davranamazsın- *Bekle-ne?*"

Odadan çıktı ve tavanları otuz fit yüksekliğinde, taş işçiliği zarif yılanlarla oyulmuş koridora adım attı.

Açık kapıdan bakarak gidişini izledim, öylece... yürüyüp gidebileceğime inanamıyordum. Koridorda onu takip ettim, hareket ettikçe pelerini geniş sırtında parıltıyordu, yetişmemi beklemedi.

Arkadan bile gücünü görebiliyordum, kendini taşıma şeklinden anlayabiliyordum. Halkım vampirler hakkında pek bir şey bilmezdi çünkü her zaman gizli kalmışlardı, her zaman düşmandılar ama kitap raflarımdaki metinlere göre Kingsnake'in birçok nesildir var olduğunu biliyordum.

Onun yanına geldim. "Nereye gidiyoruz?"

"Nereye istersen." Birkaç tur attıktan sonra taş saraydan çıktık ve yüz merdivenin tepesinde, dağdan aşağıya doğru kıvrılıp inen şehre baktık. Sol tarafta nefes kesici bir okyanus manzarası vardı, suyun üzerinde gri bulutlar, gökyüzünü kaplayan örtünün ardında gizlenmiş güneş.

Okyanusu hiç görmemiştim.

Hava soğuk ve griydi, büyük beyaz dalgalar kıyıya vurmadan önce yüzeye çıkıyordu. Havada tuz kokusu vardı, soğuk nem tenime değiyordu. Hava serindi.

Bakışlarını hissettiğimde gözlerim ona kaydı.

"Sen hiç okyanus görmedin."

Duyguları okuyabilen bendim ama o zihinleri okuyabiliyor gibiydi. "Her zaman bu kadar soğuk mudur?"

"Çoğu zaman."

"Bu yüzden burada yaşıyorsun... Çünkü güneş yok." Bulut kümesi güneşi sürekli engelliyor, ışınları azaltıyor, böylece bu gece gezgini gündüz gezgini olabiliyordu. Işınlar o kadar sönük ve kırılıyordu ki etlerini delip geçmiyordu.

"Ara sıra var."

"Bu olduğunda ne yaparsınız?"

Cevap vermediği için soru zaman ayırmaya değmez gibi görünüyordu. İleriye doğru yürüdü ve merdivenlerden aşağıya doğru uzun patikadan inmeye başladı, pelerini arkasından gelirken ona asla basmadı.

Onu takip etmeden önce tekrar okyanusa baktım ve şehrin derinliklerine giden yola ulaştım. Diğer binalar da aynı malzemeden yapılmış gibi görünüyordu; aşılmaz gri taş. Hepsinin üzerine çeşitli yılan resimleri oyulmuştu; bazıları sütunların etrafını sarıyor, bazıları da pencere ve kapıların üzerine kazınmıştı. "Yılanın nerede?"

"O benim yılanım değil... ve adı Fang." "Pekala. Fang nerede?"

"Uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirmiyoruz."

"Bir yılan boş zamanlarında ne yapar?"

Şehrin başlangıcına varmadan önce durdu ve bana baktı, yüz ifadesinin altında belli belirsiz bir öfke kaynıyordu. "O. O değil."

Öfkenin kabardığını, sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Gökyüzünün altında ilk kez dışarı çıkıyordum ve yapmak istediğim son şey bu özgürlük anını tehlikeye atmak. "Özür dilerim..."

"Ondan korkmanıza gerek yok."

"O bir yılan. Kocaman dişleri olan kocaman bir yılan. Belli ki ondan korktuğum için onu etrafta tutuyorsun."

"Ama o sana asla zarar vermez."

"Onu kontrol edemezsin. O vahşi bir hayvan-"

"Ben istemedikçe sana asla zarar vermez." Konuşmayı bir kenara bırakarak yürümeye devam etti.

Onu takip etmeden önce bir an bekledim ve hızına yetiştim. Şehre girdiğimizde, insanlardan ayırt edilmesi imkânsız vampirlerin geçtiğini gördük. Onun tam olarak kim olduğunu biliyor gibiydiler çünkü ne zaman onun yolundan geçseler ya ters yöne gidiyorlar ya da onun yolundan uzak durmak için yolun karşı tarafına geçiyorlardı.

"Senden korkuyorlar."

"Korkuyu saygıyla karıştırıyorsun." Bana evlerin ve dükkânların önünden geçerken eşlik ederek yoluna devam etti. Farklı semtler var gibiydi, evler ve dükkânlar arasında bir ayırım vardı ve saksılarda ağaçlar, pencerelerin altındaki saksılarda sukulentler gördüm. Ölü yaratıklar için hala yaşamı takdir ediyor gibiydiler.

Kingsnake gittiğimiz her yerde aynı etkiyi yarattı - herkesin dağılmasını sağladı. Kimse onu selamlamadı. Kimse tek kelime etmedi. Raventower'da, eğer kral halka görünürse, kasaba halkının onu eğilerek ve reverans yaparak karşılaması, geçerken ayaklarına çiçekler atması beklenirdi.

Ancak Grayson'da farklı yönlerle gittiler ve göz teması kurmadılar.

"Taç senin doğuştan hakkın mı?" Taç genellikle babadan oğula geçer, kraliyet ailesinde kalır ve bunun tanrılar tarafından bahşedilen doğuştan hakları olduğu söylenirdi. Ama vampirler çocuk doğurmuyordu, peki bu nasıl oluyordu?

"Evet."

"Yani baban senden önce kral mıydı?"

"Öyle de denebilir." Başka bir yola saptı ve daha da alçaldık; işte o zaman kıyıya, güçlü dalgaların önündeki beyaz kumlu plaja yaklaştığımızı fark ettim.

Taş patika kayalıklara ulaştı ve sonra uçurumun kenarını saran toprak bir patikaya dönüştü. Büyük bir selvi ağacına doğru ilerledi ve ağacın altında taştan bir bank vardı. Oturmadan önce pelerinini düzeltti, güçlü sırtı tamamen dikti ve koyu renk gözleri nefes kesici manzarayı izledi.

Yanına oturdum ve hiç bitmeyen grinin sonsuz denizine baktım, gökyüzü okyanusla buluşana kadar baktım. Esinti soğuktan yakıyor, gözlerimi küçük bıçaklar gibi deliyor ve bakışlarımı geri çekemediğim için yanaklarımdan minik yaşlar yuvarlanmasına neden oluyordu. Okyanusla, keşfedilmemiş toprakları keşfeden büyük ahşap gemilerle, dünyanın gerçekten ne kadar büyük olduğuyla ilgili hikayeler duymuştum.

O da hiçbir şey söylemeden öylece baktı.

Özgürlüğün tadı tarif edilemezdi, temiz havayı doğrudan tenimde hissetmek, katı duvarlardan daha fazlasını görmek. "Oraya geri dönemem..."

Tepki yok. Duygu yok.

"En azından bana bir pencere verin."

"Sana ne istersen veririm, tabii kaçmazsan." Bana bakmak için döndü, koyu renk gözleri hem zalimlik hem de zekâyla doluydu, sert çene çizgisi bir hançer kadar keskindi. "Ben bir kralım, bebek bakıcısı değil."

"Halkımı kurtaracak bir tedavi bulalım diye beni ısırmana izin verdim. Bir yere gideceğimi mi sanıyorsun?"

Tekrar öne doğru baktı. "Söz veriyor musun?" "Ne sözü?"

"Kaçmayacağını."

"Sözüm senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Gitmene izin vermem için bana güvendin. Ben de bu karşılık vermek isterim." Bir an için, bir an için, ondan nefret etmeyi bıraktım.

"Ama sizi uyarmalıyım. Benim güvenim cam gibidir. Bir kez kırıldı mı, bir daha asla onarılamaz. Sadece güvenimi değil, saygımı ve korumamı da kaybedersin. Bu dünyada senin için en güvenli yerin benim yanım olduğunu zaten söylemiştim."

"Senin korumana ihtiyacım yok..."

Yavaşça bana doğru döndü. "Ben orklardan ve goblinlerden bahsetmiyorum." "O zaman neden bahsediyorsun?"

"Yakında herkes senin değerini bilecek. Kanınızın, türümüzün hayatına mal olan hastalığa karşı bağışıklığı olduğunu. Her biri tadına bakmak isteyecek ve bir ısırığa karşı koyamayacaklar. Önlerinde duran tek şey benim korumam."

Kingsnake'le birlikte sokaklarda yürürken kendimi hiç savunmasız hissetmemiştim. Ama yalnız olsaydım... aç vampirlerle çevrili olsaydım... tamamen dehşete düşerdim.

"Halkım hükümdarlığıma saygı duysa da açlar. Önceki avım uyarımı dikkate almadı ve sonunun nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Bir binanın arkasında bıraktığı cansız bedenini hayal ederek yutkundum. "Onunla ilgilendin mi?"

"Hayır."

"Kendini sana sundu... ve yine de hiçbir şey ifade etmedi mi?"

"Ondan önceki her kadın da öyle yaptı. Ondan sonraki her kadın da öyle olacak." "Bu biraz soğuk."

Gülümsedi, hüzünlü bir gülümseme. "Ve ben soğukkanlıyım, kelimenin tam anlamıyla."

O zalim gülümsemeyi aklımdan çıkarmaya çalışarak ileriye baktım. "Sana söz veriyorum." Raventower'a dönersem, sadece ölmekte olanları teselli edebilirdim, hastalığı iyileştiremezdim. Bu anlamsız bir çabaydı. Ama Kingsnake bana panzehiri verebilirse, halkıma bir kurtarıcı olarak dönebilirdim.

"General Viper ya da ben size eşlik etmeden saraydan ayrılmayın."

Buraya gelene kadar onunla savaşımtım ve şimdi Kingsnake'ten başkasının gönüllü esiriydim. "Beni ısırıldığında ne oldu?"

Sessizleşti ama ruh hali daha da yoğunlaştı. *Kara bulutlar öfkeli bir fırtınayla etrafında dönüyordu. Kasırgalar zihninin kıyılarına çarptı.*

"Bu konuda fazla bilgim yok ama eminim bundan daha uzun sürmesi gerekiyordu."

Ruh hali derinleşti, fırtına şimdi bir çılgınlık içindeydi, öfke ve kızgınlık ilk sırada yer almak için yarışlıyordu.

"Sorum seni neden kızdırıyor?"

Fırtına anında kayboldu. Dalgalar sakinleşti. Başını bana doğru çevirmişti, gözleri kısılmıştı.

Sırrımı öğrenmesine imkân yoktu ama yine de dikkatli davranmalıydım.

"Kızgın değilim."

"Evet, ," diye tersledim. "Ve kızgınsın."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Kanının tadı beklediğimden çok daha güçlüydü. Bununla başa çıkamadım ve geri çekilmek zorunda kaldım."

"Güçlü mü?" Ben sordum. "Nasıl güçlü?"

"Güçlü. Güçlü. Karşı konulmaz." Öfkesi kaybolmuştu ama daha derin bir his onu sarmıştı, tarif edilemeyen bir karanlık. Bulutlar griye döndü ve sonra her şey karardı.

"Bir şey fark edebildiniz mi?"

"Hayır."

"Tekrar deneyecek misin?" "Eninde sonunda."

Bakışlarını inceledim, duygularını yüzünden okumaya çalıştım. İçindeki duygular bulanıklaştı, bir çamur birikintisi gibi, yoğun ama tarifsiz. Baktıkça gözlerinin biraz daha farklı bir renkte olduğunu fark ettim, kahverengiden çok yeşil, neredeyse ela. Tenindeki ince parlaklığı fark ettim. Durumumuzun ne anlama geldiğini anlamam bir anımı aldı. "Beni öldürmek istedin..."

Yarık gözbebekleri büyüleyiciydi çünkü şimdiye kadar tuttuğum diğer gözlerden daha fazla derinliğe sahiplerdi. Ne zaman hareketsiz kalsa Fang gibiydi, avına odaklanmış bir yırtıcı hayvan gibi hedefine odaklanıyordu. "Durmak istemedim - bu daha iyi bir tanım."

Şimdi kalbim çarpmaya başlamıştı. Avuçlarım tekrar nemlendi. Onun yanında güvende olmam gerekiyordu ama şimdi kendimi kılıcsız ve zırhsız bir savaştaymışım gibi hissediyordum.

"Senin hayatını asla talep etmem."

"Ama sen istedin-"

"Ve ben durdum." Sesi derinleşti, bir bıçağın kenarı gibi keskinleşti. "Her zaman duracağım."

"Nereden biliyorsun-"

"Çünkü ben zaten yaptım." Gözleri şehirlerinin kapıları gibi sertti, aşılmazdı, yekpare taştan yapılmıştı. "Ve yine yapacağım."

Yeni odam öncekinden çok daha iyiydi. Birincisi, pencerelerim vardı.

Ormandaki çamları görebildiğim, uzaktaki okyanusu görebildiğim, tuzlu deniz havasının bayatlığı kovalaması için açılabilen pencereler. Bir masa ve iki sandalyesi olan bir balkonum bile vardı.

Dışarıda uzun süre kalamayacak kadar soğuktu ama yine de böyle bir seçeneğe sahip olmak, zamanın geçişini yemek yerine güneş ışığıyla işaretlemek güzeldi

kapımın altından geçiyordu. Artık yemeklerim geldiğinde, hizmetçi onları yatak odamdaki masaya taşıyor, bana yemeğini yerdeki bir kapta alan bir köpek gibi değil, bir insan gibi davranıyordu.

Ayrıca bana daha iyi kıyafetler, sarayda giyebileceğim uzun kollu elbiseler verildi. Göğsümü ve belimi sıkıyorlardı ve kalçalarımın etrafında hafifçe genişliyorlardı. Hepsi koyu renkliydi, siyah, koyu yeşil ve hatta yılan desenliydi.

Vampirler ve yılanlar arasındaki ilişkiyi hâlâ anlamamıştım ama belli ki bir ilişki vardı.

Günler geçmişti ve Kingsnake'i ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. Odadan nadiren çıkıyordum, çünkü tek istediğim pencerelerdi. Kasabaya güvenli bir şekilde gidemezsem, zaten bu dört duvarın ötesinde benim için hiçbir şey yoktu.

Kapı çalındığında sabahın erken saatleriydi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü Kingsnake'in ziyarete geldiğinden şüpheleniyordum. Hizmetçi kapıyı çaldığında her zaman "Kahvaltınızı getirdim." diye eklerdi. Ya da hangi yemek olursa olsun.

Ben bir şey söylemeyince kapıyı daha sert çaldı ve kızgınlığını belli etti.

"İçeri gel."

Kapı açıldı ve içeri girdi, gömleksiz ve yalınayaktı, niyetleri gözlerinden okunuyordu. Kapıyı arkasından kapattı ve yatakta oturduğum yere yaklaştı. O kadar erkendi ki, bırakın güne hazırlanmayı, henüz kahvaltı bile etmemiştim.

Ama o bunları fark etmemiş gibi bana baktı.

Vücudu biraz farklı görünüyordu, kasları derinin altında daha belirgindi, sanki uzun bir yolculuk onu daha güçlü yapmıştı. Kordonlar pazularının üzerinde ve boynunun her iki yanında daha belirgindi. Kesik gözbebekleri bana aılıkla bakıyordu.

Ondan yayılan enerji karşı konulmazdı. Karşılıksız özlem. Çaresizlik. İhtiyaç. Ondan dalgalar halinde geliyor, onun kıyılarını terk edip benim kıyılarıma geliyordu.

Bacaklarımı arşafın altında vücuduma yaklaştırdım, çekebildiğim kadar çektim. Üzerimde uyumak için sadece ipek bir tunik vardı ama altına iç çamaşırimdan başka bir şey giymemiştım.

Dehşete kapılmama aldırmadan yatağı yaklaştı. "Geçen sefer nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun?"

Dişleri etimi deldiğinde, tüm toksinler kanıma karıştı ve tek yapmak istediğim onun beslenmesine izin vermektir. Kollarımla onun iri bedenine sarıldım ve kalçalarımla kalçalarını sıkarak onu daha da içime çektim. Mutluluk beni ele geçirdi ve ısırığın ateşlediğı açıklanamaz hazzın tadını çıkardım. "Endişelendiğim şey bu değil."

Bana baktı, yüz hatları sert ve taşa kazınmıştı, çaresizliğı hâlâ titreşiyordu.

Bu konuda söz hakkım olmadığını biliyordum. Heyecanı çok derindi. Çarşafı tuttu ve aşağı çekti.

Yapabildiğim her şeyi saklamak için dizlerimi göğsüme yaklaştırdım.

Beni ayak bileğimden tutup kendisine doğru sürüklerken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Kendimi onun elinde çürük bir ip parçası gibi hissediyordum, çarşafının üzerinde sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi süzölüyordum. Kalbim çaresizlik içinde hızla çarparken bir inilti çıkardım.

Önce ayak bileklerimin, sonra da dizlerimin arasına girdi, yatakta üstüme çıktı, ağırlığı geçen seferki gibi yatağın alçalmasına neden oldu. "Seni öldürmeyeceğim." Yüzü doğrudan benimkinin üzerindeydi, çıplak teni vücudumun açıkta kalan bölgelerine bastırıyordu. "Eğer yaparsam, bir daha beslenemem ve bu istediğim son şey."

Altında nefes nefese kaldım, o dişlerin beni tekrar delmesine izin verdiğim için gergindim. Beni kurtulamadığım bir büyüünün etkisi altına soktular ve eğer o da aynı büyüünün etkisindeyse, hayatta kalma umudum yoktu.

"Eğer tadına bakamazsam yardım edemem."

Orada kapana kısılmıştım, onun devasa bedeninin altında sıkışmıştım ama hâlâ gücüm vardı çünkü gücü bana o vermişti. Benim iznim olmadan başlamazdı,

ve bu beni biraz sakinleştirdi.

"Durmamı istiyorsan omzuma dokun." Sanki

hiç soracaktım gibi.

Gözleri benimkileri delmeye devam etti.

"Bana söz ver..." Hiç tanımadığım bir adamın sözüne güveniyordum, sanki kanımdaki güçle kafayı bulduktan sonra bu bir fark yaratacaktım gibi.

Gözleri gözlerime kilitlenmişken elini saçlarımın arasına soktu ve yumruk yaptı. "Söz veriyorum." O kadar endişeliydi ki göz kırpmamı bile beklemedi ve başını boynuma doğru eğip dişlerinin uçlarını bana batırdı.

Isırığının keskinliği karşısında derin bir nefes aldım ama sonra hemen geçti, yerini hatırladığım o nefes zevk aldı. Hızla ısındığımı hissettim ve ellerim onun kaslı sırtına doğru yol aldı, kaslarını bir uçuruma tırmanır gibi kayalar gibi kavradım.

Dizlerimi göğsüme çektim ve baldırlarımın iç kısımlarıyla gövdesini sıktım. Gözlerim kapandı ve parmaklarımı sırtından aşağı doğru sürükledim, onun beni dişleriyle işaretlediği gibi ben de onu tırnaklarımla işaretledim.

Zihninde bir patlama patladı. *Ağaçları ikiye ayıran fırtına. Dağları yerinden oynatan kasırga. Suyu yakan ateş. Tanrıların gücüyle içinden geçti.* Eli saçlarımda sıkılaştı ve bedenini bedenime gömdü.

Bacaklarımın arasında hissettim, bir erkeğin tanımı. Kalın. Zonkluyordu. Sıcaktı. O kadar sertti ki, sanki bu salonları yapan taş gibiydi. Pantolonunun ve külotumun arasında büyüklüğünü hissedebiliyordum... ve önceki sevgililerimden hiçbirini onunla kıyaslanamazdı.

Beslenmeye devam etti, kolu sırtımın altından kıvrılarak beni kendine çekti, tüm bunlar olurken duyguları yavaşça yükseldi ve yükseldi, görünürde hiçbir yerde bir kreşendo yoktu. Beni sıktı. Dişlerini daha derine geçirdi. Daha önce hiç kan tatmamış yeni bir vampir gibi beslendi.

Coşku kaybolmaya başladı... ve kendimi güçsüz hissettim.

Her geçen saniye daha da zayıflıyor.

Çok fazla içmişti... ve duracağından emin değildim. Elim omzuna gitti ve ona dokundum.

İsteksizce geri çekildi. Bana baktığında dişleri hâlâ açıktaydı, beyaz dişlerinin üzerinde kırmızı kan damlaları vardı. Yüzümü görünce onları hızla geri çekti. Eli yanağıma kavradı ve tüm o çaresizlik yerini endişeye bıraktı. "Larisa?"

"Yorgun hissediyorum..."

"Bu normal. Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Yataktan çıktı ve birine sipariş vermek için başını kapıdan dışarı uzattı. Bir süre sonra elinde bir tepsiyle geri geldi ve tepsiyi yanıma koydu. "Birkaç ısırık al."

Bana ne verdiyse yemek için tüm gücümü harcadım. Ne olduğundan emin değildim, kan kaybından dolayı çok zayıf düşmüştüm ve kafamın iyi olmasından dolayı sayıklıyordum. Gözlerim çoğu zaman sadece yarı açıktı.

Tepsiyi götürdü ve beni yatağa yatırdı. "Biraz dinlen."

"Beni bırakma..." Ağzımdan çıkanlar üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Kulağıma korkunç geliyordu ama yine de kendimi durduramıyordum. Damarlarımdaki yüksek doz beni farklı bir insan yapmaya devam ediyordu.

Yatağa geri geldi ve bu sefer yanımdaki çarşafın içine girdi. "Ben buradayım."

Hemen onun bedenine girdim, omzunu yastık, bedenini de oyuncak ayı gibi kullandım. Gözlerim kayaların ağırlığını taşıyordu ve kapandıklarında ölü gibi uyuyordum.

LARISA

Uyandığımda yalnızdım.

Çarşafıardaki birkaç damla kan dışında Kingsnake'in orada olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Tepsim masanın ucundaydı, yemek yediğimi hatırlamasam da tabaklar boştu.

Kendimi çok daha iyi hissettim.

Zayıflık bu noktada bir pus, uzak bir rüya gibi geliyordu. Coşku bir nehir yatağının dibindeki alüvyon gibi gitmiş, sonra da dere kurumuştu. Kingsnake benden beslenebildiği kadar beslendi ve durmasını istemeseydim daha ne kadar devam edeceğini merak ettim.

Vücuduna yayılan zevk dalgasını ve sertliği hatırladığımda durmasına şaşırmıştım.

Bu bana geri geldi, belirgin ve sert bir şekilde, sanki vücudumda yeniden hissedebiliyormuşum gibi.

Sanırım tamamen ölmemişti.

Yataktan kalktığımda bacaklarım başlangıçta titriyordu ama yürüdüm ve kendimi iyi hissettim. Duş aldım, kıyafetlerimi değiştirdim ve sonra dışarı baktığımda neredeyse gece olduğunu fark ettim.

Artık bir vampirin uyku düzenine sahiptim.

Kapım çalıandı. "Majesteleri huzurunuzda çıkmak istiyor."

"İçeri gelebilirsin."

Hizmetçi odama girdi, elinde tepsi yoktu. "Ne istiyor?"

"Akşam yemeğinde ona katılman için."

Akşam yemeği mi? Vampirler yemek yer miydi? Yoksa akşam yemeği ben miydim? Benden bu kadar çabuk bir yemek daha alabileceğine inanmasına imkân yoktu. "Yemek yiyecek miyim yoksa...?"

"İkiniz de geleceksiniz. Hazır olduğunuzda yemek salonunda ona katılın." Kapıyı kapattı.

Ne yapacağımı düşünürken bir dakika boyunca öylece durdum.

Dolabımdaki siyah elbiselerden birini giydim, onunla birlikte gelen topuklu botları ayağıma geçirdim ve yemek salonuna ulaşana kadar sarayın koridorlarında ilerledim. Uçurumun dibindeki okyanusu gösteren tavandan tabana pencereleri olan özel bir odaydı. Karanlık olduğu için şu anda görünmüyordu ama orada olduğunu biliyordum.

Kingsnake çoktan oturmuştu, sırtı pencereye dönüktü ve üzerinde zırhı olmayan kral üniforması vardı. Odaya girdiğim anda gözleri üzerimdeydi ve ağırlıkları bana başka tarafa bakmayacağını söylüyordu.

Bakışı yutkunmama neden oldu.

Masaya yaklaştım ve sarayda elektrik olmasına rağmen mumlarla ışıldayan devasa avizenin altına oturdum. Artık aramızda sadece birkaç metre vardı ve sandal ağacı kokusu bir kez daha burnuma çarptı.

Sorular sormak istedim ama sert bakışları beni sakinleştirdi. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Bu, bir komutanın savaş alanında düşmanına attığı bakıştı. Bir kartalın gagasıyla boynunu kırmadan önce bir fareye attığı bakıştı. Bakışlarında o yoğunluk vardı ama tehdit yoktu.

Ve ondan hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey.

Hizmetçi masaya iki tabak ve iki kadeh getirdiğinde bakışmalar kesildi. Şarap dolduruldu ve sonra sessizce

Böylece yemeğimizin tadını çıkarabilirdik. Kavrulmuş patates ve kuşkonmaz ile az pişmiş bir biftekti.

Onun tabağına baktım ve aynı şeyi gördüm. "Vampirlerin yemek yemediğini sanıyordum."

"Düşündüğün şey yanlıştı." Peçeteyi kucağına koydu, kaplarını ve ardından eti dilimledi.

Ağızına bir lokma atmasını, eti çiğnerken sert çene çizgisinin kaymasını ve hareket etmesini izledim. Sonra yutkunurken boğazında bir seğirme oldu. Yüzünde belli belirsiz bir kıl, küçük bir gölge vardı ve tıraş olup olmadığını merak ettim.

Şarap bardağına uzandı ve bir yudum aldı. "Ye."

Olduğum yerde öylece oturup baktığımı fark ederek sarsıldım. "Peki... neden kanla beslenmek yerine sadece yemek yemiyorsun?"

"Çünkü yemek zevk içindir, kan ise beslenmek için." Bir ısırık daha aldı, dirseklerini masadan kaldırdı, sırtı dikti.

Onun gibi birinin terbiyeli olmasını beklemiyordum. "Bu akşam menüde olmadığım için rahatladım."

"Bir süre beslenmeme gerek kalmayacak. Kanın bu kadar güçlü ."

Ona baktığım ilk andan beri görünüşünde bir değişiklik fark etmiştim. Gözlerinde ve teninde belli belirsiz bir parlaklık vardı. Omuzları da biraz daha büyük görünüyordu, eskisinden daha yüksekti. "O zaman neden sana katılmamı istedin?"

"Çünkü ben istedim." Sesi bir balta kadar keskindi, sanki tüm bu sorulardan hiç hoşlanmamış gibiydi.

Soru sormadan onunla nasıl sohbet edeceğimi bilmiyordum. Sessizleşmeye karar verdim, yemeğime odaklandım ve bu mum ışığında yemeğin nedenini açıklayıp açıklamayacağını görmek için bekledim.

Beş dakikalık sessizlik geçtiğinde bunun biliyordum. "Nasıl hissediyorsun?" Sonunda ilk sorusunu sordu.

"Daha iyi." Kendimi çok güçsüz hissediyordum, herhangi bir saldırıya karşı koyamayacak kadar güçsüz. Yemek ve uyku iyileşmeme yardımcı oldu ama ısırtığının bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım. "İyi ki sana durmanı söylemişim. Yoksa durmayabilirdin."

"Yapardım."

"Ben öldüğümde, belki."

Gözleri kızgın bir ifadeyle parladı. "Bana güvenebilirsin." "Sanki bir vampire güvenebilirmişim gibi..."

Yüzündeki kızgınlık ifadesi on kat arttı. "Gücümü sorguladığımda kendim durdum. Sen istediğin anda da durdum. Senin gösterdiğinden daha fazla saygı kazandım."

"Saygı mı?" İnanamayarak sordum. "Hepsini değil de bir kısmımı yediğin için sana saygı mı duymalıyım?"

Şimdi gözleri kısılmıştı. "Diğerlerinin sana ne yapacağını bilmek istemezsin."

"Beni sadece beslenmeye devam edebilmek için hayatta tutuyorsun. Bu kendine hizmet etmiyormuş gibi davranma."

Sessizlik. Ağır bir sessizlik. Ve sonra ateş. "Kendi kendine hizmet ediyor. Tamamen ve tamamen. Ama bu aynı zamanda senin için de kendine hizmet ediyor."

"Bana hizmet etmek mi?" İnanamayarak sordum. "Halkıma yardım etmek için kendimi feda ediyorum. Bu oldukça özverili bir davranış."

"Katılmıyorum."

ters ters baktık, yemeğimiz artık unutulmuştu.

"Bana şunun cevabını ver." Tabağımı kafasına vurmak isteyerek masanın üzerinden ona baktım. "Kanımda hangi elementleri tespit ettiniz?"

Bakışları sertti, tıpkı ayaklarımızın altındaki taş gibi. "Özür dilerim, anlayamadım?"

Alevler tekrar patladı, duvarlardan yukarı yükseldi ve binayı yuttu. "Bu çok karışık-"

"Denemiyorsun bile. Sadece tadını çıkarıyorsun."

Sıkılı dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. "Anlamıyorsun-"

"Senin bir pislik olduğunu anlıyorum. Anladığım şey bu."

Bakışları ölümcüldü. Alevler yavaşça odadan çekilirken sessizlik geçti. Yavaş yavaş geri çekildiler ve oda eski haline döndü. "Özellikleri hakkında objektif olabilmem için önce tadına alışmam gerekiyor."

"Yükünü bu kadar çabuk boşaltmayı bırakmadan önce birkaç kez sevişmesi gereken ergen bir çocukmuşsun gibi davranıyorsun."

Bakışları soğuktu. "Aynen öyle."

"Burada olmam gerekenden daha uzun süre kalmak istemiyorum."

Dirseklerini masaya dayadı ve ellerini birleştirdi. "Eminim sen de gitmemi istiyorsundur."

Hiçbir şey söylemedi.

İçimdeki korku parmaklarımin masanın altında seğirmesine neden oldu. "Gitmeme izin vereceğine söz vermiştin..."

"Ne söz verdiğimi biliyorum."

"Sözünden geri dönemezsin-"

"Sana ne zaman öyle bir şey söyledim?"

"Gitmemi istiyor olmalısın dedim... ama sen hiçbir şey söylemedin."

Yine uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Çok uzun bir süre. "Gitmeni istememem, zamanı geldiğinde seni serbest bırakmayacağım anlamına gelmiyor."

"Kanımın tadı o kadar güzel ki, yiyecek başka birini bulmaktansa bana katlanmayı mı tercih ediyorsun?" Baş belası olduğumu biliyordum. Onu ne kadar rahatsız edersem, bu projeyi o kadar çok bitirmek isteyecekti.

Gözleri hareketsiz ve soğuk bir şekilde bana bakıyordu. "Karşılaştırılmaz."

Damarlarımda buz dolaşıyordu, üzerimden atamadığım bir korku. "Bu gece beni neden buraya çağırdın? Eğer bu korkunç hastalığın panzehirini tartışmak ve benden beslenmek için değilse, o zaman neden?" Bu canavar benden ne istiyordu?

Bana bakarken parmaklarını alt dudağına dayadı. On saniye geçti. Otuz saniye. Sonra tam bir dakika. Gözleri o kadar yeşildi ki ağaçlardaki yosunlara benziyordu. Normalde kahverengi ve toprak renginde olan gözlerinin yeni rengi görünüşünü tamamen değiştirmişti. Sonra ellerini indirdi ve sandalyeye geri oturdu. "Daha fazlasını istiyorum."

Bir gündemi olduğunu biliyordum. "Bir süre beslenmeye ihtiyacın olmayacağını söylemiştin." "Kanından bahsetmiyorum."

Bir nefes aldım ve o an onun yoğunluğunu yanlış okuduğumu fark ettim. Duygular her insana özgüdür. Onları farklı seviyelerde, farklı şekillerde hissederlerdi. O da bir sürü duyguyu aynı şekilde ifade ediyordu -kör edici bir öfke gibi. Şimdi ne istediğini anlamıştım ve bu midemin yumruk gibi sıkılmasına neden olmuştu.

Gözleri yüzümden ayrılmadı. Bu yoğunluk, bir odadaki duman gibi yavaşça yükseldi ve tavana doğru yükseldi.

Ağzım aniden kurudu. "Beni küçümsüyorsun."

"Ediyorum."

Sert aletin bana nasıl dokunduğunu hatırladım, o kadar sertti ki taştan bir sütun gibiydi. "O zaman neden...?"

"Çünkü kanın beni deli ediyor."

Bakışları bana fazla geldiğinde bakışlarımı başka yöne çevirdim. Hayatımda hiç bu kadar av gibi hissetmemiştim.

"Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Akla gelebilecek her şekilde."

Gözlerimi karanlık pencereden

ayırmadım. "Bana bak."

Ben yapmadım.

"Bana bak."

Sesindeki emir beni itaat etmeye zorladı.

"Hislerimin karşılıklı olduğunu biliyorum."

"Değil."

Odadaki diğer her şey gibi hareketsizdi ama gözlerinde çok fazla enerji vardı. Her küçük değişim. Her küçük hareket. Tepkilerimi özömsüyordu, benim onunkileri özömsediğim gibi o da benim duygularımı özömsüyordu. "Ayak bileklerin belime kilitlenmişti. Tırnakların sanki içine gömölmüşüm gibi sırtımı tırmalıyordu ve sen durmamı istemiyordun. Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama hislerimiz karşılıklı."

"Zehrindeki toksinler yüzünden. Avını iyi hissettirdiğini kendin söyledin."

"Onları rahatlatır. Zevk hissetmelerini sağlar. Onları ıslatmaz- ve senin pantolonuma karşı ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum."

Yüzümü asmamak ve mahcup görünmemek için çok uğraştım ama bu bir dağı devirmeye çalışmak gibiydi.

Pislik herifin gözlerinde sanki kazanmış gibi kibirli bir bakış vardı.

Sanki kazanmasına izin verecekmişim gibi. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama hareketlerimi yanlış yorumladınız."

Dudaklarında küçük bir sırıtma ve gözlerinde nefret ettiğim bir vardı. "Benim hatam."

Ayağa kalktım ve sandalyeyi geriye ittim. Acelem yüzünden sandalye geriye doğru devrildi ve yere düştü. Bu iğrenç gece gezgininden uzaklaşmaya çalışarak masadan hışımla uzaklaştım ve koridora çıktım.

Yatak odamın kapısına ki iri bir elin beni kolumdan tuttuğunu hissettim.

Döndüm ve onu ittim ama o kadar ağırdı ki kendimi duvara geri itmekten başka bir şey yapamadım. Üzerimdeydi, eli boğazımdaydı ve beni duvara yapıştırmıştı. O kadar güçlüydü ki hiç hareket edemiyordum. "Lütfen bunu yapma..." Seçim hakkım elimden alınmıştı ve gücüm onunkine denk değildi, benden almasına izin verdiğim güçten sonra değil.

Gözleri bir an önce sertleşmişti ama şimdi biraz daha yumuşaktı. "Ben bu boktan zevk almıyorum. Durmamam için bana yalvaran, sırtımda günlerce sürecekle pençe izleri bırakan kadınları sıklıkla seviyorum. İstedikim kadar sert ısırmama ve becermeme izin veren kadınları beceririm."

Başka tarafa bakmaya çalıştım ama eli çenemi yukarı kaldırarak bakışlarıyla buluşmamı sağladı.

"Karşı koyma."

"Bırakın beni." Ellerimle kolunu kavradım ve kendimi kurtarmaya çalıştım. Anlamsızdı.

"Karşı koyma dedim."

"Siktir git." Ellerimi olabildiğince sert indirdim.

Bu onu hiç etkilemedi ama de gitmeme izin vermeye karar verdi. Yatak odama daldım ve kapıyı onun üzerine kapatmaya çalıştım.

Onu kenara itti ve tekrar üzerime geldi. Vücudundan alevler fışkırdı ve tüm yatak odasını sardı. İstedikini elde edemeyince vücudundan yeni bir öfke patlaması oldu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü sen lanet olası bir canavarsın." Sandalyeyi kaldırıp kafasına fırlatmak istedim. "Yüzyıllardır halkımdan beslenen birini becermek istediğimi mi sanıyorsun? Arkadaşlarımı gecenin bir vakti evlerinden alıp buraya getirerek senin türünü beslemeye zorlayan adamlarla yatacağımı mı sanıyorsun? Senden *nefret* ediyorum. Siz bu dünyanın lanetisiniz ve eğer kendi halkımı öldürmeden hepinizi öldürebilseydim, öldürürdüm."

Öfkeli gözleri beni izledi, orada sessizce duruyordu, alevler pencerelerdeki perdeleri, yataktaki yorganı tüketiyordu. Doğru kelimeleri bulsa bir şeyler söyleyecekmiş gibi sessizlik geçti. Ama sonra yürüdü

Yatak odasından çıktı ve giderken alevleri de beraberinde götürdü, is ve dumanı da.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

"Kuzeydeki goblinlerde olağandışı bir hareketlilik var. Gözcülerimiz, gökyüzündeki dumanla ölçülen, demir ocaklarındaki üretimde ani bir artış olduğunu iddia ediyor. Aynı şey dağın altındaki orklar için de geçerli."

Bir yudum almadan önce kadehimdeki viskiyi çevirdim. Şöminede bir ateş yanıyordu ve uyanık olduğum her an zihnime kazınan bir yüzü hayal ederken gözlerim alevlere dikilmişti.

"Dinliyor musun, Kingsnake?" Viper'ın sinirli sesi dikkatimi çekti. Bir yudum almadan önce yavaşça ona döndüm.

Koyu renk gözleri sessiz öfkesinin içinde yanmaya başladı. "Tüm bunların amacının ne olduğunu hiç merak ettin mi?"

Öfkesi yavaşça azaldı ve yerini şaşkınlık aldı. "Neyin amacı?"

"*Bu.*" Etrafımdaki odayı, belirli bir şeyi işaret ettim. "Sonsuz gece. Ne canlı ne de ölü. Ölümsüzlük. Günlerin ve ayların birbirine karışması yerine, on yıllar tek bir anın içinde bulanıklaşıyor."

Engerek sessizce beni izledi, kaşları çatılmıştı. "Bu da nereden çıktı?"

"Sadece bir düşünce..."

"İnsanlar bizim sahip olduklarımıza sahip olmak için

her şeyi yaparlar." "Bazıları. Hepsi değil."

"Çoğu."

Ona bakmadan önce bir yudum aldım.

"Bu bir hediye."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Yoksa bu bir lanet mi?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Sana ne söyledi?" "Kim o?"

"Kimden bahsettiğimi

biliyorsun." Bir içki daha

aldım.

"O geldiğinden beri farklısın."

"Hiç olmadığım kadar güçlüyüm... işte bu şekilde farklıyım." Bunu damarlarımda hissedebiliyordum, başka birinden aldığım dizginlenemez gücü hissedebiliyordum. Faydalarından yararlanamıyordu ama yine de hırsızlık gibi hissettiriyordu.

Beni masanın üzerindeki bir harita gibi inceledi. "Aklında ne var söyle

banı." "Kalpten bir konuşma mı istiyorsun?" Boş bardağı masanın

üzerine koydum.

"Evet," dedi, diğer koltukta oturuyordu, aynı şekilde giyinmişti - gömleksiz pantolon. Sabahın bir vaktiydi, gecemizin başlangıcıydı. Pencereleer yün perdelerle kapatılmıştı. "Başka kiminle yapacaksın?"

"Onun kanı beni değiştirdi."

"Bunu görebiliyorum."

"Bu beni senin göremeyeceğin şekilde değiştirdi. Evanguard'a yürüyecek ve bir ordu olmadan onları vuracak güce sahibim. Zihnim alçalan bir şahinden daha hızlı hareket ediyor. Vücudum bir araya getirilmiş yüz adamın enerjisine sahip."

"Eğer bu doğruysa, o zaman onu paylaşmalısınız."

Bu öneri bile beni ama yutkundum. "Bunu yapamam..."

"Türünüzü güçlendirirsiniz-" "Cevabım

hayır, Viper."

"Onu beceriyor musun?"

"Hayır."

"O zaman bir sorun görmüyorum-"

"Ama istemediğim değil."

Sandalyede arkasına yaslandı ve beni izledi.

"Daha önce hiç bu pozisyonda olmamıştım." Şimdiye kadar sahip olduğum her av, ısırığımdan daha fazlasını istemişti. Bedenimi istediler. Ölümsüzlüğümü istediler. Ve bazı durumlarda, kalbimi istediler. "Onu tattığımdan beri... Onu istedim. Ve her ısırıkta daha da kötüleşiyor."

"Kendine gelecektir."

Başımı salladım. "İnatçılığının sınırı yok." "Karşılığında

ona bir şey teklif et."

"Kanındaki bağışıklığı tespit ettikten sonra onu serbest bırakmayı zaten kabul ."

"Ona başka bir şey teklif et."

"Mesela?" Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek ona baktım.

"Ölümsüzlük." Bunu sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi söylemişti.

"Bu onun ilgisini çekmez." Onu çok az tanıyordum ama istek ve arzularını sanki yıllardır tanıyormuşum gibi anlıyordum. "Bizim türümüzle ilgili görüşlerini açıkça belirtti."

"Ama ona sonsuza kadar yaşama şansı sunulduğunda, çok farklı hissedecektir. Kimse bu cazibeye karşı koyamaz. Uzun hayatım boyunca hiç kimse bu fırsatı geri çevirmedi, bana düşmanım diyenler bile."

"O farklı."

"Kanının farklı olması onun farklı olduğu anlamına gelmez." Sandalyeye geri oturdum ve ateşe baktım.

"Size çözümü verdim ama siz mutsuzsunuz." "Çünkü işe yaramayacağını biliyorum."

Kapısına yaklaştım ve parmak uçlarımla tahtaya vurdum. Cevap vermedi.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle. Bir şey çıkmadı.

Kendimi içeri davet ettim, bana verdiği sözü tutmadığını düşündüğümde vücudumu panik kapladı. Ama gözlerim onu hemen balkonda otururken buldu, güneşi engelleyen sis örtüsünün altında güneş ışığını emmeye çalışıyordu. Küçük masada bağdaş kurmuş oturuyordu, elinde bir kitap vardı, kahverengi saçları sırtına dökülmüştü. Uzun kollu bir elbise giymişti ve bacak bacak üstüne attığı için yırtmacı açık kalmıştı, böylece uzun, ince bacaklarından biri görünüyordu.

Onun etine bir anlık bakışım bile vücudumdaki her şeyin gerilmesine neden oldu. Aklımdan kimsenin yakalayamayacağı bir hızla görüntüler geçti, benimkinin altındaki çıplak vücudu, yastığın üzerinde onu ısırduğım yerdeki kan, yanaklarından süzülen gözyaşları çünkü onu çok sert bir şekilde boşaltmışım.

Sikeyim.

Ben hareket etmediğim halde ayak seslerimi duymuş gibi aniden sandalyede dik oturup bana baktı. Gözleri geniş ve temkinliydi, beni kişisel alanında görmekten en ufak bir memnuniyet duymuyordu.

Benden nefret ediyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

Ama onun kanındaki emir o kadar güçlüydü ki çekiciliğini inkâr edemezdim. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim, göz ardı edemeyeceğim bir çekim hissediyordum. Arazide çobanlık yaptığım aynı kadın için olduğuna inanmak zordu, o kadar sinir bozucuydu ki sırf susması için boynunu kırmayı düşündüm.

Balkonuna çıktım ve masanın karşısındaki koltuğa oturdum. Güneş ışığı giysilerimi ısıtıyor ve hemen rahatsız ediyordu. Hafif bir rahatsızlıktı, katlanılabilir bir şeydi ama tamamen görmezden gelmek imkânsızdı.

Kendini düzeltti ve bacaklarını örtecek şekilde ayarladı.

Zarar çoktan verildi, tatlım.

Kitabı kapattı ve yerini işaretlemek için sayfaların arasına bir çiçek sıkıştırdı. "Sana bir teklifim var."

"Cevabım hayır."

Alevlerimi körükleyen bir yelpaze gibiydi. "Ayrıntıları bilmeden asla bir fırsatı geri çevirme."

"Bir vampirle olmadıkça."

Beni her , onu daha çok ısırarak istiyordum. "Benim türüme karşı haksız yere önyargılısın."

"Çok önyargılıyım ama haksız yere değil."

İnsan olduğum zamanlarda bile sabrım her zaman sınırlıydı, bu yüzden sözlerim doğal olarak bir tehdit olarak ortaya çıktı. "Ya söyleyeceğim her lanet kelimeyi dinleyeceksin ya da ben sana söyleyeceğim her lanet kelimeyi dinleteceğim. Hangisini tercih edersin?"

Onun tek tepkisi küskün bir bakış oldu, o da pes etti.

"Size kendimle ilgili kişisel bir şey söyleyeceğim, özgürce verilmeyen, sadece kazanılan bir şey."

Yüz hatları yavaşça gevşedi, gözleri eleştirel ama nazik, dudakları yumuşak ve büzülmemişti. Havada hafif bir esinti vardı ve saçlarını hafifçe hareket ettiriyor, bazen sağ gözüne doğru savuruyor, bazen de uzaklaştırıyordu.

"Ben bin beş yüz yıl önce doğdum." Her

iki kaşı da yüzüne fırladı.

"Rejimlerin yükselişini ve çöküşünü izleme lüksüne sahip oldum. Bu dünyayı kasıp kavuran en büyük fırtınalara tanık oldum. Uzun krallar silsilesinin solup gitmesini ve yerini yeni bir silsilenin almasını izledim. Şehirlerin yeniden adlandırılmasını, şehirlerin geri alınmasını izledim, artık yağmadığı yerlerde kar gördüm. Sayamayacağım kadar çok sevgilim oldu, gençliğin tüm lükslerini yaşadım çünkü görünüşüm olduğu yerde donup kaldı."

"Tamam... Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Kıskançlık yoktu. En ufak bir ima bile yoktu. "Bu hediye başkalarına nadiren sunarız ama ben size sunmaya hazırım."

"*Hediye* mi?" Dudaklarından bir homurtu kaçtı. "Anlattığın her şeyin kulağa biraz olsun çekici geldiğini mi düşünüyorsun? Bütün ailelerin gelip gitmesini izledin... yok olup gitmelerini. Bu şimdiye kadar duyduğum en iç karartıcı şey. Neden bunu izlemek isteyeyim ki? Ben o korkunç anılarla yüzyıllarca yaşarken, neden değer verdiğim her insanın ölümünü izlemek isteyeyim? Neden güneş ışığını karanlığa değişeyim? Neden on yıllarca hatırlamayacağım bir sürü adamla yatmak isteyeyim? Tek bir adamı sevebildiğim kadar uzun süre sevmek ve bu sevgiyi çocuklarla büyütmek istiyorum. Bir insan neden sürekli bir monotonluk içinde yaşamak ister ki? Senin hediyeni istemiyorum, Kingsnake. Sana acıyorum."

İlk kez birinin ölümsüzlüğü reddettiğini duyuyordum ve insanların sonsuza kadar yaşama fırsatı için kendilerini bize sunduğu yaşamlardan sonra, birinin bunu hiç düşünmeden reddettiğini duymak şok ediciydi.

Cevabının bu olabileceğinden şüphelenmiştim ama bu kadar inançlı olmasını beklemiyordum. Hiç tereddüt etmedi. Ona yepyeni bir gözle baktım. İlk defa birine sunacak hiçbir şeyim yoktu.

Güçsüzdüm.

Masanın karşısından bana baktı. "Mutlu musun?"

Soruyu anlamadığım için hiçbir şey söylemedim.

"Mutlu musun?" diye tekrarladı, sanki kafamın karıştığını biliyormuş gibi. "Çünkü eğer mutlu değilsen, sonsuza kadar yaşamak gerçekten bir lanettir. Hiç aşık oldun mu?"

Sessiz kaldım.

"Eğer bin beş yüz yaşındaysanız, bir noktada olmuş olmalı, değil mi? Ona ne oldu?"

Bir şekilde konuşmayı değiştirdi ve onun yerine beni sorguladı. Bana baktı ve bir cevap bekledi.

"Ailen mi? Onlar da mı vampir? Kardeşlerin? Yalnız mısınız?" "Evet."

"Hangi kısmına evet?"

"Babam ve kardeşlerim hâlâ yaşıyor. Ve önceki sorunuza hayır." "Hangi soruya?"

"Mutlu olup olmadığımı sordunuz," dedim. "Hayır, değilim."

Zırhımı giyip pelerinimi bağladıktan sonra koridora çıktım onun yatak odasına yaklaştım. Kapıyı birkaç kez çaldım ve sonra içeriden onun sessiz sesi geldi. "Kapı açık."

İçeri girdim ve onu oturma odasındaki kanepede buldum. Karanlık her yeri kaplamıştı, bu yüzden dışarı çıkması için hava çok soğuktu. Masanın üzerinde bir kitap duruyordu, ölü çiçek sayfaların arasından dışarı çıkmıştı.

Beni bir aşığı bir yukarı süzdü, gözleri kırmızı desenli siyah zırhımı takdir ediyordu.

"Üç günlüğüne gideceğim. Yokluğumda odanızın dışında muhafızlar görev yapacak. Ben dönene kadar bu yatak odasından ayrılmamanızı rica ediyorum."

"Neden?"

"Kendi güvenliğiniz için." Halkıma yiyecek verilmişti, bu yüzden avımı almaya gerek yoktu ama onun kanının dokunulmazlık gücüne sahip olduğunu bilmek herkese cazip gelebilirdi. En sadık tebaadan ihaneti davet edebilirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kuzeye."

"Ama neden? Savaş için giyinmişsin."

"İlk savaş her zaman barış zamanında başlar." "Neden generalinizi göndermiyorsunuz?"

Kaşlarım çatıldı. "Çünkü ben emirlerimi yerine getirmeleri için başkalarını gönderecek türden bir kral değilim. Ve görünüşe göre kalmamı istiyorsun."

"Yokluğunda güvenliğim için endişeleniyorsan, evet, kalmanı tercih ederim." Gözlerimiz aynı hizada olacak şekilde ayağa kalktı. Üzerinde hizmetkârların verdiği elbiselerden biri vardı ve göğsünü ve ince karnını sıkıyordu. Yüzü, gözlerinin etrafı karanlık ve dudakları kırmızının parlak bir tonuyla boyanmamıştı. Açık tenli ve benden başka kimsenin göremeyeceği kadar küçük birkaç çili olan doğal bir kızdı. Yanakları pembeydi, derisinin hemen altında kan allığı vardı. Görünüşü o kadar kışkırtıcıydı ki ayaklarımı hareket ettirmekte zorlandım.

döndüm. "Üç gün sonra görüşürüz."

"Bana hâlâ nereye gittiğini söylemedin."

Ona tekrar baktım. "Bu benim işim. Seni değil."

"Ya geri dönmezsen?" diye sordu, sesinde panik yükseliyordu. "Bana ne olacak?"

Ona dik dik baktım, hayal gücüm onun endişesini kendine hizmet eden bir şeye dönüştürdü. "Bin beş yüz yıldır yaşıyorum çünkü öldürülemiyorum.
-Bu yüzden endişeniz yersiz."

"En azından gitmeden önce kılıcımı geri ver." Ona
dik dik baktım.

"Eğer beni korumak için burada değilsen, kendimi korumam
gerekir." Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim.

"Kaçmayacağıma söz verdim. Sadece ihtiyacım olursa kılıcımı istiyorum."

Gerçekten istediği şeyin ölümsüzlük değil, bu olduğunu fark ettim. "O zaman
sana vereceğim."

OceanofPDF.com

LARISA

Kılıcım yatağımın başucundaydı, gecenin bir yarısı bir şey gelirse kolayca kapabilirdim. Tıpkı Kingsnake'in istediği gibi, yatak odamda kaldım ve ayrılmayı hiç düşünmedim. Keskin dişli vampirlerin ülkesindeydim. Bu odadan çıkmayı düşünmemin tek nedeni kaçmak olurdu.

Ama insanlığı kurtarmak için bir tedaviye ihtiyacımız olduğundan yerimde kaldım.

Bir gün geldi geçti ve tek yaptığım kışımın üstüne oturup hizmetçinin getirdiği tepsilerden yemek yemek oldu. Kitabımı bitirdim, sonra bir başkasına başladım. Bu kadar uzun süre boşa kalmak, buraya gelmek için yaptığımız yolculuk gibi fiziksel bir talebi arzulamama neden oldu.

Kingsnake'in ne yaptığını merak ediyordum ve gerçekten dönmesini umuyordum. Eğer dönmezse... başka biri beni alırdı.

Tam yatmaya hazırlanıyordum ki kanımı bir ses duydum.

Thud.

Yere çarpan bir cesedin sesi.

Güm. Ve sonra bir tane daha.

İki muhafızım. Yataktan fırladım ve bıçağı aldım. Kınından çıkardım, sonra köşede konumlandım ve kendime

odaya girdiklerinde sürpriz yapma avantajına sahiptiler.

Kapı tokmağı sessizce döndü, sanki ölü gibi uyuyormuşum ve eşiğin diğer tarafına düşen bedenlerden habersizmişim gibi. Ayak sesi yoktu. Yatağa yaklaşırken ses çıkarmadılar, bedenimin katlanmış çarşafların altında olduğunu düşünüyorlardı.

İlki yatağa bakmak için bana sırtını döndüğünde, toplayabildiğim tüm güçle kılıcımı savurdum. Birini alt etmek için tek bir şansım vardı ve eğer yapamazsam, ikiye bir olacaktı ve başarılı olma şansım olmayacaktı.

Kılıç havada savruldu ve boynunun yarısına kadar saplandı.

Etinin derinliklerine saplanan bıçağın şokuyla hareketsiz kaldı.

Kılıcımı çekip çıkarmaya çalıştım ama çok derindeydi. Cansız olduğu için kılıcını kaptım ve işini bitirdim.

Diğeri yatağın üzerinden atladı ve bana doğru geldi.

"Ah!" Oturma odasına doğru geri çekildim ve kılıcımı savurdum, çelik çeliğe çarparken onunkine vurdum. Bıçaklarımız arasında bir dönüştü, çeliğin yansıması, silahlar havada ilerlerken onları takip edebilmemin tek yoluydu. Sadece içgüdülerimle onun saldırılarını engelledim ve kendimi korudum.

Hiiiiisssssssssss.

Fang'in siyah bedenini karanlıkta görmek zordu ama vampirin bacaklarının arasına girip onu sıkıştırarak devrilmesine ve kılıcını düşürmesine neden olurken pullarındaki yansımayı gördüm. Fang vücudunu kaldırdı ve dişlerini uzattı.

Önümdeki korkunç manzaradan rahatsız olarak kanepeye doğru tökezledim.

"Hayır-"

Fang onu yüzünden ısırıldı. Tekrar ısırıldı. Ve tekrar. Saldırıları o kadar hızlıydı ki savunması mümkün değildi.

Vampir gevşedi.

Fang vücudunu çözdü ve yere kaymasına izin verdi. *Hiiiiiiiiiiiii*. Sarı gözlerini bana çevirdi.

Kelimeleri bulmam birkaç saniye sürdü çünkü yaşananlar karşısında şok olmuştum. "Teşekkür ederim...."

Fang çok ince bir şekilde başını salladı - sanki ne dediğimi tam olarak anlamış gibi. Sonra sürünerek diğer odaya geri döndü ve dört direkli yatağımın önündeki halının üzerinde bir pul çemberi oluşturdu.

Nihayet ayağa kalktığımda, diğer muhafızlar odaya girip iyi olup olmadığımı sordular ve cesetleri yanımdan uzaklaştırdılar. Onlar gittikten sonra Fang geride kaldı, hala yerde bir yığın halindeydi.

Artık uyuyabilmemin imkânı yoktu ama gecenin bir yarısı başka ne yapacağımı bilmediğim için yatağa geri döndüm. Kenara doğru süründüm ve kapıyı izleyen devasa yılanı baktım. "İstersen buraya gelebilirsin..."

Yavaşça başını kaldırdı ve boynunu 180 derece çevirdi.

"Yere yatmak zorunda değilsin... Yer var."

Zeki gözlerle beni inceledikten sonra yatağın üzerine çıktı ve karyola direklerine tırmanarak gölgeliğe çıktı. O kadar uzundu ki karyolanın her bir köşesini kaplıyordu, dalgalı vücudu her taraftan perde gibi sarkıyordu. Başı kapıya bakan köşeye yaslanmıştı.

Yorganın altına girip rahatıma baktım ve pullarının pencerenin dışındaki ay ışığını yansıtmaya biçimine hayran kaldım. Vücudu siyahtı ama pullarında ince bir desen vardı, kara bulutlardan oluşan bir girdap. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. "Yatağın üzerinde demek istemiştım... ama bu da olur."

KINGSSNAKE

Açık kapılardan geçip kurumuş ağaçların ve gri toprağın arasından geçtik. Ay o akşam doğal olmayan bir şekilde parlaktı, gündüz vakti güneşe rakip olacak kadar güçlüydü. Ayın büyük ve dolunay olduğu böyle gecelerde yanaklarımda hafif bir yanma hissederdim.

Goblin reisi Grazkan, öldürdükleri hayvanların keskin kemiklerinden yapılmış zırhıyla öne çıktı. Bizden bir karış uzun olan orkların aksine, goblinler neredeyse bir karış kısaydı ama hızlıydılar.

Atımdan indim ve ona yaklaşmak için öne çıktım.

"Majesteleri, bu beklenmedik ama takdire şayan ziyaretinizi neye borçluyuz?" Grazkan tüm doğru kelimeleri söyledi ama bakışlarındaki ölümcül ton elini gösterdi. Topraklarında istenmeyen bir diktatör olmuştum ve kızgınlıkları bir gül bahçesi gibi açmıştı.

"Demir ocakların gece gündüz yanıyor, Grazkan. Bazıları savaşa hazırlandığınızı düşünebilir." Çenem hafifçe eğik, kılıcım belimde ve çekilmeye hazır bir şekilde ona baktım. Bir gece yarısı esintisi topraktan hızla geçti ve yerden yükseldi.

Grazkan hiçbir şey söylemedi, hiçbir açıklama yapmadan öylece kalakaldı.

"Sizin düşmanlarınız benim düşmanlarımdır. Eğer biri sizi kışkırttıysa, bunu çözmek benim görevimdir."

Gri gözleriyle bana baktı, ağzından her yönü gösteren sivri dişler dökülüyordu.

Adamlarıma işaret ettim.

Su ile birleştğinde taş gibi sertleşen çamur benzeri bir madde olan Vernik kovalarını taşıyarak ilerlediler.

Grazkan bana baktı.

Ben de baktım.

Kovalar demir ocaklarına atıldıkça sıcıyor, goblinlerin ormanlarındaki en kuru odunlarla yaktıkları alevleri söndürüyordu. Demir ocaklarını yeniden inşa etmek aylar alacaktı ve onlar bunu yaptıktan sonra ben de geri dönüp aynısını yapacaktım.

Yüzünde bir titreme, bastıramadığı bir öfke vardı. Güzel.

Adamlarım boş kovaları geride bırakarak geri döndü.

Gözlerim goblinlerde kaldı. "Her şeyi görüyorum Grazkan." Ona sırtımı döndüm ve sırf onunla alay etmek için sırtımı açarak atıma doğru yürüdüm.

General Viper yanımdaydı, yayı sırtına asılmıştı ve ben yapamadığımda düşmanımı izliyordu.

Atıma seslendim ve sonra geri dönerek onların dikkat çekici olmayan topraklarından ayrıldık. Açık kapıdan geçtik ve son at da geçtikten sonra kapılar kapandı.

General Viper at sürüyordu. "Tam da korktuğumuz gibi."

"Küstahça bizi kandırabileceklerini düşündüler ama şimdi uyarıldılar."

Kingsssssnake.

Ne oldu, Fang?

Senin avın için geldiler.

Atı durdurdum ve arkamdaki her vampir de aynısını yaptı. Engerek bana baktı, bir açıklama bekliyordu.

Korumaları öldürdüler. O birini öldürdü, ben de diğerini.

Yaralandı mı?

Hayır.

Ya sen?

Ölçeklerim aşılmazdır. Sen dönene kadar onu koruyacağım.

Bana isimlerini verdi. Kafamda suçluların bir listesi vardı. İhanetlerinin cezası olarak eşlerinin başları kesilecekti.

Yapamam, çünkü onlar bizim türümüz değil.

OceanofPDF.com

LARISA

Ben kanepeye oturup kitabımı okurken Fang yatağın üzerindeki gölgelikte asılı duruyordu. Yerini aldığından beri hiç kıpırdamamıştı, gözleri hep kapıdaydı. Birdenbire çözülüp yatak örtüsüne doğru hareket ettiğinde bir şeyler olduğunu anladım.

Kapı açıldı ve Kingsnake içeri girdi. Ayrılırken giydiği zırhın aynısını giymişti, bu yüzden döner dönmez doğruca buraya geldiğini biliyordum. Çıplak eli Fang'ın pullarına uzandı ve sanki yılanın bir kalp atışı bulmaya çalışıyormuş orada durdu. Fang kuyruğunu yavaşça onun bileğine ve kolunun bir kısmına doladı. Birbirlerine baktılar. Saniyeler geçti. Ve sonra ikisi de birbirlerinden uzaklaştı.

Az önce tanık olduğum şeyi anlamam bir anımı aldı. Aşk.

Kingsnake daha sonra dikkatini bana çevirdi ve oturma odasına girdi. "Bir şeyin yok."

Kitabı masanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. "Kılıcım olmadan olmazdım... ve Fang. Saldırıdan beri yanımdan ayrılmadı."

"Biliyorum," dedi açıklama yapmadan. "Umarım yılan korkun sona ermiştir."

"Yani... yılanlardan her zaman korkacağım. Ama bundan değil."

Siyah zırhının içindeyken de en az gömleksizken olduğu kadar korkutucuydu. Gücü, kalçasındaki kılıçtan ve onu zarardan koruyan plakalardan daha derin bir yerden geliyordu. Çırılçıplak olmasına rağmen bir kralın enerjisine sahipti. Daha önce hiç böyle bir varlık hissetmemiştim.

"Eşyalarını topla."

Gözlerimi iki kez kırptırdım ve sözlerini kafamda yeniden canlandırdım. "Ne?" "Eşyalarını topla dedim."

"Peki nereye gidiyorum?"

"Yatak odama."

Şimdi hiç gözümü kırpmadım. "Ne?"

Öfkesi taşmış bir halde tersledi. "Aptal gibi konuşmayı bırak ve kendini topla."

"Yatak odanıza girmeyeceğim-"

"Sizi burada ve başka bir saldırıya karşı savunmasız bırakmamı mı tercih edersiniz?" "O pislikleri öldürdük ve Fang burada kalabilir."

Gözleri kısıldı. "Fang *benim*, senin değil." Sesindeki sahiplenme çok açıktı ve yılanın onun için bu dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu hemen anladım. "Ve öldürdüğün o pislikler benim tebam değildi. Güvenliğimiz ihlal edildi ve sen de önünden ayrılmıyorsun."

"Ne demek istiyorsun? Onlar vampir değil miydi?" "Öyleydiler ama Grayson'dan değillerdi."

"*Başka* vampirler de mi var?"

Bana sert bir bakış attı, bir babanın çocuğunu azarlarken baktığı gibi bakıyordu. "Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sahip olduğum birkaç Şey Kingsnake'in kamarasına taşındı. Gardırobum, temel eşyalarım ve kitaplarım. Onun yatak odası benimkinden çok daha büyüktü. Sayvanlı yatağı büyük bir şömineye bakıyordu ve oturma odasında resmi bir yemek masası, bir çalışma odası vardı ve okyanusa bakan duvarda sağlam bir pencereden başka bir Şey yoktu. Balkonun kapısı açıktı ve dalgaların sesi o kadar yüksekti ki okyanus sadece birkaç metre  tedeymiş gibi hissediliyordu.

Doğrudan zemine bir ağaç dikilmiş, döşeme tahtaları gövdenin etrafını sarmış ve dallar tavan boyunca uzanmıştı. Pencere kenarında olduğu için güneş işığına maruz kalıyordu, bu yüzden dallarında yeşil yapraklar vardı. Ona baktım, birinin yatak odasının içinde olmasını tuhaf buldum.

Sonra Fang sürünerek yanımdan geçti, gövdeye tırmandı ve iri gövdesini dalların üzerinde rahatça gezdirdi.

"Ben dönene kadar burada kal."

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Nereye gidiyorsun?"

Kızgınlık, kıyıya vuran dalgalar gibi etrafına yayıldı. "Ben bir kralım. Benim işim halkımı her gün her an korumak. Bu yüzden ne zaman gitsem, yaptığım Şeyin bu olduğunu varsayın."

Geç olmuştu, bu yüzden o gittikten bir süre sonra uyumuştum. Fang ve zehirli zehri odadayken, endişelenmeden uykuya dalmak kolaydı. Kılıcım da yatağımın başucundaydı, yani kapıdan beklenmedik bir Şey girerse kolumun ulaşabileceği bir yerdeydi.

Bir süre sonra döndüğünü anladım çünkü kapının açılıp kapandığını duydum. Banyoya girmeden önce odada fazla kalmamıştı.

Tekrar uykuya daldım.

Bir süre sonra tekrar dışarı çıktı ve yorganın altında bana katıldığında yatağın kaydığını ve hareket ettiğini hissettim.

Yarı uykulu bir halde, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

Sessizdi.

Gözlerimi kısarak doğruldum. "Ne yapıyorsun dedim?"

Çarşafı beline kadar inmiş halde yatarken elini başının altına koymuştu. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Bakışları tavana yönelmişti.

"Kanepede uyu."

"Kanepede uyu." Her kelimeyi eğlenir gibi yavaşça söyledi. "Krallar kanepede uyumaz."

"Seninle yatmıyorum."

"Geçen gece bununla ilgili bir sorunun yoktu..."

"Gözlerimi açık tutamayacak kadar zayıf olduğum zamanı mı kastediyorsun? Tam olarak doğru ruh halinde değildim..."

"Dinle." Aniden doğrulup vücudunu benimkine yaklaştırdı, duşunun kokusu burnumda tazeydi. "Hareket etmiyorum, eğer bir sorunun varsa, o zaman kışını kanepeye koy." Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve baktıkça yoğunluğu daha da artıyordu. Gittikçe büyüdü ve başımızın üzerinde bir fırtına bulutuna dönüştü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım sanki ateşe tutulmuş gibi terledi. Onun yoğunluğunu hissettikçe ve bu yoğunluk derinleştikçe daha da tedirgin oluyordum. Artık duygularını daha iyi okuyabiliyordum, benden tam olarak ne istediğini anlıyordum... o anda tam olarak ne hissettiğini.

Diğer odada Fang ile birlikte yattığım soğuk kanepeli düşünerek uzanmaya devam ettim. Yedek battaniye göremiyordum, bu yüzden kıyafetlerimle sadece ben olacaktım. Ve eğer üşürsem, hiç uyuyamazdım.

Ama eğer kalırsam... Bunu hissetmek zorunda kalacaktım.

"Dokunma bana..." Gözünü kırpmadı. Soğukluğum karşısında tereddüt etmedi.

"Sen kendi tarafında kal... Ben de kendi kalayım."

Her nasılsa, sözlerim her şeyi daha da kötüleştirdi, yoğunluğun uzak davullar gibi uğuldamaya başlamasına neden oldu. Ben onu reddettikçe, o beni daha çok istiyordu. Gözleri hafifçe kısıldı, göklerden avını bulmuş bir şahin gibi bakıyordu.

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" diye sordu sakince.

"Dur..." Nasıl tarif edebilirdim ki? "Bana öyle bakmayı kes."

Bakışları devam etti ve çaresizliğı de devam etti.

Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"İçine gömülene ve aletimin her tarafına boşalana kadar sana böyle bakmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Yanaklarım kızardı ve beni yutkunmaya zorladı.

Uzanmadan önce bana bir kez daha sertçe baktı.

Bakışları sonunda durdu ama ben hâlâ hissediyordum.

KINGSNAKE

"Bunlar Barbarlar." Engerek ateşin yanındaki koltuğa oturdu, yayı ve ok sadağı kapının yanındaki kancaya asılmıştı çünkü onları böyle yakın mesafelerde kullanmazdı. "Öyle olmalı."

"Nereden bilecekler ki?" Gözlerimi ateşe diktim. "Casuslar."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Halkımızın bize ihanet edeceğine inanmayı reddediyorum."

"Bizim insanlarımız olduğunu sanmıyorum. Bence yaşamayı başardılar. Muhtemelen sadece bir avuçturlar, böylece kimse fark etmez."

"Eğer bu doğruysa, bazıları kalacaktır."

"Bu da Larisa'nın her zaman tehlikede olduğu anlamına geliyor."

İki gündür birbirimizle konuşmuyorduk. Son patlamamdan sonra duvarlarını ördü ve beni dışarıda tuttu. "Kobra'yla konuşmamız gerek."

"Bu uzun bir yolculuk."

"Bu işin arkasında onun olduğunu biliyorsun. Eğer durumlarımız tersine olsaydı, muhtemelen ben de aynısını yapardım."

Engerek hafifçe başını salladı. "Larisa'dan ne haber?"

Onu korumam olmadan bırakmak istemiyordum ama aynı zamanda onu da yanımda götürmek istemiyordum -doğrudan düşmanımın ellerine.

"Kobra ile konuşabilirim ve sen burada kal-"

"Hayır." Kendi kendim verdim. "Onunla kalacaksın. Onu korumak için güvendiğim tek kişi sensin."

"Peki ya Fang?" "O da

benimle geliyor."

İçeri girdiğimde oturma odasındaki kanepedeydi. Beni duymuş olması gerektiği halde beni kabul etmedi. Banyoda duş almadan önce zırhımın her parçasını çıkardım ve dışarı çıktığımda havluyla kendimi silmeye devam ettim.

Bana bakmak için döndü ve çıplak vücudumu bir an için gördüğünde gözleri iki kat büyüdü, sonra hızla başka tarafa baktı ve fark etmemiş gibi yaptı.

Çok geç.

Oturma odasında ona katılmadan önce boxerımı ve şezlong pantolonumu giydim. Balkon kapısı açıktı, böylece okyanusu duyabiliyordu ve şöminede ateş yanıyordu, Fang ağacında dinlenirken bundan keyif alıyor gibiydi.

Koltuğa oturdum ve okur gibi yapmasını izledim. Birkaç

aynı sayfayı okuyordu. "Düşünceleriniz?"

"Kitap okuyorum," dedi soğuk bir sesle.

"Bu hızda okursan, bir kitabı asla bitiremezsin."

Bakışlarını sayfadan kaldırdı ve bana öfkeli bir bakış attı. Gözleri çok kısrıdı ve dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı ve bakışları fark ettiğinden çok daha şehvetliydi. O her yandığında, ben de yanıyordum.

Daha da sıcak. "İşini banyoda bitirebilirsin. Burada böyle yürümene gerek yok."

"Burası benim evim. Ne istersem yapabilirim."

"Bir misafiriniz var. Ve ben bundan hoşlanmıyorum." "Evet, hoşlanıyorsun."

Yine kızgın görünüyordu. "Ben-" "Sen ne dersin de."

O kadar sinirlendi ki, kitabı bana fırlattı.

Tek elimle yakaladım ve yanındaki minderin üzerine fırlattım. Bu onu daha çok kızdırdı ve tekrar fırlattı.

Küçük bir gülümsemeyle tekrar yakaladım ve geri fırlattım.

Bu kez kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve manzaraya odaklandı. Alacakaranlıktı, yani gün ışığından geriye sadece birkaç dakika kalmıştı. Yakında, gri suların görüntüsü güneş doğana kadar kaybolacaktı.

Onu izledim, vücudunu olabildiğince küçültmeye çalışmasını izledim, sanki oracıkta yok olacakmış gibi.

"Sana evlenme teklif etmedim."

Bu ifade onun dönmesine neden oldu.

"Seni boşaltmama izin vermek ihanet değildir." "Vay canına... Bu etkileyici bir ego."

"O zaman yanıldığımı kanıtla." İhtiyacımı başka bir kadınla giderebilirdim ama bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu, özellikle de gece gündüz düşündüğüm bir kadın varken. Eskiden beni sinirlendiren tüm o saçmalıklar şimdi komik geliyordu.

"Gerçekten bunun bende işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Haklısın."

Gözlerini dikti.

"Kaybedeceğini bir bahse neden giresin ki?" Başını hafifçe salladı.

"Ne kadar oldu?"

Gözleri şaşkınlık içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"En son biri seni boşalmaya zorladığından beri."

"Bu konuşmayı yapmayacağım-"

"Yani zaman oldu. Ve kim bilir burada ne kadar kalacaksın..." "Elim gayet iyi çalışıyor. Teşekkürler."

Düşüncelerim o anda yok oldu. Şimdi onu yatağında çıplak, klitorisini agresif bir şekilde ovuştururken, çarşafların üzerinde kıvranırken, kendini patlatmak için kendine tam olarak istediği gibi dokunurken hayal ettim.

Neye yol açtığını biliyormuş gibi kaçırdı. "Cevabım hayır."

"Bu cevabı kabul etmiyorum." Tutku ve öfke bu yanıtı körükledi. Kontrolümden çıktı.

Başını geriye attı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Kelimeleri söyledim, bu yüzden şimdi buna bağlı kalmak zorundaydım.

"Her zaman istediğini elde eden bir pislik olman benden de istediğini elde edeceğin anlamına gelmiyor-"

"Sen de beni istiyorsun."

"Siktir git, istemiyorum," dedi vahşice.

Ona baktım, pantolonumun önünde bıraktığı lekeyi hatırladım, odama döndüğümde koklamaktan çekinmediğim lekeyi. Birkaç saniye sonra pantolonumu indirmiş ve aletimi elime almıştım. Onun kanı beni gençleştirmiş, bir bütün haline getirmişti ama aynı zamanda onu daha çok istememe neden olmuştu.

Yine gözlerini kaçırdı.

"korkuyorsun?" Beni
görmezden geldi.

"Larisa."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Sadece halkıma terör estiren bir pislikle
yatmayacağım."

"Halkın bana geliyor."

"Raventower'dan aldıkların değil." "O
olağanüstü bir istisnaydı."

"Ne derseniz deyin, bu hala barbarlık." Benden daha inatçı olan tek kişi bu
kadındı. Başka bir kadın olsa beni gördüğü anda pes ederdi. "Peki ya yarısını
serbest bırakmayı kabul edersem?"

Yavaşça dönüp bana baktı, gözleri temkinliydi. "Bu
adil bir takas."

"Bu gasptır."

"Buna ne derseniz deyin. Buraya birlikte geldiğiniz insanların yarısını serbest
bırakma fırsatına sahipsiniz."

"Eğer seni becerirsem."

"Zaten bunu yapmak istiyorsunuz, şimdi bunu haklı çıkarmak için iyi bir
nedeniniz var."

"Sen bir canavarsın..."

Küçük bir gülümseme verdim. "olmasını istediğin bir
canavar." Kitabı tekrar eline aldı ve kafama fırlattı.

"Bunu daha kaç kere yapacağız?" Kitabı aldım ve bu sefer yanıma koydum.

Kendini bana doğru fırlattı, kolları sallanıyordu, gözümü morartmaya hazırdı.

Üzerime düştüğünde iki elini de yüzümden uzaklaştırdım ve arkasına sıkıştırdım. Onu dengelemek için kolları olmadan bana doğru düştü ve sonra dizleri pantolonumun üzerinden kayarak kendini tam aletimin üzerine oturttu.

Taş gibi sert aletim.

Yüzü benimkinin hemen yanındaydı, yanak yanağa. Birkaç saniye hareketsiz kaldı, nefesleri derin ve düzensizdi, ama sonra ellerini tuttuğum yerden kurtarmak için tekrar kıpırdanmaya çalıştı.

Parmaklarım kıkırda gezindi ve onu kendime çektim, klitorisini kıyafetlerimizin arasından sikimin üzerine sürükledim. Doğrulup oturdu, bilekleri hâlâ ellerimden birindeydi.

Yüz yüze, birbirimizden sadece birkaç santim uzakta, birbirimize baktık.

Onu son ısırığımdan beri bu kadar yakın olmamıştık ve yanaklarının bana çekici gelse de aklımdaki son şey buydu. Onun etini, vücudunu, kokusunu istiyordum. O dolgun dudakların üzerimde, aletimin üzerinde olmasını, yumuşak öpücüklerle taşaklarımı okşamasını istiyordum.

Onu kendime çektim ve dudaklarıma doğru yaklaştırdım.

Ağızlarımız gül yaprakları gibi yumuşak ve narin bir şekilde bir araya geldi. Bu nazik bir inişti, ağızlarımız arasında ince bir girişti. Dudakları düşündüğüm her şeydi, kesinlikle lezzetliydi.

Ağzımı daha da açtım ve onunkini aldım.

Başını eğdi ve hareketlerimi taklit etti.

Ben kazandım.

Parmaklarım beslenirken yaptıkları gibi kalın saçlarına kaydı, onu sahiplenerek kavradı, öpücüğümün kaçmasını diye sıktı. Ani bir hava patlaması ciğerlerimi terk etti çünkü tadı çok güzeldi. Boynundaki nabızı hissedebiliyordum. O da beni öperken, her iki kolu boynumu çevreleyip vücudunu yaklaştıırken arzusunu hissedebiliyordum.

Dilim onun ağzına daldı ve onunki de benimkiyle buluştu. Yavaş bir dansla, ağır nefeslerimize karışarak birlikte hareket ettiler. Her seferinde

parmaklarını vücuduna bastırdı, beni daha sıkı kavradı, ağzıma seksi bir inilti kaçmasına izin verdi.

Sikeyim.

Hayatımda hiç hissetmemiştim... her ne haltsa. Ve onun da

bunu hissettiğini biliyordum.

Kalçalarını kucağıma doğru yönlendirdim, klitorisinin sertliğimin üzerinde sürüklenmesini sağladım, böylece külotu uyarılmasıyla ıslanacaktı. Ellerim elbiseyi daha yukarı kaldırdı, böylece kumaş aramızda kalmayacaktı. Sertliğimi daha fazla hissetmesini, kıyafetler gittiğinde ona verebileceğim zevkin tadına bakmasını istedim.

Isı seviyesi değişti, tek bir kibritten patlayan bir orman yangını gibi. O seksi diliyle ağzımı kavarken avuç içleri göğsümde düzleşti. Kalçaları pantolonumun içinde aletimin üzerinde sürükleniyor, ağır nefeslerini sessiz inlemelerle duyulabilir hale getiriyordu.

Sonra hissettim.

Pantolonumun önündeki leke. Hay

sikeyim.

Onu kollarımla desteklerken ayağa kalktım, ellerim uzun elbisenin altındaki sıkı kışını kavriyordu. İlerleyerek onu ulaşabildiğim ilk duvara yasladım.

Sanki havada asılı kaldığını fark etmemiş gibi öpüşmeye devam etti. Parmakları saçlarımin arkasındaydı, beni küçümsediği adam değil de hayatının aşkıymışım gibi öpüyordu.

Pantolonumun önünü çekiştirdim ve içine gireceğim ana hazırlanırken omurgamın titrediğini hissettim. Sıkı. Islak. Lanet olası cennet. Külotunu yana çekip orada tutmak çok zordu, bu yüzden onun yerine onları yırtmayı seçtim.

İşte o zaman durdu.

Tutkulu öpücükleri buharlaştı ve sanki hiç olmamış gibi bana baktı. Bana nefretle baktı, belki de kendinden nefret ediyordu ve sonra dokunuşunu tamamen geri çekti. "Beni yere bırak."

Ben .

Gözleri ilk kez korku dolu bir bakışla parladı.

Yine de yapabilirdim, aletimin onu daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde gerdiğini hissettiğinde onu o ana geri getirebilirdim. O hayır cevabını evete çevirmek çok kolay olurdu.

Ama gözlerindeki korku içimdeki bir şeyi, artık sahip olmadığımı düşündüğüm bir şeyi harekete geçirdi.

Onu yere bıraktım.

Hışımınla çıktı, odanın bir köşesine ve sonra diğer köşesine gitti, gidecek hiçbir yeri olmadan kaçmaya çalıştı.

"Kal." Pantolonumu yukarı çektim ve kapıya yöneldim. "Ben giderim."

OceanofPDF.com

LARISA

O gece yalnız uyudum.

Fang oradaydı, diğer odadaki ağacında asılı duruyordu.

Erotik alışverişimizi devasa bir yılanın önünde yaptığımızı fark ettim. Biraz garip.

O gittikten sonra, ertesi sabah bile ateşli ve rahatsızdım, ama içimdeki ezici nefret işi bitirmemi engelledi. O vampirlerin kralıydı, gecegezenlerin lideriydi, bizim can düşmanımızdı ve ben onu *öptüm*.

Ve daha da kötüsü, hoşuma gitti.

Beni eriten sadece dokunuşu değildi. Beni nasıl istediğiydi. Bunu zihnimde hissedebiliyordum, çaresizliğini boynuma dolanmış bir el gibi hissediyordum. Bu daha önce hiç bilmediğim bir ihtiyaçtı, ne kendim hissetmişim ne de bana karşı bunu hisseden bir erkekle birlikte olmuşum. Her ne kadar çok iyi öpüşüyor olsa da muhtemelen beni en çok tahrik eden şey buydu.

Gidecek hiçbir yerim olmamasına rağmen duş aldım ve güne hazırlandım. Eninde sonunda dönecekti ve geceyi nerede geçirdiğini merak ettim. Çalışma odasında bir bardak viskiyle yalnız mı geçirmişti? Yoksa biriyle mi geçirdi...?

Kapı beklenmedik bir şekilde açıldı ve odaya kral üniformasıyla girdi; kumaş, yılanları gururla sergiliyordu.

Anlamadığım nedenlerden dolayı kültürlerinin her parçasına gömülmüştü. Her zamanki soğukluğuna geri dönmüştü, gözleri beni düşmanımmışım gibi süzüyordu.

Acaba gecenin bir yarısı üstünü değiştirmek için mi dönmüştü yoksa başka bir yere sakladığı kıyafetleri mi vardı?

Bana tek kelime etmedi, sadece zırhını toplamak için dolabına girdi. Öfkesini hissedebiliyordum.

"Yani seninle yatmadım diye götlük mü yapacaksın?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Buz gibi soğuk selamlaması beni derinden etkiledi ve her bir düğmeme bastı.

Bir duraksama oldu ve sonra dolaptan çıktı. O uğursuz bakışları geri gelmişti, sanki beni boğmak mı yoksa kafamı yatak başlığına mı vurmak istediğini bilmiyordu.

"Beni öpen sendin-"

"Ve kucağıma atlayan da sensin. Eğer bir erkeği istemiyorsan, onun sikine atlama. Sana bir tavsiye."

"Yüzüne yumruk atmak istedim-"

"O zaman ıskaladın." Öfkesi, yakıtı yeni bitmiş bir yangın gibi şiddetlendi. "Sen tam bir pisliksin."

"Alış buna tatlım." Kapıya doğru ilerledi, sanki önemli bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi zırhını tamamen giymişti.

"Bana öyle demeye cüret etme-"

"Sana nasıl istersem öyle seslenirim." Dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Koridora koştum, muhteşem pelerininin kayışını ve arkasında hareket edişini izledim. "Gidiyor musun?" Zırhını sadece Grayson'dan ayrıldığında giyerdi, bu yüzden şehirden ve benden ayrılmasını gerektiren başka bir görevi olduğundan endişelendim.

Beni görmezden geldi.

"Kingsnake."

Köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Yemek masasında tek başıma oturmuş, hizmetçisinin getirdiği akşam yemeğini yiyordum.

Fang çoğu zaman ağaçtaydı, sürekli uyuyordu, kanını sıcak tutmak için güneş ışığında kalmaya çalışıyordu.

Kingsnake'in dönüp dönmeyeceğini ve ne zaman döneceğini merak ediyordum. Fang'e bakmadan önce yemeğimi itip kaktım. "Keşke bütün gün uyuyabilsem..." Bütün gün bir yatak odasına tıkılıp kalmak beni huzursuz etmişti. Geceleri uyumak zordu çünkü hiç yorgun değildim.

Fang tek gözünü açtı ve bana baktı. Sonra ağacından sürünerek yere indi ve karşımdaki sandalyeye sarılıp başını kaldırdı, öğle yemeğinde bana katılacakmış gibi karşıma oturdu.

"Beni , değil mi?"

Dilini dışarı çıkardı ve tekrar dişlerinin arasına soktu.

"Keşke seni anlayabilseydim..." Görünüşe göre Kingsnake ve Fang iletişim kurabiliyordu ama sözlü olmadığı için nasıl bilgi alışverişinde bulundukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu yerdeki tek arkadaşım sensin."

Başını hafifçe eğdi ve parlak sarı gözleriyle beni süzdü.

Kapı açıldı ve Kingsnake zırhı ve üniformasıyla krallara layık bir şekilde içeri girdi. Gözleri hemen diğer odadaki bize kaydı ve daraldı.

Aralarında bir şey değiş tokuş edilmiş gibi görünüyordu çünkü Fang sürünerek uzaklaştı ve ağaca geri döndü.

Kingsnake'e baktım. "Onunla konuşabilir misin?"

Banyoya girip kapıyı kapattı ve beni görmezden geldi.

Güneş nihayet batmıştı ve karanlık yatak odasına girmişti. Odaya biraz sıcaklık getirmek için ateşi yaktım, çünkü buranın serin iklimi

Okyanus kıyısındaki cennet, pencere çerçevelerinden sızıyor ve tenime bir ürperti veriyordu.

Kingsnake bir süre sonra havluyu kısa saçlarına sürterek, çırılçıplak döndü.

Gözlerimi kaçırmadan önce sadece bir anlığına bakabildim ama her şeyi gördüm.

Boyu 1.80'di; kollarında ve boynunda kordonlar, siyah saçlı kaslı kalçalar ve hiçbir kadının şikâyet edemeyeceği bir penis vardı. Karnı da sırtı kadar sertti ve kasları gerginlik çizgileriyle tanımlanmıştı. Kasların arkadan çıkıntı yaptığı yuvarlak omuzları vardı. Hâlâ zayıf sayılırdı ama lanet olsun, çok güçlüydü.

Havluyu bir başkasının alması için yere attı, ardından şifonyerden bir çift boxer çıkardı.

"Dün gece işe yaramadı, bu gece de yaramayacak," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Katılmıyorum." Çekmeceyi kapattı ve çekmecedен bir gümbürtü geldi.

Gözlerim başka yerde kalmak için savaştı ama yüzüne kaydıklarını hissettim.

Uzun boylu ve gururlu bir şekilde sandalyede oturduğum yerden bana baktı. Bakışları sert ve deliciydi, bir bıçağın ucundaki şiddetle. Eski bir öfke odayı doldurdu, Grayson'a yaptığımız yolculuklar sırasında bana karşı hissettiği öfkenin ta kendisi. Sonra bakışlarını çekti ve yatağa girdi, şömineye bakarken yatak başlığına yaslandı.

Bakışları başka bir yerdeydi, ben de profiline baktım ve sert çene hattındaki sakalların gölgesini gördüm. Bu, normal kahve ve toprak tonlarına dönmüş olan gözlerinin rengiyle eşleşiyordu. Bir dakika önce sergilediği öfke kaybolmuştu. Şimdi ondan hiçbir şey yoktu.

"Eğer hepsini serbest bırakırsanız yaparım."

Bir saniye daha ateşe baktı, sanki az önce söylediğim sözleri anlaması bir anını almış gibiydi. Sonra bakışları bana kaydı, bakışları sertleşti.

"Yarısı."

"Eğer beni istiyorsan, bu sana pahalıya
patlayacak." "Ve yarısı ağır bir bedel."

"kıpırdamayacağım."

"Ben de yapmayacağım, çünkü yapamam." Sert bakışları yüzüme kilitlenmişti.
"Yiyecek kaynaklarının yarısını ellerinden aldığımda halkım kızacak ama
hepsini alırsam anarşi çıkar. İnan bana, bunu istemezsin."

"Bu benim sorunum değil."

"Bu sizin sorunuz, çünkü ya sizden beslenecekler ya da Raventower'a gidip
bulabildikleri kişilerden beslenecekler."

Kalbim karnıma düştü çünkü gerçek inkâr edilemezdi. "Yarısı benim tek
ve son teklifim."

Teklifi kabul ettiğime bile inanamıyordum.

"Eve kimin gideceğini sen seçebilirsin."

Bu da Angela'yı seçebileceğim anlamına geliyordu, tabii hâlâ hayattaysa.

"Onlara özgürlükleri için pazarlık yaptığını söyledim. Bir hain olarak değil,
bir kahraman olarak tanınırdın."

Beni manipüle ediyordu ve işe yarıyordu.

Sessizliğe gömüldü, tüm konuşmayı bakışları yapıyordu.

Aynı anda hem sıcak hem de soğuktum. Heyecanlıydım ama aynı zamanda
korkuyordum. Motive olmuş ve caydırılmışım. Bir tedavi bulunana kadar bu
korkunç yerde sıkışıp kalmışım ama onlar benim kaderimi paylaşmak
zorunda değildi. Diğerleri Raventower'a dönebilir, hayatlarını av olarak değil
insan olarak yaşayabilirlerdi.

Benim onayımı bekledi, hareketsiz ve sessizdi, duyguları bitmiş bir kadeh
şarap gibi boştu.

Cevap vermeden önce yutkundum. "İyi... yarısı."

Konuştuğum anda, adrenalin patlaması göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi aştı. Bir gece önce gösterdiği aynı çaresizlik tüm gücüyle geri dönmüştü ama şimdi daha güçlüydü. Bir insanı parçalara ayırabilecek kadar güçlü olan arzusu, kıyıya vuran bir kasırgaya rakipti. Tüm bunları bir anda yaşamıştı ama tek bir kasını bile oynatmamış, tek bir nefes bile vermemişti. "Buraya gel."

Arzusuna bu kadar kapılmamış olsaydım, emrini görmezden gelebilirdim. Ama ayağa kalktım ve yatak odasına girdim, yürürken alevlerin sıcaklığı vücudumun sağ tarafına çarpıyordu. Yatağın ayak ucunda durdum, yüzüm ona dönüktü.

Yatak başlığına yaslanmıştı, kolunu bir dizine dayamıştı, gömleksiz vücudu ateşin ışığında parlıyordu. Tıpkı Fang gibi o da gözünü kırpmadı, bakışları yüz hatlarıma kilitlenmişti. "Soyun."

"Seni becermeyi kabul ettim, patronluk taslamayı değil-"

"*Seni* sikmeme izin vermeyi kabul ettin. Ve işte böyle becerileceksin." Yüzeyin altında yanan küçük alevler aniden yükseldi, daha sıcak hale geldi. İtaatsizliğime sinirlenmiş gibi görünüyordu ama duyguları aslında bundan zevk aldığını gösteriyordu. "Soyun."

Elbisemin arkasını çözmeden önce onun sıcak bakışlarına tahammül ettim. Vücudumu saran bağları hemen çözüldü ve başımın üzerinden çekmeden elbiseden sıyrılabilirdim. Geriye sütyenim ve külotum kalmıştı.

Ama ben çırılçıplakmışım gibi kaynıyordu. Duyguları beni eritmese bile bakışları eritmişti. Çene çizgisi o kadar sertti ki dişlerini birbirine geçirmiş gibiydi. Boynundaki kordonlar kalınlaşarak ip boyutuna ulaştı. Parmakları otomatik olarak yumruk şeklinde sıkılaştı ve açıkta kalan eklemleri hafifçe beyazlaştı.

Şimdi onun kim olduğunu unutmak kolaydı. Düşmanken müttefik olduğumuzu unutmak kolaydı. Düşman olduğumuzu unutmak kolaydı. Hayatımda hiç bu kadar çekici hissetmemiştim, vücudumdaki kusurlarla bu kadar az ilgilenmemiştim. Tenim o kadar açıktı ki pirinç gibi görünüyordu ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Göğüslerim küçüktü ama o mükemmelmış gibi davranıyordu. Elias bana beni sevdiğini söylediğinde, Kingsnake'in duygularının bir parçasını bile hissetmemiştim.

Sütyenimin düğmelerini açtım ve yere düşmesine izin verdim.

Gözleri göğüslerime kaydı ve orada kaldı. Duyguları hiç değişmedi.

Başparmaklarım külotuma takıldı ve külotumu kalçalarımın üzerine çektim. İşte o zaman alevler şenlik ateşine dönüştü.

bacaklarımdan aşağıya doğru ittim ve üzerimden , çırılçıplak yatağın ayak ucundaydım, gözleri etimi yiyordu.

Tuttuğu yumruğu bıraktı, sonra bir yumruk daha yaptı, sanki elini komodinin üzerine vurmak istiyordu çünkü arzusu kontrol altına alınamayacak kadar fazlaydı. "Buraya gel."

Yatağın etrafında dolaştım ve yaklaştım.

Gözleri beni takip etti ve yaklaştığımda kalçalarını kaldırdı, böylece boxer'ını indirebildi.

Hayal ettiğimden bile daha büyüktü.

Kolu belime dolandı ve beni yatağın ortasında sırt üstü yatırdı.

"Bu sadece bir gece için..."

Kolu dizimin arkasında kilitlendi ve beni istediği pozisyona getirdi. Bir eliyle memelerimi kavradı, sonra yüzünü kalçalarımın arasına bastırdı ve beni çok güzel öptü.

İçime çektiğim nefes bir soluk olarak çıktı çünkü dokunuşu şok etkisi yaratmıştı. İçime girmesini ve aletini bir an önce ıslatmasını bekliyordum ama dilinin amaçlı hareketleriyle klitorisimin etrafında dolaştı, bana o kadar çok baskı yaptı ki kalçalarım otomatik olarak ağzına doğru eğildi. "Siktir..."

Bazen beni öptü. Bazen beni ağzına aldı. Bazen de bütün işi dili yapardı.

Çok iyi hissettirdi, sayıklıyordum.

Geri çekildi ve bedenimi yukarı kaydırđı. "Çok erken konuştuñ, tatlım." Tadım dudaklarındayken başını eğip beni öptü ve karnımda sönmeyen bir ateş yaktı. Eli saçlarıma kaydı ve geçen seferki gibi onu yumrukladı, arzusu o kadar yoğundu ki beni onunla boğdı. Saçlarımlı çekiştirdi ve ağzıma hükmetti, bana dilini verdi, bana ruhunu ya da ruhsuzluğunu verdi.

Elim göğsünde başladı, vücudu o kadar sağlamdı ki bir duvar gibi hissediyordum. Parmaklarım derisine bastırıyor, altındaki güçlü kasları hissediyordu. Diğer elim yüzünün yan tarafını kavradıktan sonra boynuna dolandı ve beni ona doğru çekti.

Öpüşmeyi bitirdi ve başını geri çektiğinde, beni çok zayıflatan ağzını kovalayarak benimkini kaldırdım. Gözlerine kibirli bir parlaklık geldi, ancak kendisini girişime yönlendirirken hızla yerini yoğunluğuna bıraktı. "Boşalmanı izlemek için sabırsızlanıyorum." Başı, bir kareyi bir daireye sığdırmak gibi şişman ve şişmişti ve sıkı açıklığını geçmek, vücudumun sadece onun için yaptığı kayganlığı hissetmek için birkaç kez itmek zorunda kaldı.

Sanki ilk sefermiş gibi acıyordu ama o kadar iyi hissettiriyordu ki derisini pençelemeye başladım.

Yavaşça girişini yaparken gözleri benimkilere kilitlenmişti, koca aletini almak için çırpınışımı izliyordu. Kanındaki ateş yükseliyor, ormanları ve tarlaları yakıyor, odunları is haline getiriyor, mavi gökyüzünü dumanla siyaha çeviriyordu. O kadar sıcak yanıyordu ki, alevleri beyaza dönmüştü. Dizimden çekiştirdi ve beni daha derine katladı, açığı değıştirdi, böylece daha kolay kayabildi. Darlığını geçtikten sonra, yolun geri kalanını batırdı, ucuma ulaştığında beni irkiltene kadar hareket etti.

Durakladı, gözleri o kadar yoğundu ki kızgın görünüyordu, büyük aleti sahip olduğum her boş alanı kaplıyordu. Birbirimize bakarken dünya aniden hareketsizleşti, ikimiz de düzensiz nefes alıyorduk, ikimizin de hiç beklemediğı bir şekilde birbirimize bağlanmıştık.

Sonra içimde hareket etmeye başladı, ilk başta yavaştı, aletin ıslaklığımdan kayganlaşmasına izin verdi, böylece içime daha sert girebildi. Hızını artırdı ve ritmini buldu, beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, tam noktaya geldi.

Çok iyi hissettirdi.

Hiç böyle dövülmemiştim. Elias ve ben her zaman sessiz olmak zorundaydık ve olmamız gerekmediği durumlarda, ikimizin de zevk almasına yetecek kadar uzun süre kendini bir arada tutamazdı.

Ama Kingsnake aynı zorlukları paylaşmıyormuş gibi beni becerdi. Beni acımasızca sikti. Benden nefret ediyormuş gibi sikti.

Aldığı zevkin tenime işlediğini, ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor, gözlerinde dibi olmayan bir arzu görebiliyordum. Ellerim göğsündeydi çünkü onun altında katlanmışım, tüm işi o yaparken bedenim titriyordu. Beni öylece yatmamdan tahrik olmuş gibi, içimde olmaktan o kadar heyecan duyuyormuş gibi becerdi ki, öylece yatıp koca aletini almam umurunda bile değildi.

O kadar hızlı geldi ki, gelmeden önce göremedim. Karnımda ve uzuvlarımda Kingsnake'inkine rakip yakıcı bir sıcaklık oluştu. Bu sıcaklık her yere yayıldı ve beni bir ateş topu gibi bembeyaz yaptı. Sonra dağıldı, yerini tam bacaklarımin arasında, beni çok sert siktiği yerde en şehvetli zevk aldı.

"Hadi tatlım," dedi derin nefesleri arasında. "Göster bana o gözyaşlarını..."

Parmaklarım kıvrıldı ve tırnaklarım derisine battı. Vücudum aniden ağırlıksız hissetti, sanki istediğim her açıda bükülebilir ve hareket edebilmişim gibi. Küçük bedenimdeki tüm zevki zapt edemeyerek kıvrandığımı hissettim. Başım döndü ve sessiz bir çığlık sıkılmış çenemden kaçmaya çalışırken kalçalarım otomatik olarak büküldü.

"Benden saklanamazsın." Beni boynumdan yakaladı ve bakışlarını ona çevirmeye zorladı. Beni yatağa yaptırdı ve gözlerimiz kilitlendi.

Çenemdeki kısıtlama kırıldı ve dudaklarım ayrıldı, gırtlaktan gelen bir çığlık kadınsı bir kükreme olarak patladı. Görüşüm bulanıklaştığında, gözlerimin coşkudan sulandığını biliyordum ve fark etmemiş olsaydım, yüzündeki ifadeye bakarak bunu .

Hiç bu kadar gergin görünmemişti. Şakağında bir damar patladı. Boynundaki kordonlar kopacak kadar sıkıydı. Parmak uçlarını yakan ateş

daha derin bir Şeye d6nüşmüştü - sahiplenmeye. "İçine boşalacağım." Soruyu sormadı ama hayır demem için bana bir an verdi.

Ben yapmadım.

"Yapmamı istiyorsun." Hızını artırdı, ağırlığıyla beni yatağa yapıştırdı, leğen kemiğini klitorisime sürttü.

Sırtının alt kısmına uzandım ve onu içime çektim, sığmasa bile aletinden daha fazlasını istiyordum. Ter içindeydim ve beni heyecanlandıran zevkten dolayı hâlâ kafam iyiydi, coşku içinde sayıklıyordum.

"Söyle."

"Siktir git."

"Söyle." İçime daha sert girdi, klitorisimi o kadar iyi ovuyordu ki kendi elimmiş gibi hissettim.

Bu kadar çabuk tekrarlanabileceğini düşünmemiştim ama hissettim. Sıcak. Zonkluyordu. Mutluluk verici. "Evet..."

Zafer gözlerinde o kadar parlaktı ki yıldız ışığı gibi görünüyordu. Sanki kıyılarıma yelken açmış ve onları kendi adına fethetmiş gibi, mülkiyeti büyüdü. Düşmanca ve öfkeliydi. Hatta korkutucuydu. O anda hissettiği her duygu on kat arttı. "Yalvar."

Tam eşiğindeydim ama emri yine de dağıttı. "Seni lanet olası pislik-"

"Yalvar." Baskıyı azalttı, dokunuşuyla klitorisimin ağrmasına neden oldu. "Senden nefret ediyorum."

Eli saçlarımı okşadı ve pelvisini en çok ihtiyacım olan yere getirerek üzerimde daha da ilerledi. Bana bir kral gibi hükmetti ve emrini serbest bıraktı. "Lütfen de." Aleti içimde taş gibi sertleşmişken, vücudunu defalarca yere vurdu, hassasiyetimi zorlayarak beni bıçağın ucuna getirdi.

O kadar çok ki fiyatı umurumda değildi. "Lütfen..."

Tekrar başladı, sanki en baştan başlamışız gibi içime giriyordu. "Daha yüksek sesle."

"Lütfen."

"Tekrar."

Isı etkisini gösterdi ve tüm vücudum gerildi. Kibrit çakılmıştı ve ateş yayılıyordu. Başım geriye yuvarlandı ve mutluluğun sancılarına kapıldım. "Lütfen... lütfen... lanet olsun lütfen."

Hırıltıya benzeyen bir inilti çıkardı, sonra son pompalarını bitirdi ve beni büyüemeyen tohumlarla doldurdu. Gözleri ağırlaştı ama yoğunluğu zirvede kaldı. Beni doldururken bana baktı, fethinde zafer kazanmıştı. Kaldı ve saniyeler geçip bir dakikaya dönüşürken, başladığımız zamanki kadar sert kaldı. Sonra kalçaları bir kez daha sallanmaya başladı. "Tekrar."

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

"Planlarda değişiklik oldu." Savaş odasında haritayı tutan büyük masanın başında duruyordum. Fang omuzlarımdan sarkıyordu, kuyruğu kollarımdan birine dolanmıştı, vücudunun geri kalanı ise gövdem etrafına asılmıştı. En az iki yüz kilo ağırlığındaydı ama vücuduma dağıldığında bu ekstra ağırlık beni rahatsız etmiyordu. Başını benimkinin yanına kaldırmış, sanki okuyabiliyormuş gibi haritaya bakıyordu. "Larisa bize eşlik edecek."

Engerek masanın karşısından bana baktı, bakışları sert ve . "Neden?"

"Onu burada bırakmak kötü bir fikir olur. Bir kez geldiler ve yine gelecekler."

"Onu koruyan ben olduktan sonra bunu yapmalarının bir önemi yok."

haritaya baktım. "Ben kararımı verdim." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

"Ve bu aptalca şey."

Gözlerim kısıldı.

Onunki gibi.

"Bu gerçekten neyle ilgili, Kingsnake?"

Ellerim masanın kenarını kavradı.

"Sıcak bir yemeği doğrudan kurtların inine götürmek kötü bir fikirdir."

"Onu yanımızda götürmeyeceğiz. Ormanda bekleyecek."

"Korunmasız mı?"

"Adamları onunla bırakacağız. Onu gizlice şehir dışına çıkaracağız, böylece herkes onun hâlâ burada olduğunu düşünecek."

Viper bana o soğuk bakışını atmaya devam etti. "Ben Grayson ordusunun generaliyim ama sen benim yeteneklerimden şüphe ediyorsun."

"Senden şüphe etmiyorum-"

"Öyleyse nedir?" Başkalarının yanındayken benimle asla bu şekilde konuşmazdı, ama şimdi yalnız olduğumuz için aklından geçenleri en içten şekilde söyledi.

Onu tuzağa düşürebilirsin.

Kimseye güvenemem.

Viper cevabımı bekledi.

Cevabım yoktu.

Engerek'in gözleri hafifçe daha da kısıldı ve gücendiğini belli etti. "Adamlarına güvenemezsin, cazibesi çok büyük olduğunda güvenemezsin, ama bana güvenebilirsin. Askerlerimle birlikte savaşan bir general olduğum için değil, senin kardeşin olduğum için. Başkaları senin olanı almak için seni sırtından bıçaklayabilir ama ben asla yapmam." Az konuşan bir adamdı ama zırhımı delip kalbime girmeyi başarmıştı.

"Niyetinizden şüphe etmiyorum-"

"Ama benim direncim."

Ellerim masanın kenarında durmuş, bu konuşmayı nasıl yapacağımı arıyordum. Bağırıp çağırmak kolay olurdu ama bu krallara yakışmazdı. "Ellasara ile olanlardan sonra beni suçlayabilir misin?" Onun adını söyledim, kim bilir ne kadar zamandır söylemediğim bir ad.

Engerek'in tepkisi değişmedi, her zamanki gibi sertti ama bu metanetin altında bir ateş vardı. "Bu uzun zaman önceydi-"

"Bizim türümüz için değil."

Soğukkanlılığı devam ediyordu ama gözleri öfkesini ima ediyordu. "Farklı koşullar."

"Benden nefret ederdin. Evet, hatırlıyorum."

Şimdi boynunu kaşırken sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Nefret etmesi oldukça kolay biriyim, yani bu tekrar olabilir."

"Kingsnake." Sözleri kısaydı, öfkesi daha da kısaydı.

"Engerek."

"Beni sonsuza dek cezalandırmak mı

istiyorsun?" "Şimdiye kadar bu

konuyu hiç açmadım." "Yani bunca

zamandır bana kızgındın."

"Sana kızgın değilim," dedim. "Ama geçmişten ders almazsam çok iyi bir kral olamam."

"Bize eşlik ederse çok daha büyük risk altında olur."

"Ve benden ayrılırsa daha da büyük bir risk altında olacak."

Masaya yaklaştı, zırhı ve kırmızı peleriniyle ayakta duruyordu. "Günler önce bununla ilgili bir sorunun yoktu. Ne değişti?"

Tek kelime etmedim, ama zihnimden geriye dönüşler geçti, o kadar sıcaktı ki masanın altında sikimi sertleştirdiler. Gözyaşları. Öpücükler. Çılgınlıklar. Onun kanını tattığım andan itibaren beni saran sonsuz fantezilerin ötesine geçmişti.

Gözleri anlayışla kaydı. "Anlıyorum."

Ne onayladım ne de reddettim, bir centilmen olduğum için değil, sadece bölgeci ve sahiplenici bir pislik olduğum için.

"O zaman kaybedecek daha çok şeyin

var." "Cevabım hayır, Engerek."

Gözleri öfkesini gösteriyordu ama daha fazla tartışmadı.

"Adamları kalkışımız için hazırlayın. Gece karanlığında ayrılıyoruz."

Yatak odasına döndüğümde, yatakta çırılçıplak uyuyordu - aynen onu bıraktığım gibi. Buluşmamız gecenin derinliklerine uzanmıştı, bu yüzden fazla uyumamıştı. Şimdi gün ortasıydı ve o hala baygındı.

Uyumasına izin vermek istiyordum ama hazırlıkların yapılması gerekiyordu. "Larisa." Başucunda durdum, sanki yatağı başka biriyle paylaşmıyormuş gibi tüm örtüleri üzerine çekip vücuduna sararken ona baktım.

Kaşları hafifçe oynadı ama gözlerini kapalı tuttu. "Larisa."

Sesimi sertleştirdim.

Bir çocuk gibi inledi ve döndü. "Beni yalnız bırak..." Çarşafı tuttum ve çektim.

Sıkı göğüsleri ve sert meme uçlarıyla yatakta çırılçıplak yatarken, soğukla savaşmak için hemen vücudunu sıkılaştırdı. "Neden böyle bir pisliksin?" Doğrulup elimden yorganı kaptı ve üzerini bir kez daha örttü.

"Çünkü hazırlanman gerekiyor."

"Neye hazırsın?" diye tersledi. "Bütün gün içeride kalmaya ve hiç dışarı çıkmamaya mı?" Gözlerini kapattı.

"Doğuya gitmem gerekiyor ve sen de benimle geliyorsun." Gözleri açıldı ve sonunda bana baktı.

"Neden?" "Neden ne?"

"Neden doğuya gidiyorsunuz?"

İğrenç soruları duymazdan geldim ve oradan uzaklaştım. "Terzi kıyafetlerinizi getirecek. Bu arada sen de yıkan. Bir süre başka şansınız olmayabilir." Kapıya doğru yöneldim.

"Bekle."

İstemeye istemeye yüzümü ona dönmeden önce saniyelerce kapıya baktım.

"Akrabalarımı serbest bırakacağını söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum." Hatırlatmaya gerek yoktu. "Bana isimleri verin, ben de onları Raventower'a geri götüreyim. Sadece altı kişi kaldı, yani üç isim."

"İkisi öldü mü?" "Maalesef."

"Siktir... Kim olduğunu biliyor musun?"

Kapıya döndüm ve . "Alternatifli bir liste yap." Koridora adım attığımda tekrar konuştu.

"Dün gece hiç olmamış gibi mi davranacaksın?"

Arkamı dönmeden önce dengemi sağladım. "Benden ne istiyorsun, Larisa?"

Soğuk bakışım sözlerini bastırmış olmalı.

"Bir günaydın öpücüğü? Komodinin üzerinde bir çiçek?"

Gözleri yeni bir öfkeyle parladı.

"Seni becermek istiyor olmam seni önemsemişim anlamına gelmez-" "Güven bana, hislerimiz karşılıklı."

"Güzel." Koridora doğru ilerledim.

"Ama biraz saygı beklerdim... bir değişiklik olsun diye."

Saatler sonra yatak odasına girdiğimde onu oturma odasında buldum. Masa iskambil kâğıtlarıyla kaplıydı ve karşısında Fang oturuyordu, vücudunun büyük bir kısmı yerde bir top halindeydi ve başı dikti. Dili kapalı ağzından içeri girip çıkıyor, sonra bir kart alıp masanın ortasına koyuyordu.

"Kahretsin." Larisa elindeki kartları yere attı. "Hile yapıyor olmalısın."

Fang alçak bir hırıltı çıkardı.

Larisa'nın dehşete düşmesi gerekirdi ama tüm kartları masanın ortasında topladı ve desteye geri koymaya başladı. "Özür dilerim... Ben her zaman kaybedenlerden olmuşumdur."

Beynim gözlerimin tanık olduklarına inanmakta zorlandı. "Ne yapıyorsun?"

Larisa orada olduğumu fark edince başını kaldırdı. "Oyun kartları. Neye benziyor?"

Fang başını bana doğru çevirdi, ışıltılı gözleri üzerimdeydi. ***O iyi. Ama yeterince iyi değil.***

Larisa kartları kutuya geri koyduktan sonra ayağa kalktı ve terzimin seyahat kıyafetlerini giydi. İçine yün dikilmiş siyah deri tayt ve vücudunun doğal kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyan uzun kollu siyah bir gömlek. Üstünde siyah ve kırmızı yılan zırhı vardı ve kılıcı kalçasındaydı. Koyu renk saçları yüzünün etrafında kat kattı ve her hareket ettiğinde, sanki odada bir esinti varmış gibi saç telleri yer değiştiriyordu.

Tüm bu detayları bir ya da iki saniye içinde fark ettim. "Hazır mısın?"

"Evet." İskambil destesini tozluğunun cebine koydu ve Fang'e "Sonra oynarız."

Başıyla onayladı.

Onu eğlendirmek zorunda değilsin.

Biliyorum.

O zaman onu görmezden gel.

Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum.

Gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı ve bana baktığını gördüm. "Birbirinizle mi konuşuyorsunuz?"

Fang'e tekrar baktım. *Çok iğrenç.*

Senin gibi.

Gözlerim kısıldı.

"Birbirinizle konuşuyorsunuz..." Duyulmayan değiş tokuşu inceledi. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Gitme vakti geldi." Çantasını aldım ve ona uzattım.

Gözlerinde ateşli bir bakış vardı ama başka bir soru sormadan paketi aldı. Yatak odasından çıktık ve koridorda ilerledik. Ön kapıya gitmek yerine sarayın arka tarafına geçtik ve özel bir odaya girdik.

Fang vücudumda sürünerek kendini omuzlarımin etrafına sabitledi.

Larisa etrafına bakındı, az önce izlediğimiz rota yüzünden kafasının karıştığı belliydi.

Kapıyı kilitledim ve gevşek taşı kaldırmadan önce devasa kitaplığı yoldan çektim. "Bu geçidi kullanın. Sonunda seni bekliyor olacağız."

Karanlık deliğe ve sonra tekrar bana baktı. "Neden?"

"Kimsenin benimle geldiğini bilmesini istemiyorum."

"Çünkü mü?"

Ardı arkası kesilmeyen soruları hiç bitmedi. "Sadece dediğimi yap." "Elbette, hemen halledeceğim," diye tersledi.

"Ne kadar çok soru sorarsanız, o kadar çok zaman harcarsınız."

"Bana bu planı anlatmak için bütün günün vardı ve yapmamayı seçtin-"

"Çünkü sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Şimdi git."

Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Gözleri ateş gibi.

Umurumda değil.

Çok güzeller, benimkiler gibi.

O da umurumda değil.

"Beni becermene izin verdiğime inanamıyorum." Beni geçip kapının üst merdivenine doğru ilerledi.

"Yapabilirim."

Bana şimdiye kadarki en öfkeli bakışını attı.

O kadar karşı konulmaz görünüyordu ki neredeyse onu duvara yaslayıp öpecektim.

"Bu bir daha asla olmayacak."

"Evet, öyle." O sinirlendikçe ben de bir psikopat gibi bundan daha çok zevk alıyordum. "Kamp yaptıktan sonra olacak."

"O zaman beni zorlaman gerekecek çünkü kendi isteğimle bana dokunmana izin vermem mümkün değil."

Neden onu kışkırtıyorsun?

Çünkü hoşuma gidiyor. "Bana dün geceki gibi yalvardığın sürece hiçbir şeyi zorlamam gerekmeyecek."

Öfkesi, yüzüne yayılan aşağılanma duygusuyla bastırıldı.

Arı kovanına çomak soktun.

Utanması kısa sürdü. Avuç içi yüzüme çarptı. Bunun olacağını biliyordum.

Kolayca durdurabilirdim. Ama yapmadım.

Merdivenlerden karanlığa . "Siktir git, göt herif."

LARISA

Tünelden çıktığımda Kingsnake ve General Viper beni askerleriyle birlikte karşıladı. Kahverengi bir kısrak eyerlenmiş ve benim için hazırdu ve o kendini beğenmiş hıyarla aynı atı paylaşmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım.

Hava zifiri karanlıktı ama yine de yola koyulduk, belki de karanlıkta görebildikleri için. Gittiğimiz düz bir yol vardı ve askerler muhtemelen benim değil atların yararına meşaleler taşıyordu.

Biz onların topraklarında olduğumuz için kendilerini güvende hissediyor olmalılar.

Etrafım vampirlerle çevriliyken ve kralım bir sik kafalıyken kendimi asla güvende hissetmezdim.

Gecelerimi uyanık ve bir ata rehberlik ederek geçirmek yerine uyuyarak geçirmeye alıştığım için çabucak yoruldum, ama şikayet etmek istemediğim için zorladım - bir baş belası olmaktan kaçınmak için değil, zayıf görünmekten kaçınmak için.

Uzun bir gecenin ardından güneş ışığı ufukta belirmiş, gökyüzünü simsiyah değil, yumuşak bir maviye dönüştürmüştü. Kış mevsimiydi, bu yüzden sıcaklık dondurucuydu ve iyi yapılmış giysilerim ve ağır zırhım bana önemli miktarda sıcaklık sağlasa da, soğğun ısırmasıyla savaşmak için yeterli değildi. Eldivenlerimin arasından sızıyor ve eklemelerimi ağrıtıyordu.

Güneş ışığı daha da parlaklaştı ve sonunda yoğun bir ağaç örtüsünün altında kamp kurduk, yapraklar o kadar sıkı ki güneş ışığı çalılarının arasından geçemiyordu. Askerler kampı inşa etmeye başladılar ve Kingsnake ile General Viper'ın diğerlerinden uzakta görüşüklerini fark ettim, Fang Kingsnake'in vücuduna bir adamın omzuna tünemiş bir kuş gibi sarılmıştı.

Tek başıma kalmayı seçtim, atımla birlikte kampın en ucunda kaldım. Yatağım ve yiyeceğim vardı, bu yüzden başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Zırhın içinde uyumak rahatsız edici olabilirdi ama sıcak olmak dondurucu soğuktan daha iyiydi.

Kamp her yerde siyah çadırlarla kurulmuştu. Sadece birkaç asker araziye göz kulak olmak için uyanık kaldı.

Kingsnake çadırından çıktı ve doğruca bana geldi.

Kahretsin.

Üniforması ve zırhı gitmişti ve üstsüzdü.

Hava dondurucu soğuktu ve o yarı çıplak dolaşmayı mı tercih etti?

Bana ulaştı ve o kendine özgü hoşnutsuz bakışıyla bana baktı. Tek kelime etmedi, sadece bana baktı, sanki bu onun istek ve arzularını anlatmak için yeterliymiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, öyleydi, çünkü ne istediğini tam olarak biliyordum.

"Ben burada kalıyorum."

Hareket etmedi. Hiçbir şey hissetmedi. "Donacaksın."

"Yarı çıplaksın ve gayet iyisin."

"Benim için farklı."

"Hayatta olmadığın için mi?" Dün gece onunla yattığıma inanamıyordum. Ve daha da kötüsü... Hoşuma gitmişti.

"Birçok nedenden dolayı."

Yatağımda kaldım. "Larisa."

"Kingsnake." Adamlarının önünde olay çıkarmaktan korkmadığım için battaniyenin altında sıkışıp kaldım.

"İstersen bunu zor yoldan da yapabiliriz."

"Sizin için ne kadar uygunsuzsa benim için de o kadar uygundur."

Şimdi öfkesi donuk bir sıcaklığa yükselmeye başlamıştı. "Pekâlâ." Yatağın altından tuttu ve beni toprağın üzerinde sürükledi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Beni tek koluyla çadırların arasından sürükleyerek şenlik ateşlerinden birinin yanındaki çadırına götürdü.

"Kes şunu."

Kapağı geri çekti ve önce beni içeri sürükledi. "Seninle yatmayacağım."

"Bunu dün gece de söylemiştin."

"Ama bu halkımı kurtarmak içindi. Şimdi bana sunacak hiçbir şeyin yok."

"Hiçbir şey mi?" Yüzünü bana döndü ve tam pantolonunu indirerek gurur duyduğu aletini ortaya çıkardı.

Aklıma gelen yakıcı anılarla savaşıarak gözlerimi .

Benim gibi yatağı yoktu. Katlanabilir bir yatağı ve gerçek çarşafı vardı, tüm eşyaları arkadaki arabalarda taşınyordu. Diğer herkes muhtemelen çıplak sırtında uyuyordu ama o gittiği her yerde lüksü yaşıyordu.

Daha ilk geceydi ve Grayson'daki yatağımı özlemiştim.

"Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Beni anlıyor musun?" Önümde durdu, kocaman aleti tam yüzümün önündeydi.

Ayağa kalktım, böylece aletlerine değil gözlerine bakabilecektim. Ama sonsuz derinliği olan o kara gözlerle yüz yüze geldiğimde hangisinin daha iyi olduğundan emin olamadım. Sert bir yüzün içinde sert gözleri vardı, erkeklikle yontulmuştu, etrafına yayılan bir gücü vardı. "Bana patronluk taslama. *Beni* anlıyor musun?"

Ateş bir mum gibi alçaktan yanmaya devam etti. "Bu senin korunman için. Adamlarıma güveniyorum ama söz konusu diğerlerinden daha güçlü bir besin kaynağı olunca koymak zor oluyor. Onların olsaydım, karşı koyabilir miydim emin değilim. Ve sonra durmak... tamamen başka bir mesele."

Gözlerimi ondan ayırmadım ve vücudunun gücünü, kollarının ve omuzlarının kasları bölen belirgin çizgilerle ayrılışını görmezden geldim. Hiçbir nefret bu çekimi azaltamazdı, beni herkesten daha canlı hissettirdiğini inkâr edemezdim... ölü olmasına rağmen.

"Benden nefret ettiğini biliyorum ama hayatını tehlikeye atacak kadar değil, halkının hayatta kalması buna bağlıyken değil."

"Beni manipüle etmeyi bırak."

Sert gözleri kısıldı. "Sana neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyorum-"

"Unutabileceğimi mi sanıyorsun? Günün her anı vampirlerle çevriliyim... Fang'le birlikte olduğum zamanlar hariç." Çadırın etrafına bakındım çünkü orada olmadığını fark ettim. "Nerede o?"

"Uyuyor." "Nerede

uyuyor?"

Gözleri odanın köşesine kaydı.

Döndüğümde onu üstü kapaklı bir pamuk kovasının içinde gördüm. Küçük çatlaktan pulları görünüyordu.

"Sıcaklık düştüğü için sıcak kalmaya ihtiyacı var."

"Ama senin yok mu?"

Belli ki sorularım karşısında sinirlenmişti çünkü yatağa girdi. "İstersen yerde uyu ama çadırdan çıkma." Yorganın altındaydı, çadırın ince kanatları soğuğu dışarıda tutamasa da hâlâ çıplaktı. Sırt üstü yattı, elini karnına koydu ve sonra gözlerini kapattı.

Yatağıma bakmadan önce bir süre ona baktım.

Soğuk toprağın üzerinde sadece bir battaniyeydi. Yatağın yanında gerçekten acınası görünüyordu.

Kingsnake zaten uyuyor gibi görünüyordu.

Zırhı çıkarmaya karar verdim, çünkü yirmi kilo ağırlığındaydı ve sonra yatağın diğer tarafına geçtim. Sırtım yatağa değer değmez yerin ne kadar sert ve soğuk olduğunu fark ettim. Çarşafı vücutumun üzerine çektim ve hemen zihnimin dağıldığını hissettim çünkü çok yorgundum.

Zihnimin uyanması, tam göğüslerimin arasındaki sıcak öpücükleri fark etmem biraz zaman aldı. Orada öylece yatıyordum, hala rüyalar alemindeydim ama altlarımın çıktığını hissettiğimde uyandım. Gözlerimi açtığımda Kingsnake'in yakışıklı yüzü üstümdeydi, tişörtüm memelerimi ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmişti, çıplak vücudu yumuşak kalçalarımın arasına sıkışmıştı bile. "Ne yapıyorsun sen?" Gözlerimi kısarak mırıldandım.

Vücutumu çekti ve beni altına katladı, dün gece yaptığı gibi beni becermeye hazırды.

Şimdi zihnim daha da keskinleşmişti. "Dur."

Yüzü benimkinin hemen üzerinde olacak şekilde başını eğdi, koyu renk gözleri benimkilere bakıyordu.

"Seninle yatmak istemediğimi söylemiştim." Şu anda bağılıyor olmalıydım ama sessizce konuştum, ona bir sevgili gibi fısıldadım.

"O zaman neden yatağıma girdin?"

"Çünkü zemin donmuş ve sert..."

Koyu renk gözleri bana soğuk bakıyordu ama vücudunun geri kalanı hayat doluydu. Çaresizlik geri dönmüştü, şiddetli bir kar fırtınasının şiddetine rakip olan yoğunluk. Aleti giriş yerimde nabız gibi atıyordu ama vücudunun geri kalanı da dünyayı titretecek kadar güçlü bir ihtiyaçla nabız gibi atıyordu.

Beni büyüledi, karşılıklı nefretimizi unutturdu, çünkü bu güzel adam tarafından umutsuzca arzulanmak sarhoş ediciydi. Günün erken saatlerinde söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu, vücudu sanki hayatı buna bağlıymış gibi benim için çılgılık attığında hemen unutuldu.

Bir erkek nasıl olur da hiç söylemeden beni bu kadar güzel hissettirebilir?

"Beni istediğini söyle." Yüzü artık bana yakındı, beni öpebilecek kadar yakındı. Kalçalarını hafifçe oynattı, şişko aletini ağrıyan klitorisime doğru sürttü. Tekrar tekrar bastırdı, kendi isteğine göre bükte.

Oyun bitti.

Ben kaybettim. O kazandı.

Dudaklarını kulağıma daldırdı ve her seferinde biraz daha sert bastırarak içime doğru sallanmaya devam etti. "Tatlım."

Ellerim sırtına doğru kıvrıldı ve tırnaklarım etini kesti. Kalçalarım tamamen kendi başlarına onun kalçalarına sarıldı. Akıntıya kapılmış, uçurumun derinliklerine çekilmiş, bana bu yüksek duyguları yaşatan adamın merhametine kalmıştım.

Kulağıma fısıldadı, "Seni becermemi iste."

Her itişte, sınıra biraz daha yaklaşıyordum. Kalçalarım geri sallanıyor, birlikte her boşalmamızda ıslaklığım onu öpüyordu. "Becer beni..." Parmaklarım sırtını kesti, neredeyse kan akıtacak kadar derindi.

"Lütfen deyin."

Sikini o kadar çok istiyordum ki ruhumu satmak zorunda kalsam bile umurunda değildi. "Lütfen, Kingsnake."

Adını söylediğim anda, zaten sahip olduğu tüm arzuyu güçlendiren bir zevk patlaması onu sardı. Mum bir orman yangını tarafından tüketilmişti ve içime girdiğinde, üstüne bir şişe likör fırlatıldı.

Onu hissettiğimde nefesim kesildi.

Sanki ilk kez inliyormuş gibi inledi.

Elleri daha önce olduğu gibi saçlarımı avuçladı, saç tellerini atın dizginleri gibi kullandı ve beni geçen seferki kadar sert becerdi. Kollarından biri dizimi geriye bükte, vücudumu ona ve büyük aletine açtı, beni mükemmel açıyla almak için beni katladı.

Üzerime eğildiğinde elimi göğsüne koydum, vücudum titriyordu çünkü bana o kadar sert verdi ki. Hareket ettiğimizde soğuk yoktu.

Kendi ısıımızı üretirken bedenlerimiz böyle bir aradaydı.

Eşiğe ulaşmam neredeyse hiç zaman almadı. Nefret ettiğim bir adam tarafından o çadıra sürüklenmişim ve şimdi birbirimizi en enfes zevk içinde kıvrandırırken gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Yavaşça tüm duyularımı istila ettiğini, tüm varlığımı ele geçirdiğini hissettiğimde başım geriye yuvarlandı. Beni ateş gibi yaktı, amımı çok daralttı, aletini devasa hissettirdi.

Yüzünü benimkinin üzerine getirdi ve beni öptü, çıkarmak istediğim çıgıkları bastırmak için dudaklarını benimkine bastırdı. Gitmeme izin vermedi, birlikte boşalırken seslerimizi boğdu, aleti tüm tohumunu içime boşalttı.

Yükseklik azalmaya başladığında ağzını geri çekti. İkimiz de zor nefes aldık, tüm işi yapan o olmasına rağmen ikimiz de biraz terlemiştik. Yavaşça aşağı indik, gözlerimiz hala birbirimize kilitlenmişti.

Dün gecenin bir anomali, cinsel gerilim ve yalnızlığın çatışması, tekrarlanamayacak bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama tekrarlandı ve daha da iyiydi. Bitirmişti ama duyguları hâlâ bir ordunun gücüyle titreşiyordu, sanki benim için olduğu kadar onun için de iyiydi.

yuvarlandı ve yatağın kendi tarafına uzandı.

O gittikten sonra üşüdüğümü hissettim ve hemen üzerimi örtmek için çarşafı sarıldım.

Kingsnake hayatımın en iyi seksiydi ve o lanet olası bir vampirdi.

Sırt üstü uzanmış, çadırın üstündeki gölgeliğe bakıyordu. "Daha fazla saçmalık istemiyorum."

Rahatlık hissi silinip gitmişti. "Ne?"

"İnadına direniyorsun, istediğin değil. Maskaralığı bırak." "Güven bana,

bu bir maskaralık değil."

Dönüp bana baktı, hâlâ hafif sert nefes alıyordu ve az önce yaşanan sevişmenin ardından şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bana saygılı davransaydın, senden bu kadar nefret etmezdim."

"Elime geçtiğin andan itibaren seni korudum-"

"Bu aynı şey değil. Bana bir insanmışım gibi davran, belki o zaman anlaşabiliriz. Tüm hakaretlerin... eskidi."

Bana bakmaya devam etti.

"Sadece nazik ol."

"Kibar ol..." Kelimeleri anlamamış gibi söyledi. "Evet."

Tekrar tavana baktı. "Bilirsin işte, düşman gibi."

"Düşman mı?" Ayağa kalktı ve bana baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Birbirinden nefret eden iki insanın içinde bulundukları koşullar birbirlerine iyi davranmasıdır."

Gözlerini kaçırıldı ve sanki bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi başının arkasını ovuşturdu.

"Eğer söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa, şey söylemeyin. Ben de aynısını yapacağım." Tekrar uzandı. "Pekâlâ."

"Pekala..."

İkimiz de yatakta rahat ettik, hafif ışık çadırın kumaşından içeri giriyordu. Onun dokunuşu beni hayata döndürdükten sonra tekrar yorulmam biraz zaman aldı ama sonunda gözlerim ağırlaştı... ve uykuya daldım.

LARISA

Çadırlar toplandı ve ateşler söndürüldü.

Artık akşam olmuştu ama vampirler yepyeni bir günmüş gibi davranıyorlardı.

Kingsnake atına bindi ve benim atıma binmemi bekledi.

Kahverengi kısırağın üzerine tırmandım, ince bedenim için tasarladığı ağır zırhı giydim.

Bana baktı, bakışlarıma hükmediyordu.

Ben de ona baktım.

"Her zaman benimle kal."

Bana adamlarından biriymişim gibi emirler yağdırdı ve ben de karşı koyup onu atından itmek istedim. Ama dün geceki yastık konuşmamızdan sonra, birbirimize tahammül etme umudumuz varsa iyi geçinmemiz gerektiğini öğrendim.

Atının dizginlerini çekti ve generaliyle birlikte önden gitti.

İkisinin de arkasından gittim, diğer askerler de benim arkamda sıralandı. Ay ışığı otların saplarından ve ağaçlardaki yapraklardan yansıyarak arazimizin sessiz bir resmini çiziyordu. Detayları anlamak zordu ama ilerleyeceğimiz yol belliydi.

Doğuya doğru ilerledikçe hava daha da soğudu. Zırhı ve altındaki deriyi delip geçtiğini hissedebiliyordum. Eldivenlerim beni korumaya yetmiyordu.

Kuru hava tenimi kuruttu. Arkalarından gittim ve konuşmalarından bir şeyler yakaladım.

Saatler sessizlik içinde geçti ve çorak arazide ilerlemeye devam ettik. Körü körüne onları takip ediyordum, dağlara mı yoksa dere yataklarına mı gittiğimizden emin değildim. Toynakların altından gelen çıtırtıları duymaya başladığımda karla karşılaştığımızı anladım.

Önümde, muhtemelen vücut ısısıyla ısınmaya çalışan Kingsnake'in üzerini örten Fang'in dış hatlarını görebiliyordum.

Sonunda bir yerde durduk ama gün doğumu yaklaşmamıştı.

Açıklıktaki karlar kürekle temizlendi ve daire şeklinde şenlik ateşleri yerleştirildi. Akşamın geri kalanında kamp kuracaktıysanız gibi çadırlar kuruldu Kingsnake ve General Viper özel olarak görüşmeye devam etti, ikisi de bu yolculuk başladığından beri ayrılmazlardı.

Atım diğerlerinin yanına bağlanmıştı, bu yüzden Kingsnake'in çadırına gittim, Fang'in zaten orada olduğunu, soğukla savaşımaya çalışan bir köpek gibi yatağın üzerindeki birkaç battaniyenin altına sıkıştığını gördüm. "Kar bir yılan için uygun bir yer değil, ha?"

Başını hafifçe kaldırarak çarşafın pürüzsüz pullarının üzerinde geriye kaymasını sağladı. Dilini içeri ve dışarı kaydırды, sarı gözleri anlaştığını gösteriyordu.

"Ben de soğuğu pek sevmem." Zırhımı çıkarmak istedim ama hava o kadar soğuktu ki tek bir kat bile çıkarmak istemedim. "Umarım burada uzun süre kalmayız."

Çadırın kapağı açıldı ve Kingsnake yılan zırhı içinde uzun ve güçlü bir şekilde göründü. Yakışıklı yüzünde sürekli öfkeli bir bakış vardı ve bu da keskin çene hattını daha da keskinleştiriyordu. Sürekli kızgın görünüyordu ama hiçbir öfke onun bakışlarını söndüremezdi. "General Viper ve ben birkaç saatliğine gideceğiz. Fang'i burada seninle bırakacağım."

"Oha, ne?" Ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?" Bana sert

bir bakış attı.

"Beni burada, dondurucu soğukta yalnız bıraktığınızı düşünürsek, sanırım bilmeye hakkım var."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "O adamları senin peşinden kimin gönderdiğini biliyorum. Konuşacağız."

"Bu ormanda başka ne yaşıyor?"

"Endişelenmenizi bir şey yok."

"Zifiri karanlık ve göremiyorum... Bu biraz endişe verici. Seninle gelemeyim?" Karanlıkta bir yılanla karşılaşmaktansa kral ve generaliyle şansımı denemeyi tercih ederim.

"Güven bana, onların türüne yakın olmak istemezsin."

"Onların türü mü? Onlar vampir değil mi?"

"Ama farklı türde bir vampir." Ne

kadar farklı olabilirler ki?

"Adamlarım ihanetin sonuçlarını bilir. Ben dönene kadar bu çadırda kalın." Ayrılmak için döndü.

Tanıştığımız andan beri bu adamdan nefret ediyordum ama şimdi ıssız bir yerde, karanlıkta ve karda gitmesinden ölesiye korkuyordum. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Sadece birkaç saat." Gitmek için kapağı açtı.

"Peki ya geri dönmezsen?"

"Yapacağım."

"Ama nereden biliyorsun?"

Kapak kapandı. "Güven bana, geri döneceğim."

Uyumak yerine yatağın kenarına oturdum, gözlerim etrafımdaki her şeyi duymak için zorlanıyordu. Dün gün boyunca uyumuştum, bu yüzden yatağa gidemeyecek kadar uyanıktım. Ayrıca, bunun için tüm teçhizatımı çıkarmam gerekirdi ve bunu yapmamın imkânı yoktu.

Fang battaniyenin altında uyumaya devam etti, nefes alabilmek için başının üst kısmı dışarı çıktı.

Sessiz kaldım ve uyumasına izin verdim.

Sonra Fang aniden sarsıldı, battaniyeleri üzerinden attı ve çığlık atar gibi yüksek sesle tısladı.

"Siktir." Ayağa fırladım ve geri adım attım. "Kabus mu?"

Fang yüksek bir hırıltı çıkardı ve sanki istenmeyen ziyaretçiler bekliyormuş gibi çadırın girişine yöneldi. Kuyruğu bir silah olarak kullanmaya niyetliymiş gibi havadaydı ve dişlerinden zehir damlamaya devam ediyordu.

"Neler oluyor?" Kılıcımı kınından çıkararak fısıldadım.

Kapak açıldı ve bir adamın yüzü ortaya çıktı. Zırhındaki yılan armasına bakılırsa, Kingsnake'in adamlarından biriydi.

Fang daha yüksek sesle hırlayarak uyarıda

bulundu. Kapak kapandı.

"Yılan ." Dışarıdan gelen sesler aniden duyulmaya başladı. "Önce onu öldürmemiz gerekecek," dedi başka bir adam.

Fang tısladı.

"Oh kahretsin..." Şimdi kılıcımı kavrarken kalbim hızla çarpıyordu. Kamptaki tüm askerlere karşı ikimiz vardık. Fang'in iri cüssesi ve ölümcül zehrine rağmen bu pek de iyi bir ihtimal değildi.

Yerdeki kazıklar aniden devrildi ve çadırın üstü çöktü. Malzeme beni tamamen kapladığı için görüşüm engellendi. Sonra bir el beni yakaladı ve yere itti. Biri ayak bileğimden tuttu ve beni soğuk toprakta sürükledi. Muşamba gözlerimin önünden kayboldu ve ağaçların arasındaki açıklıkta gece gökyüzünü gördüm. Yılan armalı vampirler beni yakaladı ve ellerimi ve bileklerimi iple bağlamaya başladı.

"beni!" kurtulmak için çırpınmaya çalıştım ama bu demir bir pençeyle savaşmak gibiydi.

"Hiiiiissssss." Fang ağır bedenini üstümdeki adamlara doğru fırlattı ve onları devirdi.

Bağdan kurtuldum ve kılıcımı yere yerden aldım.

Fang tek başına iki adamla kapıştı, dişleri çıkıktı, zehri damlıyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde, dişlerini göstermiş başka adamlar da üzerime doğru geliyordu. Yoldan yuvarlandım ve ilkin kılıcımı savurmadan önce ayağa kalktım. Zırhlı oldukları için kılıcım çok az hasar verdi. Kılıçlarını açtılar ve bu bir savaşa dönüştü, ikisi bana karşı.

Biri tökezledi, Fang'ın uzun gövdesi onu bileğinden yakalayıp sertçe çekiştirirken, bir yandan da kendi düşmanlarının bıçaklarından kaçıyor.

Diğer vampirin dikkati dağıldığında, bıçağımı boynuna doğru savurdum ve kafasını kopardım. Diğer hâlâ yerdeydi, ben de fırsattan istifade bıçağımın ucunu tam boynuna sapladım. Garip bir guruldama sesi çıkardı ve sonra hareketsiz kaldı.

Kafamı kaldırdığımda Fang'ın vücudunun vampirlerden birinin etrafına sarılmış olduğunu ve başka bir askerle uğraşırken onu sıkıştırarak öldürdüğünü gördüm. Yardımına koştum ve kılıcımı savurarak saldırımdan kaçmak için geri çekilmesini sağladım.

Crunch. Fang tüm kemiklerini vücuduyla birlikte çökertti. Rahatsız edici ama bir o kadar da etkileyiciydi. "İyi." "Hiiiiissssss."

Diğerleri de geldi; kamptaki tüm askerler, ayartmanın çok fazla olduğu anda krallarına karşı döndüler.

"Kaçmak zorundayız. Hepsini öldüremeyiz."

Fang gökyüzüne baktı, gün doğumunun ipuçlarını gördü ve sonra bana baktı.

Aynı düşünceyi paylaşıyorduk.

"Koş." Nereye gittiğimi ya da nereye bilmeden ağaçların arasına doğru koştum. Fang hızlıydı, karda sürünerek ilerliyordu.

Uçuyordu, uzun bedeni mümkün görünmeyen hızlarda hareket . Karanlık ormana ve ağaçların arasına doğru koştuk.

Fang aniden durdu ve kendini kara gömdü. Bir planı olduğunu bildiğim için koşmaya devam ettim.

Vücudunu iki ağacın arasında gererek yukarı kaldırdı ve bizim için gelen tüm adamlara çelme taktı.

Koşmaya devam ettim ama Fang'ın bana yetişemediğini fark edince durdum. Arkamı döndüğümde karda çırpındığını, taşlarla örülmüş bir ağın altında sıkışıp kaldığını gördüm. Kurtulmak için kıvranıyordu ama ağırlığı bile kurtulmasına yetmiyordu.

Sonra kılıcı gördüm. Vampir kılıcı kaldırdı, Fang'i bıçaklayarak öldürmeye hazırdı çünkü gidecek başka yeri yoktu.

"Hayır..."

Kar yığınları arasında tökezleyerek geri koştum, birden fazla kez ayağım takıldı. "Dur!"

Fang tıslayarak keskin dişleriyle ağı kemirmeye çalıştı.

Vampir başını kaldırdı, Fang'i tam kafasının altından bıçaklamaya hazırdı.

"onu!" Daha fazla yaklaşmak istemediğim için on beş adım durdum.

Bıçağı tutmaya devam etti ve yüzüne iğrenç bir alay yayıldı. "Neden yapayım ki?" Arkasında diğer vampirler durmuş, tüm gözlerini bana dikmiş, ateşte kızarmış domuz gibi bana bakıyorlardı.

"Bırak onu... ne istersen yapacağım." Yutkundum, bunun Kingsnake'le olduğu gibi olmayacağını biliyordum. O nazikti ve bana her zaman bir seçim hakkı tanırdı. Ama bu pislikler bana aynı saygıyı göstermiyorlardı.

"Gitmesine izin veremeyeceğimizi biliyorsun." Kılıcı geri çekti ve kınına geri koydu.

"O zaman Kingsnake dönene kadar onu bırakın." Kralın adını söylemenin onlara kral döndüğünde karşılaşacakları cezayı hatırlatacağını umuyordum ama onlar

umursamıyor gibiydi.

"Hiiiiiiiiiiii." Fang ağıdaki deliklerden bana baktı, öfkeliydi. "Bir anlaşmamız var." Elini kaldırarak gelmemi işaret etti. Fang tıslamaya devam etti, serbest kalana kadar vücudunu dalgalandırmaya çalıştı.

Az önce neye imza attığımdan dehşete düşmüş bir halde olduğum yerde kalakaldım. Benim hayatım bir yılanınkinden daha mı önemliydi? Muhtemelen değildi. Ama kaçıp onu arkamda bırakamazdım. Bu kadar acımasız bir kaderi olduğunu bilerek kendimle yaşayamazdım... bu şekilde kapana kısılmak.

Gözlerini benden ayırmayan aç vampirlere yaklaşmadan önce yutkundum. Şimdi boynumdaki nabzın daha çok farkındaydım. Derimin hemen altındaki sıcak kanın daha çok farkındaydım. Belki bir vampir beslenip beni bağışlayabilirdi ama hepsini beslemek zorunda kalırsam... Herkese yetecek kadar olmazdı.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Engerek ve benim dağa açılan kapının ötesine geçmemize izin verildi ve sonra bize yüksek tavanlı ve güneş ışığı almayan taştan yapılmış taht odasına kadar eşlik edildi. Odanın her köşesinde yanan ateş mangalları bu cansız yere ışık ve sıcaklık veriyordu.

Engerek ve ben yan yana durduk ve boş tahta bakarak arkadaşlarımızın bize katılmasını bekledik.

Bana bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Fang rapor verdi mi?"

"Kamp sessiz." Gözlerimi taştan yapılmış tahttan ayırmadım, oturması çok acı verici görünen bir tahttı bu. Şahsen benim bir tahtım yoktu, çünkü bütün gün kışımın üstünde oturamayacak kadar halkımı yönetmekle meşguldüm.

Kapı sonunda açıldı ve o göründü. Kobra.

Altın ve siyah renkte parıldayan bir zırh ve yerde sürüklenen bir pelerinle odaya girdi. Kendisi gibi ağır silahlı iki asker tarafından korunuyordu, onlar alt basamaktaki tahtın iki yanında yerlerini alırken yanlarından geçti.

Cobra oturmadan önce bize bir gülümseme attı. "Üçümüz yine bir aradayız. Bu zevki neye borçluyum?" Aynı koyu renk saçlara, aynı koyu renk gözlere sahipti - sadece gözbebekleri yoktu.

Bir adım öne çıktım.

İki adamı da oklarını tam kalbime doğrultmuştu.

Tehdidi görmezden geldim ve ilerledim.

"Sorun yok." Dizlerini iki yana açarak oturdu, bir dirseğini sandalyenin kenarına dayadı, parmakları çenesinin altında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kardeşim giriş yapmayı sever..."

Sandalyesine yaklaştık, üçümüzün arası artık sadece bir metreydi.

Kobra ayağa kalktı ve bizimle göz hizasında buluştu. "Bir anlık zamanım için çok uzaklara gittiniz." O iğrenç gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Gururum okşandı."

"Keselim şu saçmalığı," dedi Engerek.

Gözlerim Kobra'nın kilitlenmişti. "Bu destekliyorum."

"Hemen işe koyuluyorum... Anlıyorum." Girdiği kapıya doğru yürüdü. "Sanırım bunun için bir içkiye ihtiyacımız olacak."

Onu başka bir ön odaya, büyük bir şöminesi ve deri mobilyaları olan bir odaya kadar takip ettik. Yerde bir kilim ve korunmuş içkilerle dolu ıslak bir bar vardı. O şömineye en yakın koltuğa oturdu, Viper ve ben de kanepenin iki ucuna yerleştik.

Kıçını ve göğüslerini zar zor örten altın rengi iç çamaşırı giymiş bir kadın bize servis yaptı, buzdan topları olan bardaklara likör doldurdu. Sürahileri aramızdaki masaya koydu, böylece kendi yedeklerimizi alabildik ve sonra dışarı çıktı.

Artık yalnızdık.

Kobra'ya baktım, benim kanımı paylaşan ama bana benzemeyen bir adama. İdeolojilerimizden ahlak anlayışımıza kadar çok az ortak noktamız vardı.

Kobra bir kadeh içti ve sanki bir tür yarışmaymış gibi bardağın tamamını devirdi. Boş bardağı masanın üzerine bıraktı ve kolunun tersiyle ağzını sildi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Başlangıç olarak Grayson'dan uzak dur." Bardağı yere bıraktım, alkol öfkemle baş edemiyordu.

Kobra sırtıttı, sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sırrınızı keşfetmeyeceğimizi düşünmeniz bence çok komik."

"Yani itiraf ediyorsun?" Ailenin gözdesi olan ağabeyime baktım. Hafifçe omuz silkti. "Belki yaptım. Belki de yapmadım."

Bu bardağı kafasında parçalamak istedim. "Eğer *yaptıysan*, bir dahaki sefere topraklarıma davetsiz girdiğinde bunun sonuçları olacağını bil."

"Bileğe vurulan bir şaplak gibi-"

"Savaş gibi."

Sanki tehditlerim hemen sıçramış gibi sırtmaya devam etti. "Küçükken annemizin bize ne söylediğini hatırlıyor musunuz? Her zaman paylaşmamız gerektiğini."
_"

"gereken koca bir şehir dolusu insan var." Cobra'nın dağın arkasında yaşayan, kaçma şansı olmayan, kapana kısılmış insanlardan oluşan kendi köyü vardı. Kobra ve adamlarını beslemek için çağrıldıkları zamanlar dışında normal hayatlar yaşıyorlardı. Aramızdaki fark buydu. Kobra insanların alınıp kendi çıkarları için kullanılacak çiftlik hayvanlarına benzediğini düşünüyordu, bense kanlarını bize özgürce sunan insanları alıyordum. "Bu salgından kurtuldunuz, dünyanın geri kalanından izole edildiniz."

Yumruğunu yüzünün yan tarafına dayadı ve sonra parmağını dişlerinden birinin üzerinde gezdirerek ağzını tekrar kapatmadan önce bir damla likör yakaladı. "Ama bu kadar güçlü bir kanı tatmak... Bu gerçek bir zevk olurdu."

"Bu asla olmayacak, Cobra."

Bakışlarını çevirdi ve Engerek'e baktı. "Seninle paylaştı mı?"

Kardeşim hiçbir şey söylemedi.

Kobra tekrar bana baktı. "Pis bir hareket, de öyle değil mi?"

"Benim halkım besleniyor."

"İnsanlar aileden farklıdır." Şimdi Kobra'nın gülümsemesi düştü.

Ne yaptığını çok iyi biliyordum. "Engerek'i bana karşı kışkırtamazsın."

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Kimse bir diktatörü sevmez..."

"Senden hoşlanmadığıma şaşmamalı."

Sırtışı geri geldi ve kaçırırken sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Bunu ona söylediğimde babam gülecek..."

Onu sormadım. Onunla çok ama çok uzun zamandır konuşmamıştım. "Bu hastalığın kaynağının batıdaki düşmanlarımız olduğuna inanıyorum."

"Bizi ilgilendirmeyen bir hastalık."

"Eğer bir tedavi bulamazsak bu sizi endişelendirecektir. Yiyecek kaynağımızı kaybedersek, nereye döneceğimizi düşünüyorsun?"

Kobra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu bir tehdit mi?" "Bu bir söz."

Altın benekli kahverengi gözleriyle bana baktı. Gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. "Kanıtın mı?"

"Hiç yok," dedim. "Sadece şüphelerim var."

"Ve sizce şüphelere dayanarak elflere savaş ilan etmek akıllıca mı?" "Ben savaştan bahsetmedim."

"Siz söylemediniz ama ben yine de duydum."

Kardeşıme baktım, çocukluğumuzdan beri kafa tokuşturduğum adama. Boynuzları birbirine yapışmış iki koç gibiydik. "Bizi yetersiz besleyip zayıflatmak için insanları zehirlediklerinden şüpheleniyorum ve bunu başardıklarında bizi yok etmek için harekete geçecekler."

Kobra gözlerini siper etmiş, okunmaz bir şekilde bakıyordu. Bir şey söylemesini bekledim.

"Bizi ederlerse, sıra size de gelir. Birlikte durup savaşmamız gerekecek."

"Yine şüpheler..."

"Onlara doğrudan sormamızı mı öneriyorsun?" İnanılmaz bir şekilde sordum. Soruyu duymazdan geldi. "Tedaviye ne kadar yakınsınız?"

Aslında daha başlamamıştım bile. "Söylemesi zor." Onu her tattığımda kafam o kadar güzel oluyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum. Onun kanındaki elementleri tanımlayacak objektifliğe sahip olmak şu anda kendimi dizginlememin ötesindeydi.

Kobra bana baktı.

"Farklılıklarımızı bir kenara bırakmalı ve birlikte çalışmalıyız."

"Bizim hiçbir farkımız yok," dedi. "Siz ne düşünürseniz düşünün, biz tamamen aynıyız."

Kingsnake.

Dikkatim hemen konuşmadan çekildi.

Bizim için geliyorlar ve ben onları tutamıyorum.

Cobra bir şey söylemiş ve ben kaçırmış olmalıyım çünkü hem o hem de Viper bana bakıyordu.

Acele edin.

Şimdi gidiyorum. Ayağa kalktım. "Gitmeliyim."

"Ne oldu?" Engerek çenesini kapalı tutması gerekirken sordu.

Soruyu duymazdan geldim ve Kobra'ya baktım. "Topraklarıma bir daha tecavüz edersen savaş istersin." Arkamı döndüm.

"Ne ilginç bir konuşma," dedi Cobra. "Önce beni tehdit ediyorsun, sonra da bir dakika geçmeden benden yardım istiyorsun. Kingsnake, müzakere becerilerin üzerinde çalışmalısın, çünkü eksikler."

Ön odadan ve taht odasından ayrılıp atlarımızın ve adamlarımızın beklediği karlı araziye geri döndük.

"Ne oldu?" Engerek tekrarladı.

Atıma bindim ve topuklarımı yanlarına vurdum. "Acele etmezLarisa ölecek."

OceanofPDF.com

LARISA

Korkmuştum.

Ateşin yanında bağılıydım, bileklerim başımın üzerinde sabitlenmiş, ayak bileklerim birbirine bağlanmıştı. Fang karda bırakılmıştı ve Kingsnake yakında dönmezse donarak öleceğini biliyordum. Vampirler, ilki dizlerini kalçalarımın iki yanına indirmeden önce ısındığımdan emin oldular.

Bunu daha önce de yapmıştım ama yine de korkuyordum.

Kingsnake gibi nazik değildi. Bir avuç saçımı avuçladı ve başımı diğer tarafa doğru zorlamadan önce kafa derimi çok sert bir şekilde çekti. Sonra dişleri ön hazırlık yapmadan içime girdi ve ısırık hatırladığımdan çok daha fazla acıttı.

Beni uyuşturan kimyasallar daha katlanılabilir hale getirmek için kan dolaşıma girdi, ama bundan zevk almıyordum. Kalçalarım onun kalçalarını kavramadı. Bir neşe vahasında kaybolmuş gibi hissetmedim.

Sadece acıdı.

"Yeter." Bir diğeri kolundan çekiştirdi. "Geri unutma."

Durmayacaktı. Muhtemelen duramazdı da.

Sonunda onu çekip çıkardılar ve gözlerinde daha önce olmayan bir vahşilik vardı. Bana doğru koşmaya çalıştı ama diğerleri onu uzak tuttu.

"Kahretsin, bu daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor..."

Sanki orada duran adamlar zaten yeterince aç değilmiş gibi. Bir sonraki dizlerinin üzerine çöktü ve aynısını yaptı.

Etimde ikinci bir ısırık izi olması daha da çok acıttı.

Bir süre bu şekilde devam etti... ve ben güçsüzleşmeye başladım. "Dur. Beni öldüreceksin..." Uyarım kulak ardı edildi. Akılları başlarında olsaydı belki dururlardı ama şimdi hepsi aç kurt sürüsü gibi vahşileşmişti. "Durun..." Gözlerim ağırlaştı, o kadar ağırlaştı ki onları daha fazla açık tutamadım.

Etimden koparılan dişlerin derimi kestiğini hissettiğimde uyandım. Sabahın erken saatlerinde çığlıklar yükseldi. Yukarıdaki gölgelikte güneş ışığını görebiliyordum. Az önce üzerimde olan vampir sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi savruldu.

İşte o zaman Kingsnake'i gördüm, kılıcını savurup kendisine ait olanı alan vampiri yere sererken karanlık pelerini etrafında dalgalanıyordu. Onu kalbinden bıçakladı ve alevlerin hemen etini yuttuğu ateş çukuruna sürükledi.

kaçırdım, bu görüntü baş edilemeyecek kadar rahatsız ediciydi.

Tam bir kaos vardı; vampir vampirle savaşıyor, Engerek ve Kingsnake kendi adamlarını öldürüp ateşe atıyor, böylece et kokusu geceye yayılıyordu. Kıpırdanmaya çalıştım ama ağırlığımı kaydırmaktan fazlasını yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Kingsnake sonunda geri döndü ve yüzü benimkinin üzerinde belirdi. Bağlarımı kesti ve kanamayı durdurmak için boynuma bir bez bastırdı. "Fang nerede?"

Bakışlarımı zorlukla odaklayabildim.

"Larisa, şu anda yardımına ihtiyacım

var." "Fang..."

"Evet. Nerede o?"

"Orman..."

"Ormanın neresinde?"

"Ben... Şurada."

Gözleri öfkeyle parladı ama bana bağırmadı. "Eğer bana yardım etmezsen, o ölecek. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Hadi gel." Beni ayağa kaldırdı ve kollarının arasına aldı. "Göster bana."

Etrafıma bakındım, yüzüm göğsüne yaslanmıştı. "Bu taraftan..." Elimden geldiğince kolumu kaldırarak işaret ettim.

Yürüdü ve bu Engerek'e döndü. "Yiyecek bir şeylere ihtiyacı var."

"Pekala."

İşaret ettiğim yere doğru koştu, botları karda çıtırdıyordu.

"Devam et..."

Engabeli araziye rağmen beni sabit tutarak ormana doğru taşıdı. Onu kendi başına fark etmiş olmalı çünkü koşmaya başladı. Fang'in cesedinin tuzağın altında yattığı yerde durdu. Hiç sormadan beni ağaca yasladı, sonra da ağı çekip . "Sana ne yaptılar böyle?"

Fang'in cansız bedeni orada yatıyordu, gözleri açıktı.

"Hayır..." Zor nefes aldım ama gözyaşı dökemedim, verecek hiçbir şeyim kalmamışken olmazdı.

Kingsnake onu kollarının arasına aldı, uzun gövdesini kaldırıp omuzlarının üzerine kaldırdı ve onu kardan yukarı kaldırdı. "Hadi, Fang." Bana bakmadan, "Senin için geri geleceğim," dedi. Omuzlarında iki yüz elli kiloluk bir yılanı taşıırken koşarak oradan ayrıldı.

Orada oturdum, soğuktan donuyordum, ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdüm.

Önümde biri belirdi. Yaklaştıklarını fark etmedim çünkü sayıklıyordum. Beni kollarına aldı ve kampa geri taşıdı. Onun General Viper olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Beni şenlik ateşinin önüne oturttu ve elime bir tabak yemek tutuşturdu. "Bunu ye."

Tabağı titreyen ellerimle aldım ve Kingsnake'in olduğu yere baktım. Fang'i ateşin önünde uyuduğumuz şiltenin üzerine koymuştu, vücudu kaskatı ve şekilsizdi ve birkaç saniyede bir onu çevirerek vücudunu ısıtmaya çalışıyordu.

Yemek yiyemedim. Tek yapabildiğim

izlemektir. Engerek yanımda diz çöktü. "Sana

yemeni söylemiştim." "Fang... o iyi olacak

mi?"

"Emin değilim." Tabağı bana doğru itti. "Ama yemezsen emin olamayacaksın."

Kendimi bana hazırladığı şeyi yemeye zorladım, biraz kuru et ve meyve ile bir parça bayat ekmek.

Kingsnake kamptaki diğer herkesten habersiz görünüyordu, sadece çok değer verdiği belli olan yılanı odaklanmıştı. Öldürülmemiş kalan vampirler kampın dışındaki ağaçlara bağlanırken, ona sadık olan askerler devriye gezmeye devam ediyordu. Fang'i döndürmeye devam ederek vücudunun her tarafının ısınmasını sağladı.

Sonunda Fang hareket etmeye başladı, vücudu bir top haline geldi.

Kingsnake'in gözlerinde bir an önce beliren yakıcı nefret kayboldu. Elini Fang'in başının arkasına koydu, tıpkı köpeğine şefkatle dokunan bir sahip gibi. Bir bahçedeki güneş ışığı. Açan çiçekler. Bulutlar gibi ağırlıksız. İçinden pek çok şey geçti, tam olarak tarif edilemeyen duygular. Öfkesi ve yoğunluğu yerini önce hiç tanımadığım bir şeye bırakmıştı. Sonra bir anda başını kaldırdı, gözleri bana kilitlendi.

Bu duygular anında değişti, yoğunluk tüm gücüyle geri döndü ama her zamankinden daha güçlü. Bana bakarken gözlerini kırpmadı, sadece delip geçti.

Gözleri o kadar güçlüydü ki beni delip geçebilirdi. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

Hareketi karşısında irkildim. Gözlerinde öfkeyle bana doğru yürüyen bir yırtıcı görmek içgüdüsel bir şeydi.

Yanımda diz çöktü ve şimdi kaçma isteğim zayıflığım tarafından engelleniyordu. Midemdeki yiyeceğe rağmen tüm yaşam gücüm tükenmişti. Karşıma kim çıkarsa çıksın onun merhametine kalmıştım.

Gözlerim onunkileri tuttu ve nefes almakta zorlandım. "Fang bana ne yaptığını söyledi."

Çenemi indirip döndüm, tek söylemek istediğinin bu olduğunu düşünerek rahatlamıştım.

Parmakları çeneme uzandı ve beni yavaşça ona doğru çevirdi. "Teşekkür ederim..."

Bakışlarını tuttum, damarlarındaki yoğunluğun minnettarlık olduğunu anladım. Diğerlerinin aksine, onun duygu yelpazesi sınırlıydı, bu yüzden birkaç duygu aynı şekilde ifade edilebilirdi... öfke ve minnettarlık gibi... yoğunluk ve uyarılma gibi. "O benim arkadaşım." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Eğer Kingsnake o anda gelmemiş olsaydı, ölmüş olacaktım, hayatım bir yılını kurtarmak için feda edilmiş olacaktı. Ama o bir yilandan daha fazlasıydı. "İyi olduğuna çok sevindim."

Parmakları çenemde kaldı. "İyi misin?" "Pek sayılmaz... ama olacağım."

Kanamayı durdurmak için bandajlanmış olan boynuma baktı. "Yaptıklarının bedelini ödeyecekler." Elini tamamen çekti. "Yanınızdan ayrılmak aptallıktı ve bu bir daha olmayacak." Ayağa kalktı ve uzaklaşarak mahkûmların bağlı olduğu yerde generaline katıldı.

Bakışlarını bana kilitlemiş olan Fang'e baktım. Sanki başını kaldırıp bana bakamayacak kadar güçsüzmüş gibi yatağın üzerinde düz bir şekilde duruyordu. Dili normalde gibi girip çıkmıyordu ve pulları dans eden alevleri .

Bir ığlık dikkatimi çekti ve Kingsnake'e döndüm.

Mahkmlardan birini yerde sürükledi ve toprağa bıraktı. "lm hiçbiriniz için fazla iyi değil." Engerek'e döndü ve açık avucunu kaldırdı.

Engerek eldivenli eline metal bir çubuk yerleştirdi ve ucu ateşte bekletildikten sonra kırmızı renkte parladı.

Yutkundum.

Kingsnake yerdeki vampire döndü ve onun üzerine diz çöktü. "Canını almayacağım ama gözlerini alacağım." Metal ubuğu bir göze sapladı, gözbebeğini patlattı ve ardından ısıyla dağladı.

ığlıklar... Onları asla unutmayacağım.

kaçırdım, barbarlık karşısında dehşete düşmüştüm.

Kingsnake diğer gözünü de yok ettikten sonra onu orada öylece bıraktı. "Sırada kim var?"

Görüşümü gizlemek için yüzümün yan tarafını tuttum ve bu dehşete tanık olmamak için ormana kaabilmeyi diledim.

Yakında bitecek.

Kelimeleri doğrudan zihnimde duydum, her yönden gelen bir yankı. Gözlerim hemen kalktı ve ateşin yanındaki Fang'e odaklandı. Sarı gözleri hl benim zerimdeydi.

Onlara acıma. Ben acımıyorum.

OceanofPDF.com

LARISA

Uyuduğumu hatırlamıyordum ama sıcacık ve sarmalanmış bir şekilde uyandım, etrafımdaki dünya sessizdi. Çadır yeniden dirilmişti ve kumaşın arasından gelen ışıktan günün geç saatleri olduğunu anlayabiliyordum.

Doğrudum ve etrafıma bakındım, Fang'i pamuktan yapılmış yatağının içinde buldum, kapağındaki küçük çatlaktan pulları görünüyordu. Dün unutulmuştu, ta ki bir an sonra her şey aklıma gelene kadar.

Kapak açıldı ve Kingsnake içeri girdi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve üç gündür uyumamış gibi yorgundu. Gözleri bana dikildi ve anında ondan yayılan bir enerji bulutu hissettim, kulaklarımın zar zor algılayabildiği yüksek bir frekans gibi. Bu öfke ya da neşe değildi. Ne olduğundan emin değildim. Belki de yoğunluğun başka bir versiyonuydu.

Seli bıraktı ve bana yaklaştı. "Uyanmışsın."

"Evet." Aynı kıyafetler içindeydim ama yatağa sokulmadan önce zırhım çıkarılmıştı.

"İki gündür uyuyorsun." Yatağa yaklaşmadı, onun yerine bir tabure çekip karşıma oturdu. Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı, pelerini arkasındaydı.

"Vay canına..." Bu baş ağrısını ve midemdeki boşluğu açıklıyordu. Elim hemen boynuma gitti ve bandajın çıkarıldığını hissettim. Isırıkları muhtemelen hâlâ görülebiliyordu ama solmuştu.

"Seyahat edebilir misin?" Normalde bana bir şeyler yapmamı emrederdi. Bu konuda fazla söz hakkım yoktu. Ama şimdi seçeneklerim vardı... ki bu güzeldi.

"Bir şeyler yedikten

sonra." Çadırdan ayrıldı.

Yerdeki yatağa baktım. **Nasılsın?** Soruyu zihnimde sordum ve her zaman kendimle konuşurken, başka birine bu şekilde hitap etmek tuhaftı.

Başıyla kapağı kaldırdı ve o zeki gözleriyle bana baktı. Dili bir içeri bir dışarı kayıyordu. ***Çok daha iyiydi. Bir sıçan ailesine ziyafet çektim.***

Bu çok güzel.

Kovayı bırakıp sürünerek geldi, vücudunu her gördüğümde etkileniyordum ve yavaşça yatağımı işgal etti, devasa boyutuyla yatağımın çoğunu kapladı. Yanıma kıvrıldı, başını omzuma yasladı. ***İnsanlar yılan olduğum için hep canavar olduğumu düşünür. Ama sen daha fazlasını gördün.***

Çok daha fazlası.

Başını yanağıma sürttü ve mırıldanır gibi bir ses çıkardı. ***Kingsnake'e bundan bahsedemeyiz.***

Ne?

Seninle konuştuğumu.

Neden olmasın?

Çok sahiplenici bir adamdır, eminim biliyorsunuzdur.

Evet, biliyordum.

Kapak açıldı ve Kingsnake elinde bir tepsi yemekle geri döndü. Tepsiyi uzatmadan önce yanımdaki Fang'e bir göz attı. "Fang sevgi göstermez, bana karşı bile. Sana çok düşkün."

"Ve ben de onu."

Tekrar tabureye oturdu, bu sefer tamamen dikti, gözleri benim üzerimdeydi.

Bakışları beni utandırdı, bu yüzden yemeğime dokunmadım. "Başka bir şey var mı?"

Zırhının içinde omuzları daha da genişlemişti ve gözlerindeki yorgunluk da onu daha yakışıklı yapıyordu. "Bunun olmasına ben izin verdim. Bunun için özür dilerim."

"Bilmiyordun-"

"Bunun bir önemi yok. Grayson Kralı olarak her şeyden ben sorumluyum, kontrolüm dışında olan şeylerden bile. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim ve bir daha bir yere gittiğimde sen de benimle geleceksin. Fang için yaptıklarından sonra, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Bakışları bana fazla gelmeye başladı, ben de yemek tepsime baktım.

"Bırakayım da sen ye." Beni yalnız yemeye bırakarak çadırdan ayrıldı.

Seni gerçekten seviyor.

Evet.

Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.

Hangi taraf?

Bilirsin işte... kibar. Pislik değil.

O hala bir pislik. Sadece benim için daha az pislik. Ve şimdi, senin için.

Ne zamandır birliktesiniz?

Başından beri.

Neyin başlangıcı?

Onun ebedi gecesi.

Bin beş yüz yıl gibi mi?

Evet.

Bu beni bir an için suskun bıraktı. Peki bu nasıl ? Gözlerinin seninki gibi yarık olduğunu fark ettim. Bir bağlantı var mı?

Fang hiçbir şey söylemedi.

Beklemeye devam ettim.

Onun sırlarını paylaşamam. Sadece o paylaşabilir. Belki sana anlatır... Artık seni önemseydiğine göre.

Sence beni önemsiyor mu?

Bence sana saygı duyuyor, ki bu da aynı şey.

At sırtında Grayson'a döndük, güneşten korunmak için sadece bir kez durduk ve sisli kıyı şeridine geri döndük. Havada su vardı ve at sürerken yanaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Bulutlu gökyüzüne ve neme rağmen hava doğudaki kardan daha sıcaktı, bu yüzden geri dönmek güzeldi.

Yola çıktığımız adamların yarısıyla döndük ve bunun bir sorun olup olmayacağını merak ettim. Kingsnake ve General Viper'ın arasında şehirde yürüdüm, Fang Kingsnake'in güçlü bedenine sarılmıştı. Kendimi onlardan biri gibi hissediyordum, zırhlarını giymiş, sokaklarda kraliyet ailesi gibi yürüyordum.

Saraya vardık ve tanıdık bir yere ayak bastığım için heyecanlıydım. Yatak odasına yöneldim ve Kingsnake de bana katıldı, bu alışılmadık bir durumdu çünkü normalde günün çoğu saati ilgilenmesi gereken bir işi vardı.

İçeri girdik ve hemen zırhının her parçasını çıkarıp peleriniyle birlikte dolaba yerleştirdi. Sonra eldivenlerini ve üniformasının geri kalanını çıkardı, çırılçıplak kalana kadar soyundu.

Bakmamaya çalıştım.

Hiç konuşmadan doğruca banyoya gitti. Su bir an sonra açıldı.

Yolculuklarımızdan sonra bir duş kulağa hoş geliyordu ama sıramı beklemeye karar verdim.

Dakikalar sonra, saçları ıslak ve hafifçe alnına düşmüş bir halde dışarı çıktı. Havlusu elindeydi ve vücudunun geri kalanı tam teşhir halindeyken nemli saçlarını ovuşturdu.

Banyoya girerken gözlerimi başka bir yere diktim. Sıcak spreyn altına girdiğimde, karda geçen günlerin ardından kemiklerim çözüldü ve orada öylece durup cildimi rahatlatan ılık suyun tadını çıkardım. Keşke ben de banyo yapabilseydim ama onun odasında küvet yoktu. Saçımdaki tüm kirler döküldükten ve sabun cildime yedirildikten sonra dışarı çıktım ve yumuşak bir havluyla üzerimi örttüm.

Kendimi yeni biri gibi hissettim.

Pamuklu havluma sarınarak ana odaya döndüm ve onu hissettiğimde olduğum yerde durdum.

Ezici güç. Şiddetli bir yoğunluk. Gözlerim yatak başlığına yaslandığı yere kaydı, aç gözleri vahşice benimkilere kilitlenmişti. Başka biri için bu sadece bir bakış olabilirdi ama ihtiyacın gelgit dalgasıyla birleşince felç .

Kendimi toparlamam, ocaktaki ateşin, döndüğümüzden beri yatak odalarına giren sıcaklığın farkına varmam bir an aldı. Perdeler kapanmıştı, artık akşam olmuştu.

Havluyu kavradım ve bakışlarımı kaçırdım.

Sanki duyguları bir insanmış gibi beni takip ediyor, bir çift hevesli dudak gibi boynuma doğru . Şifonyerin üst çekmecesini açtım ve yatarken giymek için temiz kıyafetler buldum, bol bir gömlek ve ona uygun bir altlık. Arkamı döndüğümde irkildim çünkü tam orada, tam arkamdaydı, sanki dudakları gerçekten ensemdeydi.

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek birkaç derin nefes aldım.

Kıyafetleri elimden aldı ve bir kenara fırlattı.

Parmaklarım açıldı ve olmasına izin verdim. Hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm ve düşüncelerinin gücüne yenik düştüm.

Güneş. Çıplak vücudu tam önümdeydi, sert göğsü yüzüme bakıyordu, çenesi bana bakmak için eğilmişti. Arzusu her yanıma sarmıştı ve kendimi ele geçirilmesi gereken bir hazine gibi hissediyordum.

Havluyu tuttu ve nazıkçe çekti, gözleri benim üzerimdeydi. Elimi bıraktı.

Havlu vücudumdan aşağı kayarak halının üzerine düştü.

Bana bakmak için başını eğmedi, ama gözlerinin ocağındaki ateşler sanki bana sahip olmaya çok daha yakınmış gibi çok daha sıcak yanıyordu.

Hareket etmediğim halde nefes nefese kalmıştım. O ısırıklardan sonra canlanmışken kendimi güçsüz hissettim. Kendine bu kadar güvenen bir kadın için kendi adımı bile hatırlayamıyordum. Konuşma yetimi kaybettim.

Eli nemli saçlarımın arasına girdi ve başımı geriye doğru eğerek çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerimiz birbirine kilitlendi. Beni saniyeler boyunca orada tuttu, gözlerimiz baştan çıkarıcı bir bakış dansıyla birbirine yapıştı. Onun sıcaklığında eridim, öpücüğü için çaresizdim ama aynı derecede dehşete düşmüştüm.

Sonunda başını eğdi ve ağzımın köşesini öptü, gözleri hala açıktı, tadını alıyor ve tepkimi izliyordu.

Kalbim anında hızlandı.

Diğer köşeyi öptü, gözleri açık kaldı ve sonra ağzımın tamamını öperken başını eğdi.

Gözlerim kapandı ve dudaklarımın beni almasına izin vermek için

ayrıldığını hissettim. Her . Cehennemi gökyüzüne ulaştı, çok yaklaşan her şeyi yaktı.

Şifonyere yaslanmıştım, öpücüğü ağzımı istila ediyordu, büyük eli kığımın yanaklarından birini kavırıyordu. Kollarım boynunu çevreledi ve parmakları saçlarımda daha derine inerken dilinin ağzıma daldığını hissettim. Beni bu kadar derinden isteyen bu adamın avı olmak beden dışı bir deneyimdi.

Güçlü kolları beni kaldırdı ve yoğun öpüşmemizi bozmadan yatağa taşıdı. Sırtım yatağa çarptı ve o üzerimdeydi, ağzıyla beni öpüyordu.

boynumu, eli mememi kavradı. Ona sarıldım, elim ensesindeydi, tırnaklarım sırtının derinliklerindeydi.

Karnımın üzerinden uyluklarımın tepesine doğru gitmeden önce her bir meme ucunu emerek aşağı indi.

"Hayır." Onu kendime çekmek için pazularına uzandım. "Beklemek istemiyorum..."

Tekrar üstüme çıktı, kalçaları kalçalarımın arasındaydı, kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. Bir kolunu kalçamın arkasından geçirdi ve içime doğru iterken beni pozisyonuma doğru eğdi, şişman kafası içeri girmeye başlamadan önce gerginliğimi kırdı.

Beni istila ettiğini hissettiğimde nefes aldım, içimdeki her açık alanı kapladığını hissettim. Çok ileri gitti ve canımı acıtacak şekilde vurdu ama bundan bile zevk aldım. Aletin çok büyük olması beni sonuna kadar tahrik ediyordu.

Birleştığımız anda beni ilk kez fırsat buluyormuş gibi sikmeye başladı. Beni arzusu ve zevkiyle boğdu. Dudaklarından inilti ve homurtular dökülüyordu ama bunlar etimin altındaki yoğunlukla, vücudumun onu çılgına çevirme şekliyle kıyaslanamazdı. Yüz yüze, nefeslerimiz birlikte kaçıyor, bedenlerimiz kayganlıkla birbirine çarpıyor, sertçe sikişiyorduk.

Kollarım omuzlarına dolandı ve onu kendime daha çok çektim, çok derine indiğinde irkildim.

Bedenimin onun büyüklüğüne direndiğini hissedince hafifçe

geri çekildi. "Hayır... Hoşuma gitti." Onu geri çektim.

Yeryüzüne yıldırım düştü ve arzusunun yarıçapı arttı. "Canını yakmamdan hoşlanıyor musun?"

"Evet..."

Kendini tekrar soktu ve her bana sertçe vurdu. "Evet." Acıyordu ama çok iyi acıyordu.

Kıvrandık ve inledik, nefesimiz yettiğinde öpüştük, terli bedenlerimizle yatağı kayganlaştırdık. Bir an sonra, yaklaştığına dair çok az uyarı verilen coşkuyu hissettim ve beni o kadar güçlü vurdu ki ayak parmaklarım kıvrıldı. Tırnaklarım sırtını tırmaladı ve gözlerimden yaşlar fişkırdı.

Tepkimi izledi, duygularının yoğunluğu etrafımızdaki her şeyi yakıyordu. Arzu yeni boyutlara yükselmişti. Teni kırmızıya boyandı, şakağında bir damar patladı ve beni yeniden ıslatan bir boşaldı. "Siktir..." Yüzü boynuma bastırdı ve kafası tamamen vücudunu terk edene kadar sallanmaya devam etti.

Ayak bileklerim sırtına kilitlendi ve parmaklarım saçlarıyla oynadı, gözlerim yıldızları görüyordu çünkü çok tatmin olmuştum. Onun cehennemi gitmişti ve şimdi boşluk vardı. Kesilmiş bir müzik gibi, sadece sessizlik vardı, insanı yalnız hissettiren bir sessizlik.

Elimdeki kitabı okurken Fang'ın başı kalçama yaslandı. Yüksek sesle değil, sadece düşüncelerimle okudum. **Huntley kılıcını aldı ve binlerce güneşin gücüyle üç kraldan birine sapladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve yere yığıldı, artık yoktu. Ama Huntley karısını aradığında, onun orada olmadığını fark etti-**

Yatak odasının kapısı açıldı ve Kingsnake zırhsız kral üniformasıyla odaya girdi. Gözleri hemen kanepedeki bana kayd ve gözlerimiz kilitlendiği anda aynı hararetli yoğunluk geri geldi.

Artık ne zaman yanımda olsa hep oradaydı.

Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum.

Kingsnake diğer koltuğa oturdu ve birlikte bize baktık. "Ona kitap mı okuyorsun?"

"Evet." Kitabı kapattım ve masanın üzerine koydum.

"Ne oldu?"

"Terk Edilmiş Kral."

"Hiç okumadım."

"Şey... bu bir romantizm. Eski yatak odamda buldum."

Heyecan verici.

Kollarını kolçaklara dayamış, elleriyle uçlardaki kıvrımları kavrayarak orada oturuyordu. Ruh hali her zaman sertti ve gerginlikten başka nasıl bir şey olacağını bilmiyordu. Rahat olduğu tek zaman uyuduğu zamanlardı. "Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin?"

Artık hiç tereddüt yoktu. "Elbette."

"O zaman bu akşam yemek odasında görüşürüz." Ayağa kalktı ve gitmeye hazırlandı.

"Gidiyor musun?"

"Gün senin için bitebilir ama benim için asla bitmez." Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

"Her zaman bu kadar gergin miydi?" Hâlâ kapıya bakarak sordum.

Yesssss.

"Bu kadar sık seviştikten sonra gevşeyeceğini sanırsın..."

Hayır.

Diğerlerini merak ettim, onlara karşı da aynı yoğunluğu hissedip hissetmediğini. "Bir sevgiliyi ne kadar süre yanında tutar?"

Sevgiliye göre değişir. Ama genelde çok uzun sürmez.

"Burada olduğumdan daha uzun süredir mi?"

Hayır.

Cevap beni rahatlattı, her ne kadar rahatlatmaması gerekse de.

Ellasara hariç.

Ona bakmak için döndüm. "Ellasara kim?"

Çok uzun zaman öncesinden biri.

Kingsnake'e ihanet edip bana bilgi vermeyeceğini biliyordum, o yüzden sormadım. Ama kesinlikle istedim.

Kapı çalındı ve terzi içeri girdi. "Majesteleri bu akşam için sizi giydirmemi istedi. Buyurun." Yatağın üzerine bir çift topuklu ayakkabıyla birlikte kırmızı ve siyah bir elbise koydu.

Bakmak için yanına gittim ve bacağımda uzun bir yırtmaç olduğunu gördüm. Sonuna kadar gidiyor, tam kalçada duruyordu. "Bu biraz... fazla... değil mi?" Önü dekolteydi, *çok dekolteydi*, bu yüzden kesinlikle sütyen giyemezdim. Kolların üst kolları sarması gerekiyordu. "Yani, bu noktada sadece sütyenimi ve iç çamaşırlarımı giymeliyim."

"Majestelerinin isteği buydu." "Özellikle

bunu mu istedi?"

"Şey, seksi bir şey söyledi... ve açıklayıcı."

O zaman tam on vurmıştı. "Teşekkür ." Nazik bir selam verdi ve gitti.

Elbiseyi elime aldım ve yırtmacın kalçamın tam olarak neresine denk geldiğini görebilmek için vücuduma doğru tuttum. "Çok gülünç değil mi?"

Fang sürünerek yanıma geldi ve bana bakmak için kendini yukarı kaldırdı. ***Bunu sevdim.***

"Öyle mi?" Gülerek sordum.

Başını salladı. ***Kraliçe gibi görünüyorsun.***

"Bir sürtük kraliçe, belki..."

Yırtmacın tam üstüne bir hançer tak. O zaman mükemmel olur.

"Fena fikir değil. Moda hakkında bu kadar çok şey bildiğini fark etmemiştim." ***Bilmiyorum. Ama onun nelerden hoşlandığını biliyorum.***

Yemek salonuna adımımı attım, üstümde göğüslerimin neredeyse dışarı fırlayacağı dekolte bir elbise vardı ve masaya yaklaştım.

Gözleri vücudumu yukarıdan aşağıya taradı, acele etmedi ve sonra kalçamın üstündeki hançere odaklandı. Külotumun küçük bir çizgisi de görünüyordu ve bunu fark etmiş gibiydi.

Duygularının derinliği o kadar güçlüydü ki pencerelerin kırılıp cam parçalarının yere saçılacağını sandım. Bu taş sarayın çatısını yerinden sökebilecek bir kasırga gücüne sahipti.

Karşısındaki koltuğa oturdum ve memelerim masanın üzerine düşecekmiş gibi hissettim.

Gözleri bana sabitlenmiş halde hiçbir şey söylemedi. Üniformasının içinde omuzları genişti ve yorgun gözleri sonsuz bir derinlik gösteriyordu. Kahverengi gözler hiçbir zaman ilgimi çekmemişti ama onunkileri güzel bulmuştum. Sessizlik geçti ve o bakmaya devam etti.

"Ne yiyoruz?"

Sanki beni duymamış gibi bakışları devam etti.

Hizmetçi elinde bir şişe şarapla içeri girdi ve ayrılmadan önce kadehlerimizi doldurdu.

Bakışlarımı silkeleyecek bir şey olsun diye bir içki aldım. "Bu güzelmiş. Sen mi seçtin?"

"Şarabı hiç sevmem." "O

zaman neden içiyorsun?"

"Çünkü hoşuna gidiyor."

"Hoşuma nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni gördüm."

Genellikle akşam yemeğinde bir kadeh, yemekten sonra da bir kadeh daha içerdim. Raventower'a döndüğümde, şarap sadece idareli bir şekilde bir lükstü, bu yüzden sınırsız erişime sahip olmak güzel bir ikramdı. "Kendi şarabınızı mı yetiştiriyorsunuz?"

"Hayır."

"Nereden buluyorsun?"

"Ticaret yapıyoruz. Ağaçlarımız en güçlü kerestelere sahip, bu yüzden onları şarap ve diğer lükslerle takas ediyoruz."

Başka krallıklar da vardı, o yüzden onlardan birine atıfta bulunuyor olmalıydı. Oraya vardığımda görkemli ağaçları fark etmiştim; elli metre yüksekliğinde, omuz omuza duran beş adamdan daha geniş gövdeleri vardı.

"Sen ve Fang yakınlaştınız." İlk kez kendi başına bir şey söylüyordu ama bu bir soru değil, sadece bir gözlemdi.

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz."

"İnsanlara kolay ısınamıyor." "Onun hayatını kurtardım..."

"Önce senin arkadaşlığından hoşlanıyordu."

"Öyle mi?"

"O da öyle dedi."

"Aww... çok tatlı."

"Şirin mi?" Başını hafifçe , neredeyse gücenmişti. "O iki yüz elli kiloluk zehirli bir yılan."

"Yani?"

"Eskiden ondan çok korkardın."

"Benden hoşlanmasaydı yine ondan korkardım."

Dudaklarında mesafeli bir gülümseme belirdi ve şiddeti donuk bir kaynamaya dönüştü. "Yılanlardan neden korkuyorsun?"

"Çocukken ısırıldım."

Bana sessizce baktı ve sonra hizmetçi yemeklerimizi getirdi. Patates ve sebzeli tavuk kızartmasıydı. Buhar tavana kadar yükseldi.

Yemeğin servis edildiğini fark etmemiş gibi bana bakmaya devam .

Bakışlarının baskısı devam etmemi sağladı. "Köyün dışındaki tarlalardaydım. Orada olduğunu fark etmedim... ta ki beni ısırana kadar."

"Ne tür bir yılandı?"

"Bilmiyorum."

"Neye benziyordu?" "Onu

da bilmiyorum." "Nasıl

bilmezsın?"

"Çünkü onu hiç görmedim. Tısladı, beni ısırđı ve sonra bayıldım..."

Şimdi gözlerini yüzüme dikmişti. "Seni biri mi buldu?"

"Uyandığımda hava kararmıştı, ben de köye geri döndüm. Ailem çok endişelendi."

"Onlara ısırığı gösterdin mi?"

"Onlara hiç söylemedim. Bir daha köyün dışını keşfetmeme izin vermeyeceklerinden korktum."

"Yılan zehirli olmamalıydı, belki de bir bahçe yılanıydı."

"Hayır, daha büyüktü."

"Hiç söylemiştin." Yemeğine dokunulmamıştı, ikimiz de sohbele daha fazla dalmıştık.

"Ama ısırık izi bir bahçe yılanı için çok büyüktü. O zamanlar küçüktüm ama ısırık ön kolumun büyük bir kısmını kaplamıştı." Kolumu uzattım ve o kadar eski olan yara izlerini gösterdim ki orada olduklarını söylemek bile zordu. Önce bir daireyi, sonra diğerini işaret ettim.

Kingsnake bileğimden tutup kolumu hafifçe çevirerek mum alevine yaklaştırmadan önce tam bir dakika boyunca baktı. İşaretlere bakarken gözlerini kırpmadı ve bir dakika daha geçti.

"Ne oldu?"

Parmaklarını etin üzerinde gezdirdi. "Bunu daha önce fark etmemiştim..."

"Bu bir . şunlar şeyler sen olmazdı. farkına varmak Eğer sen yapmadı önceden bilmek."

Sonunda kolumu bıraktı ama ifadesi kararmıştı. İçi sessizdi, hiçbir duygu hissedilmiyordu. Gözlerini benimkilere kaldırdı ama aklı başka yerde gibiydi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sorum onu kendine getirmiş gibi görünüyordu çünkü kaplarını kaptı ve yemeye başladı.

Sorumu davet etmedi ya da reddetmedi, ben de devam ettim. "Yılanlar neden kültürünüzün bu kadar önemli bir parçası? Giysilerinizde... taş işçiliğinde... her yerde var."

O kadar uzun süre bana baktı ki cevap vermeyeceğini sandım. "Çünkü biz böyle bir vampiriz."

Kaşlarım kalktı.

"Sana farklı vampir türleri olduğunu söylemişim."

"Evet, hatırlıyorum."

"Biz Kingsnake Vampirleriyiz."

"Siz sadece... bu tür yılanları seviyorsunuz ve kendinize onların isimlerini mi vermeye karar verdiniz?" Bu bana sokakta arkadaşlarıyla oynarken kurt adam ya da canavar olduklarına karar verip onlar gibi davranan bir çocuğu hatırlattı.

Yüz ifadesi değişmedi ama ruh hali birkaç derece düşmüştü. "Kral yılanı zehri başka bir vampir doğurmak için gereklidir. Sadece kan değil."

"Bu yüzden göz bebekleriniz yarılmış..."

"Evet."

"Başka kaç vampir var?"

"Birkaç tane. Kobra Vampirler. Elmas Sırtlı Vampirler. Dişler. Ve Orijinaller."

"Dişler mi?"

"Uzak ilişkiler. Çok uzak." "Nedir onlar?"

"İnsan kanıyla beslenen yaratıklardır, ancak iki diş sahip olmak yerine çenelerini yerinden çıkarır ve tüm dişlerini uzatırlar."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç şey." Henüz yemeğime dokunmamıştım ve şimdi hiç iştahım yoktu. "Onları hiç duymadım."

"Çünkü bizim kıtamızda ikamet etmiyorlar. Çok ." "Peki ya diğerleri?"

"Buradalar."

"Peki ya Kökenler... onlar nedir?" "İlk vampirler."

"Peki nasıl ortaya çıktılar?" İnsanlar vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, sadece gecegezen olduklarını, canavar olduklarını ve kötü olduklarını biliyorlardı. Ama tarihleri ve politikaları... Cahildik.

"Altın Yılan." Sanki bu tam bir açıklamaymış gibi bana baktı.

"O zaman Orijinaller hâlâ üretiliyor."

Başını iki yana salladı. "Bu tür yılanlar binlerce yıldır görülmedi. Onları esaret altında tuttular, bunun bağımsız ve gururlu bir yaratık için ölüm cezası olduğunu anlamadılar."

Aklıma hemen Fang geldi ve onu bir kafese kapatılmış olarak hayal etmek kalbimi sızlattı.

"Yok oldular ve sonra bir daha da olmadılar."

"Kökenler'in Kingsnake'lerden farkı nedir?"

"Daha güçlü. Daha hızlı. Bizim bilmediğimiz güçleri var." "Peki ya Kobra Vampirler? Nasıl farklılar?"

"Daha güçlüler ama çok az."

"O zaman neden Kobra zehrini Kral Yılan zehrine tercih etmediniz?"

Kolları masanın üzerindeydi, teni kollarının altında gizlenmişti. Sanki nasıl cevap vermesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yemeğine baktı. "Bu başka bir zamanın hikâyesi."

Paylaştığı için minnettar olmalıydım, çünkü ilk kez paylaşıyordu, ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum. "Bildiğim kadarıyla Raventower bunların hiçbirini bilmiyor. Diğer krallıklara gelince... Emin değilim."

"Kraliyet ailesinin neyi bilip bilmediğini nereden biliyorsunuz?"

Çünkü prensle yıllarca yatmıştım. Evleneceğimizi düşünmüştüm. Çocuk sahibi olacağımızı. Uzun zamandır ilk kez onu düşünüyordum ve Vampirler Kralı tarafından kaçırılmış olmamı umursayıp umursamadığını merak ediyordum. "Sanırım umursamıyorum..."

Bana bakmaya devam etti, gözleri sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyordu.

Masaya baktım ve çatalımı elime aldım. O kadar uzun süredir konuşuyorduk ki yemek soğumuştı. "Ethereal ile bir ilişkiniz var mı?" Dünyamız daha küçük krallıklardan oluşuyordu ama Eteryalı Kral Elrohir hepimizi yönetiyor, en layık olanlara ölümsüzlük vaat ediyordu. Bu söz krallara ve kraliçelere de verilirdi ama nadiren.

"İlişki, bunu tanımlamak için kullanacağım kelime

değil." "O zaman nasıl-"

"Ölümcül düşmanlar. Ben böyle tanımlardım."

Bize Ethereal'in tanrısal varlıklar olduğu öğretilmişti, ölümsüzlüğü demir gibi kavramış elfler. Yeryüzünde yürürken sanki süzülüyorlarmış gibi görünüyorlardı. Gözleri ışıltılıydı, sanki güneş her zaman gözlerinin içindeydi.

yağmurda bile. Hepimiz onlara tapardık. Hiç birini şahsen görmemiştim ama kütüphanedeki kitaplarda resimlerini görmüştüm. Diğer tüm varlıklardan daha güzeldiler, derin bir yakışıklılık ve incelikle kutsanmışlardı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Onların önyargılarını mı yoksa bizimkileri mi açıklamamı istersiniz?" "İkisini de, sanırım."

"Ne bir insan ne de bir gecegezen onların sınırlarına girip geri dönmedi, bu yüzden onların aleminin ayrıntıları bizim için bilinmiyor. Ancak yaptığımız kısa konuşmalarda bir şeyi çok açık bir şekilde ortaya koydular - onlar gerçek ölümsüzler."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden

bakmaya devam ettim. "Ve biz sadece bir lanetiz."

Hayatım boyunca ben de aynı şeyi düşünmüştüm. "Peki neden onlardan nefret ediyorsun?"

"Çünkü kibirliler. Neden sonsuza dek yaşamayı hak edenlerin sadece kendileri olduğuna inanıyorlar? Neden onlara ölümsüzlük bahşediliyor da bize bahşedilmiyor? Onlar bu ayrıcalıkla doğdular ama başkalarının aynı nimet için çabalaması aşağılık bir şey. Onlar sadece statükoyu korumak istiyorlar. Diğerleri acı çekerken onlar gelişmek istiyor. İnsanlar onların porselen tenleri ve güzellikleriyle melek gibi olduklarını sanıyorlar ama onlar bizden daha kötü canavarlar."

Bize elflere tanrılar gibi saygı duymamız öğretilmişti. Onların cömertliği sayesinde bazılarımız sonsuza dek yaşadı. Yaşamayanlar da yine onlar tarafından kontrol edilen öbür dünyaya göç etti. Bu hediyeleri bize sunmak zorunda değillerdi ama bunu seçtiler.

"Asıllar'dan beri gitmemizi istiyorlar. O kadar uzun zaman önce savaşlar yapıldı ki tarih kitaplarınız muhtemelen bundan bahsetmiyor bile. Yay kullanmadaki becerileri eşsiz, ama bizim kılıç kullanmadaki becerimiz daha büyük."

Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim elflerin iyi, vampirlerin ise kötü olduğuydu. "Eğer elfleri yok edersen, bizim kaderimiz ne olacak?"

Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Öbür dünyaya girişimiz engellenecek."

"Buna gerçekten , değil mi?"

Dilim ağzımda, sessiz kaldım.

"Bu bir yalan. Boyun eğmeniz karşılığında verilen boş bir söz."

"Bunun doğru olmadığını kanıtlayabilir misin?"

"yle olduğunu kanıtlayabilir misin?" Sesi hafifçe yükseldi, öfkesi artık içsel değildi.

Kelimeler beni terk etti.

"İnsanlar bizim avımız olabilir ama siz onlar için çiftlik

hayvanısınız." "Eğer bu doğruysa, neden bizi

ldrmyorlar?"

"nk bütün bir ırk tarafından saygı görmek eğlenceli olmalı," diye tersledi.

"Neden hayranlarını öldürüyorsun? Egolarını şişiriyorsun. Onlara mahsulnzn en iyisini getiriyorsunuz. Onların onuruna heykeller ve tapınaklar dikeyorsunuz. Onlar için bir tehdit değilsiniz, sadece oyuncaksınız."

"Yemek olmaktan daha iyi..."

Bana doğru bastıran ruh halini hissetmeden bile onu kızdırdığımı biliyordum. Tüm odanın enerjisi değişti. Tehdit havadaydı, açıktı. Beni her gece sahip olmak istediği karşı konulmaz bir kadın olarak görmek yerine, artık onun dşmanıydım.

"Beslendiğimiz tek insanlar kendilerini bize sunanlardır-" "Kendimi size

sundum mu?"

"Ama sana seçme şansı verdim-"

"Bu bir şantajdı. Ve sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine

getirmedin." "Daha fazla zamana ihtiyacım var-"

"Oh, bak nasıl da işe yaradı-"

Ellerini masaya öyle bir vurdu ki tüm tabaklar yerinden oynadı. "İnsanları iftlik hayvanı gibi yetiştiren vampirler var ama ben o vampirlerden değilim. Beslendiğim her kadın kendini bana sundu.

özgürce. Beni diğerleriyle kıyaslamak sadece saldırgan değil, aynı zamanda doğru da değil." Sözünü kesmem için bana meydan okurcasına baktı. "Sana halkını kurtarmak için bir tedavi bulma şansı sundum, yani bu çabada müttefikiz, düşman değil. Düşmanınızın kim olduğunu biliyor musunuz? Bu hastalığı dünyaya salan kişi."

"Peki o kim?"

Sanki daha önce anlamam gerekiyormuş gibi gözleri inançsızlıkla kısıldı. "Ethereal."

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Kıpırdamadan oturamayacak kadar öfkeliyken, sert bir içki aramak için onu yemek masasında bıraktım.

General Viper ve komutanlarıyla sayamayacağım kadar çok kez görüştüğüm, büyük bir şöminesi ve özel barı olan geniş odama, çalışma odama girdim. Elimde bir kadeh, ayaklarım masanın üzerinde, ateş giysilerime degecek kadar sıcak, büyük koltuğa uzandım.

Kapı aniden açıldı ve bir parçam Larisa'yı yüksek yırtmaçlı elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla, göğüsleri dışarı fırlamış bir şekilde görmeyi umdu... benden özür dilemeye hazırdı.

Dizlerinin üstünde.

İşi bittiğinde güzel ağzıyla sikimden özür diliyordu. Ama o benim kardeşimdi.

Devriyesi yeni bitmiş gibi üniformasını giymiş bir halde içeri girdi. "Pencerenizdeki ışığı gördüm." Barda kendine yardım etti ve karşıma oturmadan önce bir bardak doldurdu. Yorgun görünüyordu çünkü oturduğu yerde hiçbir şey söylemedi, sadece içkisinin tadını çıkarıyordu, düşünceleri başka bir yerdeydi.

Zaten sohbet edecek havada değildim.

"Kızgınsın."

Gözlerim ateşte kaldı. "Ben her zaman kızgınım... yani etkileyici bir tahmin değil."

" zamankinden daha sinirli
görünüyorsun." "Sanırım bu
doğru."

"Fang'i kurtardıktan sonra her şeyin yoluna girdiğini sanmıştım."

Onun kahramanlığını hatırlamak beni daha da öfkелendirdi. Zamanın geri kalanında ona borçluydum. ". O anda her şey değişmişti. Onun kanının tadı arzumu körükledi ama ondan sonra arzum yeni zirvelere ulaştı. Şimdi bile, bu yakıcı öfkeyle, onu masamda sikebilirdim. "Ama sonra o lanet ağzını açtı."

"Peki ortaya ne çıktı?"

"Yalanlar ve
saçmalıklar."

Bardağından içti ve bir açıklama bekledi.

"Ona Ethereal hakkındaki gerçeği söyledim ama o hâlâ bizim canavar olduğumuzu düşünüyor."

"Onun ne düşündüğünün ne önemi var?"

"Önemli çünkü..."

Kardeşim

bakakaldı. "Öyle
işte."

"Bu mitoloji doğduklarından beri zihinlerine yerleşmiş durumda. Sizinle yapacağınız tek bir konuşma, ömür boyu süren telkinleri değiştirmeyecektir."

"Ama türünün diğer üyelerinden daha zeki."

"Gerçekten mi? Tam tersini söylediğini çok net hatırlıyorum."

Bu bir ömür önceydi, ona Grayson'a kadar eşlik etmek zorunda kaldığım zaman. "Onun kılıçtaki becerileri olmasaydı, o ve Fang hayatta kalamazdı. Fang tek başına ancak bu kadarını yapabilir. Birkaç vampiri tamamen kendi başına öldürdüğünü söyledi ki bu açıklanamaz."

"Belki de iyi bir öğretmeni vardı."

"Onların dünyasında kadınlar savaş için eğitilmez."

Engerek bir içki daha aldı.

"Bazen onu kendim eğitmeyi düşünüyorum... sadece neler yapabileceğini görmek için." "Bu akıllıca olmaz. Ne de olsa o bizim düşmanımız."

Bana düşman değildi.

"Ethereal hilekâr ve yalancı olabilir ama biz de daha iyi değiliz Kingsnake."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Raventower'a yürüdük ve en sağlıklı sekizini aldık. İki kan kaybından öldü. Üçü çok yaşlanana kadar besin kaynağı olarak kalacak. Diğerleri sadece sen sevişebilesin diye geri gönderildi. Söylesene, bu hikayede ne zaman iyi görünmeye başlayacağız?"

Ateşe baktım.

"Bizimle Ethereal arasındaki fark nedir? Biz kim olduğumuz konusunda dürüstüz, onlar ise yalancı."

Ona tekrar baktım.

"Belki de diğer akrabalarımıza kıyasla daha uysalızdır. Belki de çok gerekli olmadıkça sadece gönüllülerle besleniyoruz. Ama hepimiz aynı tür canavarlarız. Hepimiz insan kanıyla besleniyoruz. Daha azını düşünseydi onu yargılardım."

Masadan sürahiyi aldım ve bir bardak daha doldurdum. Bir süre sessizlik içinde oturdum.

Viper konuştu. "Kobra konusunda ne yapacağız?" "Umarım babamla konuşur."

"Bundan şüpheliyim."

"Haklı olduğumu biliyor - aksini iddia etse bile."

"Evanguard'ın kapılarına doğru yürürsek, gözcüleri geldiğimizi görür ve oraya varmadan önce Krallıkların ordularıyla savaşmak zorunda kalırız."

"Hangi ordular?" Ben sordum. "Hepsi hasta, hatırladın mı?"

"Hepsi değil. Birleşik güçlerinin bir kısmı bile bizi caydırmaya yeter. O zaman hayatta kalanlar, enerji rezervleri tükenmiş daha büyük düşmanlarla yüzleşmek zorunda kalacaklar. Bu savaşı kazanmamızın tek yolu onların bize gelmesidir."

"Yani Ethereal ve tüm insanlık sınırlarımızda mı?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

"Kobralar, Diamondbacks ve Originals bizimle birlikte savaşırsa bu adil bir dövüş olur."

Akraba kayırmacılığı Engerek'i Grayson ordusunun generalliğine terfi ettirmemişti. Kılıçtaki eşsiz yeteneği ve stratejik zekâsı ona bu hakkı kazandırmıştı. Askeri tavsiyeleri duyduklarımın en iyisiydi, bu yüzden şimdi onu dinlemem gerekiyordu.

"Ya insanoğlunun bize katılmasını sağlayabilirsek?"

"Ölümcül düşmanları mı? Kanlarıyla beslenenler mi? Bunun gerçekleştiği bir senaryo yok."

"Var - eğer onları ilk etapta hasta edenlerin Ethereal olduğuna ikna edersek."

Bardağımı kalçama dayayarak ona baktım. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

"Eğer Larisa'dan bir tedavi bulursak, kurtarıcı biz oluruz ve sözümüz altın olur."

Parmaklarım bardağı biraz daha sert kavradı.

"Ordularıyla birlikte Ethereal'i yok ederiz." "Ama aynı zamanda kurtuluşlarını da yok ederiz."

"Bunun onlar için bir önemi olmayacak. Kendilerini tanrı olarak gören bu yaratıkların tüm nüfuslarının üçte birini bilerek yok ettiklerini fark ettiklerinde değil. İnsanlar annelerini, babalarını, çocuklarını kaybettiklerinde değil..."

"Sanırım."

"İşte planımız bu," dedi Viper. "Ethereal üzerimize yürümeden önce siz Larisa'dan tedaviyi alacaksınız. Biz de vampirler arasında bir ittifak kuracağız. Sonra da Ethereal'i gerçekte oldukları canavar olarak suçlamak için krallıklara gideceğiz."

OceanofPDF.com

LARISA

"O tam bir pislik..." Kanepeye oturdum, bıçağımı havaya kaldırdım ve kabzasından yakaladım.

Biliyorum.

"O zaman neden ona tahammül ediyorsun?"

Kim demiş benim yaptığımı? Fang ağacında asılı kaldı, iri gövdesi farklı yerlerde sallanıyordu.

Bıçağı kabzasından tuttum ve elimin tersiyle dengeledim. "Neden kalıyorsun?"

Çünkü burası evimiz.

"Az önce onun bir pislik olduğunu söyledin."

Ama o bir pislikten daha fazlası. Aynı zamanda cesur, sadık ve nazik.

"Ben bunların görmedim."

Ona bir şans verin, benim gördüğümü siz de göreceksiniz.

O anda kapı açıldı ve Kingsnake yatak odasına çıktı, içeri adımını attığı anda yüz ifadesi öfkeliydi. Duyguları her bir duvara çarpıyor, yoğunluğu ateşle karışıyordu.

Başka tarafa baktım ve hançerimi tekrar havaya fırlattım.

Tuniğini başından çekip bir çocuk gibi yere bıraktıktan sonra oturma odasında bana katıldı. Saçları biraz dağınıktı çünkü tutamlar kumaşa takılmıştı ama tabii ki bu onu daha iyi gösteriyordu.

Piç kurusu.

oturdu ve sanki sohbet ediyorlarmış gibi Fang'e baktı.

Bıçağı havaya fırlatmaya devam ettim.

Sonunda tekrar bana baktı. "Neden bana inanmamayı tercih ettiğini anlıyorum ama Ethereal bu sakatlayıcı hastalığı kasıtlı olarak yaydı. Özür dilerim."

"Peki bunu neden yapsınlar?" Ona bakarken bıçağı kavradım. "Onların hayranları, oyuncakları olduğumuzu söyledin. Neden bizi yok etsinler?"

"Onların hedefi biziz, sen

değilsin." Gözlerimi ona

dıktım.

"Yiyecek kaynağımız olmazsa zayıf düşeriz. Ve bir kez zayıfladığımızda, topraklarımıza yürüyecekler ve bizi yenecekler. Daha önce birçok kez savaştık, ikimiz de muharebeleri kaybettik ama savaşı kazanamadık. Bu onların zafere giden yolu."

"Ve masum insanları mı zehirleyecekler? Çocukları mı?"

"Daha az umursayamazlar, Larisa. Eğer virüslü biriyle beslenirsek, bu bizi öldürebilir. Yani sizin nüfusunuz azaldıkça bizimki de azalıyor. Size söylenenin aksine, biz düşman değiliz."

Gözlerimi kaçırdım, kanım öfkeyle kaynıyordu.

Bakışları yüzüme odaklanmış, yanağımı delip geçiyordu. "Larisa."

Başım tekrar ona döndü. "Benden ne istiyorsun?" Koltuğa geri oturdu,

dirseklerini kolçaklara dayadı.

"Senin türünü sevmem için beni ikna etmek mi istiyorsun? Mümkün değil. Vampirlerden her zaman nefret edeceğim. *Her zaman.*"

Gözlerini bir iki kez kırpıştırarak baktı, ruh hali değişmişti. "Yatakta birlikte olduğumuzda benim türümden nefret ediyor gibi görünmüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Siktir git."

"Nefret ettiğin birine karşı böyle bir tutku besleyemezsin-" "Bir anlaşıma yaptık-"

"Bir gece için. Peki ya diğer geceler?"

Artık ona bakmazdım. "Birinden fiziksel olarak etkilenebilir ve yine de ondan nefret edebilirsiniz."

"O zaman yılanımı neden kurtardın?"

"Onu onun için kurtardım, senin için değil."

Durakladı. "Larisa, bana bak."

Artık ona asla bakmazdım.

Tam *şimdi* demesini beklerken, "Lütfen" dedi. Başımı çevirmemi sağladı.

"Hikayenizin benimle paylaşmadığınız bir parçası var. Bunu duymak isterim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü kişisel olduğu çok açık."

Onun zekice gözlemi karşısında duraksadım. "Biz sana ne yaptık?"

Gözlerimi kaçırardım, anı göz teması için çok acı vericiydi. Parmaklarım elimdeki hançerin kabzasını kavrarken, bıçak kalçamda duruyordu. "Annem bana bu hikâyenin çok farklı bir versiyonunu anlatmıştı... ama ben gerçeği büyüdüğümde anladım. Bildiklerimi ona hiç anlatmadım, ölüm döşeğindeyken bile."

Bakışları yanağımda sıcaktı.

"Vampirler Raventower'a geldi. Çok küçüktüm, belki beş yaşındaydım. Hafızam zayıf ama özellikle birini gördüğümü hatırlıyorum. Daha önce gördüklerimden çok daha güzel bir kadın. Muhteşem siyah saçlar, badem şeklinde gözler, ufak tefek bir şey..." Pencereden baktığımda onu sokakta gördüğümü hatırladım. "Babam ona bir kez baktı, aşık oldu ve onunla birlikte olmak için ikimizi de terk etti. Safça onun kendisini istediğini düşünmüş ama o sadece kanını istiyormuş. Grayson'a ya da ormanda bir yere döndüklerinde, babam ölene kadar beslendiğine eminim." Hikâyemi bitirdiğimde ona tekrar baktım. "Şimdi neden hepinizin ölmesini istediğimi biliyorsunuz."

Kingsnake bana yer açmak için başka bir yerde uyudu ve benim talepte bile gerek kalmadı. Birkaç gün boyunca beni rahatsız etmedi ve ben de bu süreyi balkonda Fang ile okyanusa bakarak ya da oturma odasında büyük şöminenin önünde geçirdim. Fang benim tek arkadaşımdı ve bu süre içinde daha da yakın arkadaş olmuştuk.

Seni sık sık kontrol ediyor.

Fang'in aynı zamanda gözetleme sistemi, ikinci çift gözü olduğunu unutmuşum.

Dönmesi için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmek istiyor.

"Doğru bir zaman var mı bilmiyorum..."

Bu hikaye onu rahatsız etmişti.

"Neden?"

Çünkü Raventower'a yapılan bu ziyaret onun tarafından asla onaylanmadı.

"Fark etmez. İster bir kral tarafından yönetilsinler ister yönetilmesinler, tüm vampirler kötüdür."

Bu adil olmayan bir genelleme. Aynı şeyi yılanlar için de söyleyebilirsiniz ama ben sadece sevdiklerimi korumak için öldürürüm. Güçlü bedenimle kemikleri kırarım ama biri bana kitap okurken ateşin önünde kucaklaşmayı severim.

Gülümsemem kontrol edilemezdi.

Babana olanlar için üzgünüm.

"Teşekkürler..."

Geri dönmek istiyor. Doğru zaman olup olmadığını bilmek istiyor.

"Daha önce hiç böyle bir güce sahip olmamıştım."

Dediğim gibi, sana saygı duyuyor.

"Sanırım." Ondan sonsuza kadar kaçamazdım.

Geliyor.

Sinirlerim tepeme çıktıkça kalbim hızla çarpmaya başladı. Ondan korkmuyordum ama vücudum korktuğum gibi gerilmişti.

Bir an sonra, siyah üniformasını giymiş olarak yatak odasına girdi, gözleri hemen benimkilere kilitlendi. Onu kalın bir bulut gibi saran o yoğunluğu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve şimdi geri gelmişti. O dizginlenemez arzu bir yaz meltemi gibi sıcaktı ve doğrudan bana doğru esiyordu. Gözleri, sanki görünüşüm bir ziyafetmiş ve beni son gördüğünden beri açlıktan ölüyormuş gibi beni içine çekti.

O zaman bunu ne kadar özlediğimi fark ettim. Başka hiçbir erkek beni bu kadar arzulanmış hissettirmemişti. Yutkundum ve başka tarafa baktım.

Tuniğini çıkardı, açık teninin altındaki sert kasları, kasları bölen çizgilerdeki gölgeleri gösterdi. Omuzları genişti, göğsü güçlüydü ve sonra beli sıkıydı.

Hepsini göz ucuyla izledim.

Oturma odasına yaklaştı, pantolonunun üst kısmı açıktı, göbek deliğinden inen kalın bir damar pantolonunun altından görünmüyordu. Koltuğa oturdu, vücudu öne doğru kaymış, ön kolları dizlerinin üzerindeydi ve bana aynı amaçlı bakışlarla baktı.

Onun gibi birine karşı nasıl bu kadar yoğun hissedebilirdim? Sadece bir vampir değil, vampirlerin kralı. Halkımdan beslenen gece gezenleri. Babamı benden çalan ve annemi öldüren güzel yaratıklar.

yıkım. Ama o herkesten çok istediğim adamdı. Zamanda geriye gidip Elias'la birlikte olabilmek için tarihi değiştirebilseydim bile... bunu yapmazdım. "O tedaviyi bulduğumuzda, ben gidiyorum. Asla geri dönmeyeceğim. Ama şimdilik..."

"Sen benimsin." Çaresizliği yoğunlaştı, gözlerinde alevler vardı, arzu ocaktaki bir tencere gibi kaynıyor ve yanlardan taşıyordu.

İnkâr edilemez yakışıklılığı kelimeyi dudaklarımdan çekti. "Evet."

Sırtım yatağa çarptı, kalçaları yumuşak kalçalarımın arasından kaydı ve o güne kadar duyduğum en seksi iniltiyle içime girdi. Beni altına katladı, ağırlığıyla beni yatağa sabitledi ve gözlerindeki sahiplenmeyle beni iyice ve sertçe becerdi.

Bu beni her zaman götürdüğü pozisyondu, sırtüstü yatıyordum, sanki onun işi tüm sikişi yapmak, benim işim ise o koca aleti almakmış gibi çok mutluydu. Kalçalarını yere vurdu ve bana doğru bastırdı, beni kıvrandıran o büyülü yere sürttü.

İkimizi de terletirken, yırtık vücudunun hareket ettikçe gerilmesini ve esnemesini izlerken avuçlarım göğsüne yaslandı. Beni sikmek için bu kadar çok çalışmasını izlemek bile tahrik ediciydi. Her zaman elinden geleni yapıyordu, hiç ara vermiyordu, bacaklarımın arasında olmak için o kadar hevesliydi ki kendine engel olamıyordu.

Çok ateşliydi.

Ve hissettikleri tarif edilemezdi. O kadar tahrik olmuştu ki, sürekli boşalmanın eşiğindeydi. İçime anda patlamak istiyordu ama gururu buna izin bu yüzden önce benim boşalmam için elinden geleni yaptı.

Yaptım... ve çok iyi hissettim. "Evet..."

Kalçalarını daha da sertleştirdi, ben bitene kadar, kalçalarım kendi kendine çırpınmayı bırakana kadar yumrumu ovdu. Aleti her zamankinden daha sertti ve serbest kalmak için çaresizdi.

Beklemesini istemiyordum, bunu hak ettikten sonra olmazdı. "İçime gel..." Kıçını kavradım ve çekiştirdim, içimdeki o devasa aletin her damlasını yakalamasını istiyordum.

Bir titreşim etrafındaki havayı hareket ettirdi ve aniden yandığını hissetti. Alevleri odadaki tüm mobilyaları yaktı, ikimiz hariç her şeyi yaktı. "Çok isterim, tatlım." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, hala içimde ilerliyordu, alnı yaptığı tüm sıkı çalışmalardan dolayı terlemişti.

Son hamlelerini yaptı, gözleri bana kilitlenmişti ve sonra yüksek sesli bir iniltiyle bitirdi. Tüm uzunluğunu içime soktu ve canım yandığında irkilmemi görmezden geldi. Orada tuttu, acıyla boğuşmamı izledi ve hepsini bana verdi.

Acıyordu ama çok hoşuma gidiyordu.

Sonunda birkaç santim geri çekildi ama uzunluğunun çoğunu içimde tuttu. Hâlâ kaya gibi sertti, sanki o sikiş sadece bir mezeydi. "Beslenmek istiyorum." Yüzünü benimkinin üzerinde tuttu, gözleri arzularını talep ediyordu.

Tüm vücudumdaki tere rağmen kanım dondu. "Daha da iyi

hissedeceksin."

O anda kanımı analiz etmeyeceğini biliyordum. Objektif olmak için çok fazla sıcaklık ve tutku vardı. Bu sadece zevk içindi.

Hayır demeliydim ama açıklanamaz bir şekilde başımı salladım.

Boynuma saplanmadan önce dişlerinin görüntüsü kısa sürdü. İlk ısırık acıttı ama sonra aldığım zevk gerçeküstüydü. Kalçaları içimde sallanmaya devam etti, artık çok daha yavaştı ve ayak bileklerim beline dolandı. Kollarım omuzlarının altında kilitlendi ve onu daha yakına çektim.

Bana verdiği diğer ısırıklara hiç benzemiyordu. Damarlarımda patlayan bir zevk yoktu. Beni rüya gibi bir duruma sokmadı. Bacaklarımın arasında daha da iyi hissediyordum, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde birbirine kayıyordu.

Saçımın arkasını kavradı ve taraf değiştirdi.

Bir inilti çıkardım ve sırtını tırmaladım.

Bir süre bu şekilde kaldık ve sonra onu hissettim, gökyüzünü yakacak bir patlama. Gözlerim kapandı ve güçlü bir gelgitin üzerinde süzölerek beni çektiğini hissettim. Tekrar tekrar inledim ve kalçalarımın ona doğru savrulduğunu hissettim. Parmakları başımın hareket etmemesi için saçlarımda sabit duruyordu. Beni boşaltmaya devam etti, kanımı aldı ama karşılığında bana daha iyi bir şey verdi.

Kendini başka bir doruk noktasına getirirken kalçalarının hızı arttı, dişleri derime takıldı, aynı anda hem besleniyor hem de kıvranıyordu. Onun için çok fazla olduğunda, dişlerini geri çekti ve bir inilti ile bitirdi, parmakları dağınık saçlarımı bıraktı.

Kan damlalarının boynumdan aşağıdaki arşafllara doğru kaydığını hissettim.

Gözlerim onunkilere kilitlendi, koyu yeşil, yılan pullarının rengini gördüm. Vücudunun her yerinde ince değışiklikler fark ettim, daha önce sahip olmadığı bir güç. Kasları daha belirgin, vücudu daha sıkıydı.

Yanımdaki yatağı geçti ve kolunu boynunun arkasına koyarak dinlendi. Cildindeki ter parıltısı hâlâ görülebiliyordu ama artık nefes nefese kalmamış gibi normal nefes alıyordu. Gözlerini tavana dikti.

Isırığının etkisi yavaşça dağıldı. Bana yoğun bir zevk verdi ama aynı zamanda o kadar sakinleştirici bir etki yarattı ki herhangi bir şeyi umursamak zordu. Gözlerim kapalı, hiç olmadığı kadar rahat bir şekilde uzandım. Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve kolumu beline dolayarak başımı kolunun kıvrımına yasladım.

Beni sıcak tutmak için çarşafı omzuma kadar çekmeden önce başını hafifçe çevirip bana baktı.

Gözlerimi kapattım ve hemen uykuya daldım.

Uykuya daldığım pozisyonda uyandım, bir sevgili gibi onun yanına sarılmışım. Bu şefkatten tiksinererek doğruldum ve uzaklaştım.

"Hepsi sendin, tatlım."

Diğer tarafa döndüm ve onu görmezden geldim.

Karnımı yatağa sabitlerken ağırlığı aniden bana baskı yaptı. Şişman aleti yanaklarımın arasına bastırdı ve dudakları kulağıma geldi. "Beni istediğini söyle." Ağırlığını kaydırды ve sonra aletini girişime bastırdı, kayganlığı bulmak için dudakları itti. Daha ileri gitmedi, orada durup benimle alay etmeyi seçti.

Sahip olduğum azıcık meydan okumayla hiçbir şey söylemedim.

İçime girerek beni nefes almaya zorladı. Ruh hali aniden en yüksek seviyesine sıçradı, arzusu yakıcı güneşten daha sıcaktı. Onu istememi istiyordu, ama benim meydan okumam onu tahrik eden şeylerden biriydi.

"Hayır."

Birden beni ısırды, dişleriyle etimi deldi.

İşte o an kendimi kaybettiğim andı. Tüm bağımlılık yapıcı kimyasallar kanıma karıştı ve beni ateşiyle yaktı. Bacaklarım hafifçe ayrıldı ve onun duymak istediğı sözleri söyledim. "Seni istiyorum..."

Ağızını çekti, dişleri kanımla damlıyordu ve beni öyle sert sikti ki, elimi yatak başlığına bastırarak kendimi sabit tutmak zorunda kaldım. Vücudum onun hızıyla sarsıldı ve çarşafların klitorisime sürtünmesi etkiyi daha da artırdı. Utanç verici derecede kısa bir süre içinde, onun adını defalarca söyleyerek gözyaşlarına boğuldum. "Siktir, Kingsnake..."

Bitirdi ve sonra üstümde kaldı, beni yerimde sabit tuttu. "Bir daha benden uzaklaşma." Üzerimden indi ve yatağın yanında ayağa kalktı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, göğsü terden parlıyordu, aleti tükenmiş olsa bile hâlâ büyüktü.

Bakmamaya çalıştım.

"Bugün gezintiye çıkmak ister misin?"

İki kez baktım. "Ne?"

"Bir süredir burada tıklıp kaldın."

Umursamasına şaşırmıştım. "Çok isterdim."

"O zaman bir saat içinde seni almaya geleceğim. Hazır ol."

OceanofPDF.com

LARISA

Kingsnake'i üniforması ve zırhı dışında bir şeyle gördüğüm nadir zamanlardan biriydi - çıplak olduğu zamanlar hariç. Döşeme tahtalarının altındaki gizli yolu kullanarak Grayson'ın dışına çıktık, orada siyah aygırı bizi bekliyordu.

"Peki ya Fang?"

"Fang'in kendi alanına
ihtiyacı var." "Öyle mi
dedi?"

Atın dizginlerini tuttu ve eyere tırmandı. "Onu suçlayabilir misiniz? Duyduğu
onca şeyle..."

Yanaklarım kızardı. Bunu düşünmemiştim bile. Fang hemen yan odadaydı,
ağacında asılı durmuş bizim edepsiz konuşmalarımızı dinliyordu.

Kingsnake elini uzattı.

Jesti görmezden geldim ve kendim tırmandım. Arkasındaki eyere oturdum ve
hemen kollarımı beline doladım. Bu bana, birbirimizden farklı bir şekilde
nefret ettiğimiz zamanlardaki yolculuğumuzu hatırlattı.

Kingsnake topuklarını sıktı ve atı koşturmaya başladı.

Geçen seferki kadar korkutucuydu ama dayanabildim ve şikâyetle .

Grayson şehrinden ayrılıp dağlara doğru yola koyuldu, yamaçlara tırmanan ve ulu meşe ağaçlarının yanından geçen patikayı takip etti. Bir saatlik zorlu bir yolculuktan sonra dağın tepesine vardık; güneşin altında çiçeklerle dolu bir çayır, baharın pitoresk bir görüntüsüydu.

Attan indim ve tarlada yürüdüm, güneş ışığı doğrudan yüzümdeydi, sıcaklık kıyafetlerimden çıplak tenime doğru ilerliyordu. Gözlerimi kapadım ve bunun tadını çıkardım - ta ki aklıma bir düşünce gelene kadar.

Arkamı döndüğümde atı bir ağacın gölgesine götürdüğünü gördüm, tamamen güneş ışığına maruz kalmış ve güneş ışığından etkilenmemişti. Atı bir ağaç dalına sabitledi ama otlaması ve Kingsnake'in sağladığı sudan içmesi için yeterince yer bıraktı.

Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim, onun teşhiri karşısında tamamen şaşkına dönmüşüm.

Eyere bağlı çantalardan birini açtı ve çimlerin üzerine koymadan önce küçük bir sepet çıkardı. Uçurumun kenarında, bulut kümesinin üzerinde, tenimi soğutan sisten uzakta, muhteşem bir okyanus manzarası vardı.

Ağacın gölgesine oturdu, kollarını dizlerine dayadı, kısa kollu bir gömlek ve pantolon giydi. Şaşkın bakışlarımla karşılaşmadan önce bir süre okyanusa baktı.

Yanına oturdum. "Güneş ışığına maruz kalamayacağını sanıyordum." "Bu senin varsayımıydı."

"Ama siz sadece geceleri seyahat ediyorsunuz... ve gün ışığından kaçınıyorsunuz."

"Bu doğru, ama bu tahammül edemeyeceğim anlamına gelmiyor." Tekrar okyanusa baktı. "İnsanlar bizi sadece karanlıkta gördükleri için gün ışığının bizi öldüreceğini sanıyorlar. Gerçek şu ki, yaşamımız boyunca ancak bu kadar güneş ışığına tahammül edebiliriz ve o eşiğe ulaştığımızda yok oluruz."

"Eşik nedir?"

"Kimse gerçekten bilmiyor. Ama bizim teorimiz ışığa duyarlılık. Buna karşı ne kadar hassas olursanız, aşırı pozlamaya o kadar yakın olursunuz. Bu ağaç ışığı engelliyor."

büyük bir kısmını, ama tamamını değil, bu yüzden cildimde hafif bir yanık hissedebiliyorum."

"Bugün buraya gelmemize gerek yoktu."

"Tutsaklığınıza bir ara vermeniz gerektiğini biliyordum. Ve hayattayken dışarıda olmaktan hoşlanırdım... uzun bir yolculuk sırasında güneşin yüzüme vurduğunu hissetmek." Gözlerini hafifçe kısarak okyanusa baktı çünkü gölgede bile güneş ışınları hâlâ çok güçlüydü.

Güneşi sırtımda hissedebiliyordum ve bu harika bir histi. "Bu özlediğin bir şey mi?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Pek çok şeyi özlemiyorum... ama bunu özlüyorum."

"Hayatın nasıldı? Nerede yaşıyordun?"

"Ailemin Kuzey Krallığı'nın dışında çiftlik arazileri vardı. Kendi evimi sıfırdan inşa ettim. Mahsul yetiştirdik, çiftlik hayvanları besledik, göz alıcı bir şey değildi."

Onu zor bir günün ardından kir içinde hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Onun kabul edebileceğim tek hali, üniforması içinde, kılıcı belinde, gözlerinden güç saçan Vampirler Kralı'ydı. "Annene ne oldu?"

Bir süre durakladıktan sonra tekrar bana baktı. "Neden ona bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Baban ve kardeşlerinin hâlâ yaşadığını söylemiştin. Annenden hiç

bahsetmedin." Hafifçe başını salladı. "Üzücü bir hikâye."

Soruyu kapatacağını düşünerek daha fazlasını sormadım.

"Babam hasadımızı satmak için bizi Kuzey Krallığı'na götürmüştü. Evde yalnızdı ama kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorduk. Ama bu yağmacılar sıradan adamlar değildi. Sadece tüm paramızı ve değerli eşyalarımızı almakla kalmadılar... ona korkunç şeyler yaptılar... ve sonra onu canlı canlı yaktılar."

Birinin bu kadar iğrenç bir şey yapabileceğine inanmadığım için sessiz bir nefes verdim.

"Krala bu yağmacıları yakalaması için yalvardık, çünkü vurdukları tek çiftlik evi biz değildik. Ama hiçbir şey yapılmadı. Babam annemi kaybettikten sonra asla eskisi gibi olmadı. Onu geride bırakmanın suçluluğundan asla kurtulamadı."

"Çok özür dilerim..."

Sessizleşti, yüz ifadesi her zamanki gibi sertti ve hiçbir şey göstermiyordu.

Ama alttan alta... hissedebiliyordum. Keder. Bu duyguyu ondan ilk kez hissediyordum. Karanlıkta siyah bir kıyı şeridiydi, dalgalar alçaktı çünkü yükselemeyecek kadar yenilmiş hissediyorlardı. Sonsuz boşluk.

"Akıncıları kendimiz bulmaya çalıştık ama yıllar geçmesine rağmen intikam alamadık. Babam yaşlandıkça yorgun düşmeye başladı ve onlara karşı koyamayacak kadar güçsüz kalacağından korktu. Ve işte bu şekilde bir Orijinal oldu."

"O Orijinal vampirlerden biri...?"

"O Orijinal." Bana bakmak için döndü. "İlk olan. Biz daha sonra yaratıldık, daha sonraki bir nesil olduk."

"Akıncıları bulabildiniz mi?"

"Bulduk, sonunda."

"Ve?"

"Onlarla işimiz bittiğinde, onları canlı canlı yaktık."

Onların ölümü annesini geri getirmeyecekti ama yine de gerekliydi. "Güzel."

Sessizleştik ve rahat bir sessizlik içinde oturduk, ılık esinti saçlarımızda geziniyor, güneş gökyüzünde süzülürken gölgeler yavaşça değişiyordu.

"Engerek senin kardeşlerinden biri mi?" O anda bağlantıyı kurarak aniden sordum.

"Evet."

"İlişkinizi görüyorum. Başka var mı?"

"Kobra."

"Yani... Kobra Vampirleri ile birlikte mi?" "Doğru."

"Seyahat ettiğimizde görmeye gittiğin kişi bu muydu?" "Evet."

"Bir kuzgun gönderemez misiniz?"

"Cobra yüz yüze tanışılacak türden bir adam." "Siz yakın değil misiniz?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi. "Farklı ideolojilerimiz var." "Ne demek istiyorsun?"

"Kan bağımız nedeniyle birbirimize karşı medeniyiz ama diğer her açıdan birbirimizden nefret ediyoruz."

"Bu çok kötü."

"Bu kaçınılmaz. Kingsnake Vampirlerinin barbar olduğunu iddia ediyorsunuz ve varlığınızın her zerresiyle bizden nefret ediyorsunuz, ancak Kobra Vampirleriyle tanışsaydınız, bizi azizler olarak görürdünüz ve komşularınız olarak bizi takdir ederdiniz."

"Neden?"

Bana baktı. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Sanırım..."

"Onların krallığı dağlarda bir kale. Dışarıdan bakıldığında geçilmez ama içinde vadiler ve nehirler var. Alanları içinde, orada yaşayan, çiftçilik ve dikiş dikerek sıradan bir hayat süren koca bir insan uygarlığı var... ama asıl amaçları onları beslemek. Doğrudan vampirlerle dolu dağın içinden geçmedikleri sürece kaçış yok. Bunu deneyenlerin başına neler geldiğini tahmin edebilirsiniz."

O kadar korkunçtu ki nutkum tutuldu.

"Şimdi o kadar da kötü değilim, değil mi?"

Altımdaki uzun ot saplarına baktım, parlak yeşil renk bana yazı hatırlatıyordu. Bu insanlar bu dağlarda doğdular... ve bu dağlarda öldüler. Dışarıdaki hayatı hiç bilmiyorlardı. Dünyanın gerçekte ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Ve sen bunun olmasına izin mi verdin?"

"Sana şehit gibi mi görünüyorum?"

"Suçlarını bildiğiniz halde bu konuda hiçbir şey yapmıyorsanız onlardan daha iyi olduğunuzu söyleyemezsiniz."

Başını hafifçe salladı. "Müdahale etmeyeceğim." "Neden?"

"Çünkü bu her şeyi daha da kötüleştirecek." "Nasıl?"

"Yiyecek kaynaklarını ellerinden alırsam, sence ne yaparlar?"

Gözlerimi diktim.

"Raventower gibi başka bir yerde yiyecek bulacaklar. Gece gelip herkesi öldürecekler. Tüm köyünüz bir gecede yok olacak. Bunu mu tercih ederdin?"

Başka tarafa baktım.

"Bir sorunu çözüyorsunuz ama başka bir sorun yaratıyorsunuz."

"İşte bu yüzden vampirlerden nefret ediyorum," dedim nefesimin altında.

Belli ki beni duydu çünkü gözleri düşmanca bir şekilde kısıldı.

"Masum insanları yemek zorunda olmasaydınız, bu bir sorun olmazdı. Kurtadamlar kötüdür ama dağlarda kendi hallerinde yaşarlar. Siz onları rahatsız etmezseniz, onlar da sizi rahatsız etmez. Barış içinde bir arada yaşayabilirsiniz. Ama vampirlerle bir arada yaşayamazsınız."

"Sen de Ethereal ile bir arada yaşayamazsın."

"Bizi bir kez bile rahatsız etmediler, yani..."

"zehirlemekten başka," diye tersledi. "Kanıtınız yok-"

"Bu hastalık birdenbire mi ortaya çıktı sanıyorsunuz? Eşi benzeri görülmemiş bir şey. Tarihimizde hiçbir hastalık insan nüfusunun büyük bir bölümünü etkilememiştir. Bunun başka bir açıklaması yok."

"Tabii siz yapmadıysanız..."

"Bunun ne faydası var?" diye sordu. "İçtiğimiz suyu neden zehirleyelim ki? Sadece gerçeği kabul etmek istemiyorsunuz çünkü tanrılarınızın gerçekten kötü olduğu bir senaryoyu kaldıramıyorsunuz."

Başka tarafa baktım.

"Sizi aydınlatmama izin verin. Gücü olan herkes kötüdür. Biri olmadan diğerine sahip olamazsınız."

Bakışlarından kaçmaya devam ettim. "Senden nefret etmemi neden umursuyorsun? Sorunumuza bir çözüm bulduğumuzda ben kendi hayatıma döneceğim, sen de kendi hayatına döneceksin."

Sessiz kaldı.

Orada birlikte oturduk, ikimiz de olmak istemiyorduk. Artık rahat değil, sadece gergindik.

"Eğer annen ve baban öldüyse, seni orada ne bekliyor?" Bu soru beni geri döndürdü.

"Bir erkek mi?" Gözleri yeşildi, kanımla pompalanıyordu, vücudu daha önce olduğundan daha sıkıydı. Gözleri yeşil de olsa kahverengi de olsa güzeldi ama yeşil onu çok daha yoğun gösteriyordu.

"Hayır."

"O zaman ne var?"

"Birincisi, etrafım beni yemek istemeyen insanlarla çevrili olacak. İkincisi, topluluğumuzun onarılmasına yardımcı olabilir ve kraliyet ailesine hizmet edebilirim."

"Kraliyet ailesine hizmet etmek mi?" diye tersledi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, sen kimseye hizmet etmiyorsun."

Gözlerim kısıldı.

"Bir kral halkına hizmet eder, tam tersi değil. Ben akrabalarım için canımı veririm, halkım sokaklarda yıkılırken kalemde saklanmam. Kral Elias bir şaka, tıpkı tüm ataları gibi. Saygınız yersiz."

"Onunla bir kez tanıştın-"

"Ve halkını savaştan teslim etti. Sence bunun olmasına izin verir miydin? Kılıcımı kınından çıkarır ve halkım için kendi kanımı dökerdim. O sadece bir köpek gibi yuvarlandı."

"Sen bir vampirsin. Hiç şansı yoktu-"

"Fark etmez."

"O asla kral olmak istemedi..."

Şimdi gözleri kısılmıştı. "Ve sen bunu nereden biliyorsun?"

İkimizin kimsenin kullanmadığı misafir odalarında gizlice dolaştığımız, gölgelerde kalarak, eğer bulunursam Raventower'dan sürülmeme neden olacak bir aşk ilişkisini sürdürdüğümüz anları zihnimde canlandırdım. Ama bunu Kingsnake'e açıklamadım. "Eskiden kalede hizmetçiydim."

Gözleri yüzüme kilitlenmişti. İleri geri kaymadılar. Ara vermedi.

Bakışları yüzünden yanaklarım birden ısındı. Sanki kelimeler yüzümün her yerinde yazılıymış gibi, hikâyemi okuyabildiğini, benim onunkileri hissettiğim gibi onun da benim duygularımı hissedebildiğini hissettim. Bakışları fazla gelmeye başladığında, daha fazla bakarsa sırrımı keşfedeceğinden korkarak gözlerimi kaçırdım.

Ateş ve rüzgâr bir araya gelerek dünyayı paramparça eden bir fırtına yarattı ve sonra onu ateşe verdi. Öfke o kadar yakıcıydı ki, sadece yanmayı hissetmek bile sıcaktı.

Derimi. Kendimi damgalanmış sığır gibi hissediyordum ama yanık her santimimi sarmıştı. Çok güçlü, çok korkunç bir öfke vücudunun her yerinde patladı.

Ve gerçekten korkmuştum.

Tüm dünyayı yok edebilecek bir gücü ve da bana yönelmişti.

Ayağa kalktı ve ata yaklaştı. "Geri dönmeliyiz." Sesi sessiz yağmur damlaları kadar sakindi, içinde hissettikleriyle taban tabana zıttı.

Ona bakmak için döndüm, atı ağaçtan çözdüğünü gördüm, yüzü sertti ama alışılmadık bir şekilde değil. "Neden kızgınsın?"

Atı serbest bıraktıktan sonra eyere tırmandı, hâlâ meşenin gölgesindeydi. "Kızgın değilim." Bana hiçbir şey belli etmeyen bir ifadeyle baktı ama içindeki fırtına kıyamet gibi kopmaya devam ediyordu.

"Evet, öylesin." Çenemi kapatmalıyım ama elimde değildi. Sakin bir şekilde cevap verdi ama etrafında yanan orman ateşi aksini söylüyordu. Bu dayanılmazdı ve arzusunun yoğunluğunu, bana başını döndürebilecek tek kadınmışım gibi hissettirmesini özlemiştim.

Daralmış gözleri ve çatılmış kaşlarıyla bana baktı. Bakışını sürdürdü, sanki biraz önce olduğu gibi beni okuyordu.

Korktuğum sonuca, mezara götüreceğim sırra varırsa diye, izlerimi örtmek için kendimi başka bir şey söylemeye zorladım. "Bunu yüzünde görebiliyorum..."

Öfkesi anında kayboldu, arkasında kül ve is dışında bir şey bırakmadı.

Şimdi hiçbir şey yoktu ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyordum.

Elini uzattı. "Hadi gidelim."

Atın sırtına bindiğimde bana tek kelime etmedi. Grayson'a geri döndük, günün sonu yaklaştıkça ışık yavaş yavaş azalıyordu.

Geldiğimiz yoldan, gizli tünelden geri döndük ve adamlarından biri atı ahıra geri götürdü. Saraya geri döndüğümüzde, Kingsnake paylaştığımız yatak odalarına girerken önden gitti.

Elleri arkasına uzandı ve tişörtünü başının üzerinden çekerek sert kaslarla şekillendirilmiş sırtını ortaya çıkardı. Gömleğini bir kenara fırlattı ve pantolonunu gevşetirken botlarını tekmeledi.

Önceki konuyu kapatmaya karar verdim ve onun sessiz ruh haline bakılırsa o da konuyu kapatmış görünüyordu.

Tam onu geçerken vücudum öne doğru sarsıldı ve yatağa çarptı. Kendimi avuçlarımın üzerinde tuttum ve yatağın üzerinde hafifçe zıpladım, şoktan dolayı sessiz bir nefes verdim. Sonunda omzumun üzerinden baktığımda onu yatağın ayak ucunda gördüm. Gözlerinde manyakça bir bakışla altımı kalçalarımın ve kıkımın üzerinden çekiştirdi.

Gözlerimiz anda yoğunluk başladı, havayı dolduran bir hırçınlık. Gözlerinde son derece korkunç görünen sahiplenici bir parıltı vardı. Daha fazla bakma şansım olmadı çünkü beni saçlarımın arkasından yakaladı ve başımı geriye doğru çekerek gözlerimin tavana bakmasını ve sırtımın daha da derine inmesini sağladı.

Sonra onun kocaman aletinin davet etmeden içime girdiğini hissettim. Acıdan irkilmeme neden olan her şey buydu, ki asıl amaç da buydu. Sıkıldığım dişlerimin arasından irkilirken yüzüm alçalmaya başladı ama sanki lanet olası bir atılmışım gibi beni tekrar geri çekti.

Aletinin oturmasına, acımasına izin verdi, çekilmeden ve itişlerine başlamadan önce irkilmemi ve sızlanmamı izledi. Her biri derin ve sertti. Her biri acımasızdı. Her biri aynı anda hem boşalmak hem de çığlık atmak istememe neden oldu.

"Seni hiç böyle siken oldu mu?"

Tüm vücudum sarsıldı, o kadar sert itti ki. Saçlarımı tuttuğu için aynı bükülmüş pozisyonda kalmıştım ve belim kavis yüzünden ağrıyordu. Ama çok iyi hissettiriyordu, o kadar iyi hissettiriyordu ki artık kendimi kendim gibi bile hissetmiyordum.

"Cevap ver bana." Bir şekilde hızını artırdı ve beni daha da sert becerdi.

Bir dakika önce bile tahrik olmamıştım, ama şimdi çoktan eşiğine gelmişim. Çok yaklaşmıştım ve eğer itaat etmezsem onu alacaktı. "Sadece sen..."

Ayağını yanımdaki yatağa dayadı ve yüzümü yatağa sokmadan önce açığı derinleştirerek kıcıımı havaya kaldırdı. Tüm uzunluğunu bana tekrar tekrar verdi, amımı ezerken homurdandı.

Bir irkilemeyle boşaldım, gözlerimden yaşlar aktı ve çarşafı ıslattı.

"Aynen öyle." Ağır bir iniltiyle bitirdi, tüm özünü içime boşalttı ve sonra aniden girdiği gibi hızla geri çekti.

Orada yatıyordum, hareket etmemiş olmama rağmen

bitkin düşmüştüm. Bedenimi terk etti ve giyindi.

Kendimi yukarı ittim ve yatağın kenarına oturdum.

Aceleyle giyinmiş, belli ki bir an önce gitmek için tutuşuyordu.

Bana bunu söyleten şeyin ne olduğundan emin değildim ama kelimeler ağzımdan çıkıverdi. "Peki ya Ellasara?"

Olduğu yerde dondu kaldı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Birkaç nefes geçti ve tek kelime etmeden öylece baktı. Daha önce var olan öfke yeniden ortaya çıkmıştı, bu yüzden duygularını ölçmek zordu.

Hışımınla dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

KINGSNAKE

Çalışma odamda uyuyakalmıştım, elimde bir bardak içki vardı, Viper kapıyı açtığında sarsılarak uyandım ve içkiyi pantolonumun paçasına döktüm. "Lanet olsun." Bardağı masanın üzerine fırlattım ve diğer tarafa düşüp halıya çarpana kadar yuvarlandı. Sonra elimdeki ve bileğimdeki damlaları silkeledim. "Kapıyı çalmıyor musun?"

Engerek kar gibi solgun bir halde odaya girdi. "Ethereal sınırlarımıza yaklaşıyor." Bu haber karşısında şok olmuş bir halde döndüm. "Ne kadar yaklaştılar?"

"Kuzey kapısından sadece birkaç fersah ötede."

"Gözcüler nasıl oldu da ordularını çok daha uzakta göremediler?" Artık ayaktaydım, dökülen viskiyi unutmuştum.

"Çünkü onlardan sadece üç tane var."

Bu vahiy karşısında sustum, bunu daha uğursuz buldum. Zihnim gökyüzünde bir şahin gibi koşturarak bu gizemin cevabını aradı. Çözmem uzun sürmedi. "Larisa için buradalar."

"Buraya savaş için gelmedikleri açık."

"Çünkü müzakere etmek için buradalar."

Engerek ellerini arkasında birleştirmiş, tam bir general modundaydı. "Larisa'yı nereden biliyorlar?"

"Raventower'daki herkes onu biliyordu. Bu şaşırtıcı değil."

Engerek'in gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "O bizim kurtuluşumuzun cevabı. Onu geri istemelerine şaşmamalı. Ama karşılığında ne teklif edebilirler ki?"

İki kere düşünmeme gerek yoktu. "Tehditler."

Bir dakika boyunca sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Bu bir şaşırtmaca da olabilir," dedi Engerek. "Sizi öne çekmek için-"

"Böylece biri arkadan sızıp onu alabilir."

"Aynen öyle."

Yine birbirimize baktık.

"O zaman kapıda bize katılacak," dedim.

"Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Kız altında olacak."

"Benden doğrudan bir şey alamazlar. Kobra ile konuştuğumuzda onu geride bırakmakla hata yaptım-"

"Senin hatan bana güvenmemektir." Yüzü hafifçe renklendi, öfke yüzeye çıktı.

Konuşacak kelime yoktu. O gece neredeyse ölüyordu ve bunun tek suçlusu bendim. "Benim tarafımdan bir hata."

Rengi daha da yoğunlaştı.

"Larisa'yı alacağım. Benimle kapıda buluş."

Ayrılmadan önce başıyla bir selam verdi, pelerini arkasından süpürülüyordu.

Yatak odasına döndüğümde Larisa'yı çarşafın altında ölü gibi uyurken buldum. Çarşafı çıplak bedeninden çektim. "Kalk."

İnledi ve tekrar çarşafına uzandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Kalk dedim."

Sonunda gözleri öfkeyle açıldı. "Gecenin bir yarısı-"

"Zırhını giy."

Bu emir onu hareketsiz kıldı, çünkü takmak için tek bir neden vardı. "Neler oluyor?"

"Tak şunu."

Fang yerde sürünerek bana doğru geldi. *Ne oldu?*

Birkaç Ethereal kapımıza yaklaşıyor.

Ne istiyorlar?

Hiçbir fikrim yok.

Piçler.

Larisa sonunda yataktan kalktı ve giyinmeye başladı, artık tehlikeye karşı hazırlıklı olduğu için uyanıktı. Daha birkaç dakika önce tamamen sikilmiş gibi görünüyordu ama şimdi saçları arkaya toplanmış, kılıcı belinde bir asker gibi giyinmişti.

Onu çıplak tercih ederdim ama bu halini de seviyordum.

"Saldırı altında mıyız?" Sesini sabit tuttu ama gözleri korkusunu gösteriyordu.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem, tatlım."

Tüm tedirginlik izlerini örtmek için gözlerini sertleşmeye zorladı. "Neler oluyor?"

"Ethereal kapımıza yaklaşmak üzere." Bu

açıklama karşısında gözleri büyüdü.

"Sadece üç . Ordu yok. Ama ziyaretlerinin sebepini biliyorum."

"Ne?"

"Sen."

Yutkundu.

"Geçen sefer seni geride bırakmakla hata yaptım. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Beni neden istesinler ki?" diye sordu sessizce.

"Çünkü sen bizim kurtuluş biletimizsin. Eğer bunu elimizden alırlarsa hiç şansımız kalmaz. Korkarım ben dikkatim dağılmışken seni almak için şehre adam gönderdiler ama sen benim yanımdayken seni alamazlar."

Tek yaptığı, kelimeleri anlamak için zamana ihtiyacı varmış gibi

bakmaktı. "Neden korkuyorsun?"

"Onları hiç canlı olarak görmedim..."

"Kurt adamlarla, orklarla ve vampirlerle başa çıktın. Bu hiçbir şey."

"Ama onlar tanrı..."

Bana değil. "Gel." Yolu gösterdim, saraydan ayrıldım ve şehrin içinde ilerledim. Gecenin en karanlık bölümüydü, yıldızlar ve takımyıldızlar tepemizde parlak, ay ışığı ise parlayan bir gölgeydi. Mangallar kapıya doğru giden yolu aydınlatıyordu, üçümüz sınıra yaklaşıyorduk.

Kimse konuşmadı.

Kapıya vardık, mangallar o kadar çok ışık saçıyordu ki neredeyse öğle vakti gibiydi. Engerek, en iyi komutanlarından birkaçıyla birlikte çoktan oradaydı. Okçular duvarlara yerleştirilmiş, yaylarının tellerine oklar takılmıştı.

Engerek yukarıdaki adamlara eliyle işaret etti ve kapılar açıldı.

Üç pelerinli figür orada duruyordu, mavi saten kukuletaları başlarını örtüyordu. Kumaşın içine gerçek altından yapılmış minik yıldızlar işlenmişti, böylece ışık olmadığında bile parlıyorlardı. Birlikte kukuletalarını indirdiler ve zarifçe geri çekerek güzel yüzlerini ortaya çıkardılar. Ortada bir kadın, yanında iki erkek vardı.

Onu hemen tanıdım.

Ellasara.

Gözleri sıg bir okyanus gibi maviydi ama kadim denizlerin bilinmeyen derinliklerine sahipti. Solgun yanakları o kadar açıktı ki, erimeye başlamış taze bir kar yığını gibi neredeyse yarı saydamdı. Tıpkı onun gibi

Yoldaşları, ifadesinde yumuşak bir guven vardı, sanki bu dũnyanın tũm gizemlerini bildiğinde bu an ȃnemsizmiř gibi.

Uzun sũre birbirimize baktık, ikimiz de aynı şeyi dũřũnũyorduk.

Sonunda ilerledi ve boynuna doğrultulmuş oklara aldırmadan yaklaştı ve ışığa doğru bir adım daha attı.

Engerek, Larisa ve adamlarıyla birlikte geride kaldı.

Fang hızla vũcuduma tırmandı, ȃnce bir bacağımı sonra da gȃvдеми dolandı ve iki kolumun etrafından dolanıp omzuma yaslandı. Ağır bir yıldı ama sağladığı korumayla kıyaslandığında ağırlığı kũçũk bir yũktũ.

Ellasara birkaç adım ȃtede durdu, gȃzleri hȃlȃ yũzũme kilitlenmişti. Pelerini hafıfçe aadıldı ve ortaya bin yıldır zımparalandığı belli olacak kadar pũrũzsũz beyaz bir zırh aldı. Karşıdan gelen kılııları saptırıyor, su gibi akıp gitmelerini sağlıyordu. Sade, vũcutlarına yakındı ve bizimkiler gibi hantal değildi. Gȃrũnũřten ıok korunmaya ȃnem vermeyecek kadar kibirliydi.

Bakışmamız devam etti, ikimiz de ȃnce konuşmayı reddediyorduk.

En kibirli yaratıklar...

Evet.

Nihayet, bir ȃmũr sonra, konuştu. "Kingsnake." Adımı hep aynı şekilde, alttan alta bir şefkatle sȃylerdi.

Bu bir bũyũydũ ama uzun zaman ȃnce etkisini yitirmişti. "Neden topraklarıma davetsiz geldin?"

Yumuşak dudaklarında bir gũlũmseme parıltısı belirdi. "Hoşbeş yok o zaman..." "Sende hiı hoş bir şey yok."

Dudaklarının kenarları daha da kalktı. "Hȃlȃ kızgınsın."

"Kendini ȃvme. Ben her zaman kızgıyım."

Dudakları yavaşça söndü.

"Soruma cevap verin. Neden geldiniz?" "Eminim bundan daha iyi bir misafirperverlik sunabilirsiniz-"

"Düşmanlarıma nezaket göstermem. Amacınızı belirtin ya da gidin."

Arkamdan bakarken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi, muhtemelen Viper'a bakıyordu. "Pekâlâ." Tekrar bana baktı. "Kral Elrohir'in dikkatini çekti ki elinizde biraz anormal bir durum var..."

Larissssa.

Evet.

Sanki onaylamamı ya da reddetmemi bekliyormuş gibi bana baktı.

"Raventower'dan alınan bu kızın bu korkunç hastalığa karşı bağışıklığı olan tek insan olduğu söyleniyor..." Sarı saçları güneş ışığı olmadan parlıyordu, o kadar pürüzsüzdü ki tek bir yanlış saç teli bile yoktu. Tüm ırkları bir ışıltıya sahipti ve bu parlaklığı onun teninde görebiliyordum.

"Dünyaya saldıığımız bir hastalık."

Hiç tepki vermedi, sanki anladığıma hiç şaşırmamış gibiydi. "Bu oldukça büyük bir suçlama."

"Başka neden onu isteyessin ki?"

"Yani, o burada mı?"

Gözlerim sabit kaldı. "O benim elimde olsun ya da olmasın, sana asla söylemem. Bu uzun yolculuğu boşuna yaptığım için üzgünüm ama bu topraklardan bir daha dönmek üzere ayrılma vaktin geldi."

Ellasara hareket etmedi. Gözünü kırpmadı. Bakışları derinleşti, düşünceleri bir bıçağın ucu gibi keskinleşti. "Bir teklifi reddetmeden önce her zaman duymalısın."

"Bu davada değil."

"Kingsnake, seni tanıyorum." Sesi derinleşti, sabırsızlığı ağırlaştı. "Her şeyden çok arzuladığın şeyin g¼ç olduğunu biliyorum-"

"Ve sahip olduğum şey g¼ç. Burada durmuş, en yardımsever ırkın kalbinden geçenleri inkar ediyorum. Oldukça iyi hissettiriyor." Her birinden nefret ediyordum, iki y¼zl¼ yalancılar, sırf g¼neř ışığı gibi parladıkları için herkesi iyi olduklarına inandırıyorlardı.

"Ya sana daha fazlasını verebilseydim?"

Teklifini yapmasına izin vermeye karar verdim. Reddettiğimde, konuşma sona erecekti.

"Kralım seni bir Ethereal, gerçek bir ¼l¼ms¼z yapmayı teklif etti. Bizden biri olacaksın, şehrimizde yaşayacaksın, ağzında kan tadı olmadan sonsuza kadar yaşayacağın garanti. Ve eğer istersen, ruhlar mahzenine geçebilirsin."

Y¼z ifadem değişmedi.

G¼zleri benim heyecanımın beklentisiyle benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Kendimi korumak için halkımı lanetleyeceğimi d¼ř¼n¼yorsanız, beni hiç tanı mıyorsunuz demektir."

"Hiiiiisssssssss." Fang keskin dişlerini g¼sterdi.

G¼zlerindeki parlaklık kaybolmaya başladı.

"Ben gerçek bir ¼l¼ms¼z¼m ve kanın tadını severim."

"Kingsnake-"

"Senin gibi pisliklerle bir milyon hayat yaşamaktansa halkımın yanında ebedi ruhumu kaybetmeyi tercih ederim." Arkamı d¼nd¼m.

"Eğer onu bize vermezseniz, bunun sonuçları olacaktır."

Arkamı d¼nd¼m ve ona sıkılmış bir bakış attım. "Y¼zyıllardır Ethereal ile savaş halindeyiz. Bu eski bir tehdit."

"Kingsnake... bundan sağ ıkamayacaksın."

Ona baktım.

Gözlerini dikip baktı. "Teklifimi kabul etmeniz akıllıca olacaktır."

Ona doğru yürüdüm ve yüzüne baktım. "Evanguard'a dönüp Kral Elrohir'e savaşta kafasını omuzlarından için sabırsızlandığımı söylemek akıllıca olur."

"Bizi yalnız bırakın." Engerek ve komutanları savaş odasında duruyordu ama sırrımı paylaşmak istediğim tek kişi kardeşimdi. Sözsüzce odadan çıktılar ve Engerek'le yalnız kaldık.

Larisa ve Fang yatak odama dönmüşlerdi, Fang'ın dışarıda gizlenen en ufak gürültüyü duyabilmesi için pencereler kırılmıştı. Ethereal'in sınırlarımızın arkasına bir ajan sızdırma ihtimaline karşı kapılara ve balkona nöbetçiler yerleştirilmişti. Kobra başarılıydı çünkü onların türü bizimkinden neredeyse ayırt edilemezdi ama bir elfin işi çok daha zor olurdu.

Engerek koltuklardan birine çöktü.

"İsteğini reddettim ve o da beni savaşla tehdit etti."

"Savaş halindeydik." Otururken bile duruşunu bozmuyordu, bu yüzden sırtı sert ve düzdü.

"kalamayacağımızı söyledi."

"Yüzyıllardır onların saldırılarından kurtulduk."

Masada durmuş, durum için işe yaramayan bir haritaya bakıyordum. "Boş bir tehdit olabilir. Daha kötü bir şey de olabilir. Yakında öğreneceğiz."

"Hastalığı serbest bıraktıklarını kabul etti

mi?" "Dolaylı olarak."

Engerek dirseğini kolçağa dayarken parmaklarını çenesinin altında kıvırdı. "Larisa'dan ne istiyorlar?"

"Söylemediler ama çok açık." "Yok edilmemiz mi?"

Başımı salladım. "Bana *gerçek* bir *ölümsüz* olma şansını sundu." Bardan bir içki kapmadan önce gözlerimi devirdim. "Çünkü onlar çok dürüstler..." Bir yudum aldım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bizler sadece kan emici canavarlarız. Ben canavar olmayı seviyorum, yani o da var..."

Engerek sessiz kaldı.

Sessizce içtim, dakikalarca onun yüzüne bakmak zorunda kaldığım için sinirliydim. Bir zamanlar güzel bulduğum şey şimdi iğrençti. Gözlerindeki kibir. Gösterişçilik. Lanet olası saçmalıklar.

"Çabucak bir tedavi bulmalıyız."

İçmeye devam ettim.

"Sadece daha güçlü olmakla kalmayacağız, aynı zamanda daha fazla müttefikimiz olacak." Bakışlarını kaçırarak duvardaki bir noktaya baktım.

"Kingsnake?"

Bakışlarıyla karşılaşmadan önce isteğini olabildiğince görmezden geldim. "Onun kanındaki elementleri tanımlayamıyorsun, değil mi?"

Kolçağın üzerinde duran bardağımı elimle kapattım.

Engerek delici bakışlarını sürdürdü. "Kingsnake."

"Aslında tam tersi..."

Engerek'in bakışları tam olarak anlamamış gibi devam etti ve sonra sertleşerek elini çenesinden çekti. "Ne demek istediğinizi açıklayın."

"Neden bağışıklığı olduğunu çok iyi biliyorum. Bir süredir biliyordum." "O zaman neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü karmaşık bir durum."

Gözleri kısıldı.

"Karmaşık çünkü... Ona bir söz verdim... ve şimdi bu sözü bozmak zorundayım."

Engerek nutku tutulmuş bir halde bakmaya devam etti.

"Gitmesine izin vereceğimi söyledim... ama şimdi yapamam. Onun kanı beni hiç olmadığı kadar güçlü yaparken olmaz. Onun kanı ordularımızı Ethereal'e karşı güçlendirebilecekken olmaz. Zihinleri okuyabiliyorken olmaz."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ne dedin sen?"

"Şüphelerimin yersiz olduğunu düşünüyordum ama artık eminim."

"Bu mümkün değil-"

"Bu onun için."

Engerek derin bir nefes aldı, çenesi gerginlikten gerilmişti.

"Fang'le konuşabilir."

"Nasıl? Bunu sana Fang mı söyledi?"

"Hayır, ama tek açıklaması bu." "Neyin açıklaması?"

"Bugün Grayson'a gelmeden önce Ellasara'yı biliyordu ve senin ona söylemediğini biliyorum."

"Hayır, . Ama Fang de sana ihanet etmezdi." "Ona olan sevgisi çok derin."

Engerek tüm bunları özümsemek için bir an durdu. "Sence gitmek ister mi? İkınız yakınlaştınız. Belki size ve halkımıza hizmet etmek ister. Belki de burası onun için artık bir evdir."

"Hayır." Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. "Bizim türümüzden nefret ediyor, ben de dahil."

OceanofPDF.com

LARISA

Kingsnake döndüğünde muhafızlar yerlerini terk etti. Pencereleler kapatıldı ve Fang sürünerek diğer odadaki dalına gitti.

Ne olur ne olmaz diye zırhımı çıkarmamıştım.

Pelerinini çözerken ve vücudundaki her bir koruma parçasını çıkarmak için zorlu bir sürece başlarken bana neredeyse hiç bakmadı. Hayatındaki diğer her şeye karşı dikkatsizdi ama konu vücudunu koruyan metal plakalara geldiğinde, her bir parçaya karşı çok hassastı. Dolabında her şeyi yerleştirdiği, temiz ve çizilmelere karşı güvende tuttuğu özel bir yer vardı.

Siyah boxer'ından başka bir şey giymemesini izledim, sınırlı ışıktta yontulmuş vücudu güzeldi, çene çizgisinin altındaki gölge daha belirgindi. Gözleri yorgun görünüyordu, sanki tek bir akşam tüm enerjisini emmişti. Hâlâ yeşildiler ama aynı zamanda boştular.

Yatağın kendi tarafına geçti ve beni görmezden gelmeye devam etti.

Bana hiçbir bilgi vermedi, ben de cevaplar aradım. "Ne oldu?" "Ethereal seni almak istedi ve ben hayır dedim."

"Neden?"

"Neden seni almak istediler? Ya da ben neden hayır dedim? Bence ikincisi çok açık."

"İlk."

"Açıklamaları açık değildi ama bu hastalığın tedavisinin olmadığından emin olmak için."

"Yani... onlar olduğunu kabul ettiler mi?"

Konuşurken sırtı bana dönüktü. "Bunu asla doğrudan itiraf etmediler ama ima ettiler."

Yüreğim parçalandı. Tanrı diye taptığım insanlar hepimizi lanetlemişti. "Cevabını kabul edip gittiler mi?"

"Hayır, tehditler vardı. Bir sürü tehdit." "Ne tür tehditler?"

"Örtülü ve imalı." Yatak başlığına yaslanmış, bir kolunu dizine dayamıştı.

"Gerçekten benim için savaş başlatacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Başını çevirdi ve bana doğru baktı. "Ama bu senin sorunun değil, bu yüzden endişelenme."

"Tüm bunlar benim sorunum."

Baktı, yeşil gözleri sabit ve odaklanmıştı, tıpkı Fang'ın bana baktığı zamanki gibi. Bakışları tuhaftı, gerginlikle doluydu ve nedenini anlamam bir anımı aldı.

Çünkü o boştu.

Öfke ya da gerginlik hissetmedim. Ondan hiçbir şey hissetmedim ve bu nadir görülen bir şeydi. Böylesine yoğun bir konuşmadan sonra etrafını bir ateş fırtınasının sarması gerekirdi ama sadece cırcır böcekleri vardı.

Hoşuma . "Bir tedavi bulmamız gerekiyor. Bunu yaptığımızda, Ethereal artık beni istemeyecek. İnsanlık kurtulacak. En iyi çözüm bu."

Gözleri yüzümden ayrılmamıştı.

"Katılıyorum." "O zaman acele etmelisin..."

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle yükseldi ama gözleri derinliğini koruyordu. Böyle bir çizgiye bir arzu telaşının eşlik etmesi gerekirdi ama hâlâ boşluk vardı. "Şimdi başlamamı ister misin?"

Sorunun retorik olduğunu umdum, bu yüzden tarafa baktım. Üstüne gitmedi.

Sessizce oturduk. Oda sessizdi, tek gürültü ocaktaki ateşti. Zihnimin boş olduğu, tamamen sessiz olduğu nadir zamanlardan biriydi. Yalnız olduğum zamanları severdim ama artık yalnız olmadığım için bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmek zorunda kaldım. Etrafımdaki herkesin niyetini bildiğimde, bu beni güvende hissettiriyordu.

İlk defa gerçekten korktuğumu hissettim.

Yataktan kalkıp dolaba girdim, her bir zırh parçasını çıkarmak için zaman harcadım ve aurasındaki ani değişimi düşündüm. Kısa süreli bir kuraklık mıydı? Yoksa... biliyor muydu?

Mümkün değil.

Türümün tek örneğiydim... Bundan şüphelenemezdi.

Çok dikkatsiz davranmadıysam tabii?

Zırh ve üniforma gittiğinde yatak odasına döndüm.

Hâlâ bıraktığım yerde yatağın başlığına yaslanmıştı ve odaya döndüğümde gözleri hemen yüzüme kaydı. Yemyeşil bir ormandaki yapraklar gibi yeşil kaldılar. Yontulmuş çene çizgisi sertleşti ve gözleri aniden yaklaşan bir fırtınayla bulutlandı.

Sonra hissettim, ufukta bir şimşek çaktı.

İnce ve sessizdi, daha fazla yakıta ihtiyaç duyan yeni doğmuş bir ateşti, ama oradaydı. Belirgindi.

Yatağın kenarına yaklaştım, gözlerinin beni takip ettiğini ve etime battığını hissettim. Parmaklarım gömleğimin alt kısmına uzandı ve yavaşça başımın üzerinden çektim, saç tellerim omuzlarıma düşmeden önce kısa bir süre ona takıldı.

Yakıt eklenmişti ve ateş daha da harlanmıştı.

Başparmaklarım külotuma takıldı ve yavaşça kalçalarımın altına doğru çekerek seksim ortaya çıkana kadar daha fazla ten gösterdim.

Şimdi o alevler bir şenlik ateşiydi.

Külotumu çıkardım, sonra yatakta süründüm, yavaşça ona doğru ilerledim, gözlerinin yoğunluğunun arttığını gördüm. Neredeyse sabah olmuştu ve daha dün gece beni yatağın kenarında bir fahişe gibi kabul etmişti, ama şimdi birbirimize açlıkla bakıyorduk, açlığın eşliğindeydik.

Ona ulaştığımda, dudaklarım yavaşça onunkilere değdi, nazik bir , suya bir ayak parmağı.

Gözleri açık kaldı, onu izlememi izledi.

Sonra onu tekrar öptüm, dudaklarını dudaklarımla ayırdım, dilimi ağzına sokmaya zorladım.

Eli saçlarımın arasına kaymadan önce öfkeli bir inilti çıkardı.

O şenlik ateşi artık bir orman yangınıydı, toprağa kadar her şeyi yok eden türden. Şiddeti, dünyayı yakıp kavuran yıldırımlara rakipti. Parmakları bacaklarımın arasından geçip klitorisimin üzerine indi ve parmak uçlarını hassas derimin üzerinde gezdirdi.

Kucağına tırmandım ve kalçalarının üzerine oturdum. Daha yeni yerleşmiştim ki elleri kıçımı kavradı ve beni zorla aşağı indirdi, koca aletini taşaklarına kadar sokmam için zorladı. Bu şekilde tahrik olduğunda öfkeli görünüyordu, yüzündeki her kas kasılıyor, şakağından ve boynundan damarlar fışkırıyordu. Beni bir kış fırtınasından sıcak tutan bir sahiplenme ve arzu battaniyesiyle sardı.

Elleri kıçımı kavradı ve beni tekrar aşağı çekmeden önce yukarı kaldırdı, zevk dolu ağır bir nefes bıraktı. Parmakları kıçımı yoğururken elleri hafifçe titriyordu, arzu bu adam için kontrol altına alınamayacak kadar fazlaydı. "Sen kazandın, tatlım." Başımı kavrayarak geriye çekmeden önce eli saçlarımın derinliklerine daldı. Dişleri boynumu deldi ve kan hemen göğsümden ve karnımdan aşağı damladı.

Nefes nefese kalırken kalçalarımı yavaşça salladım, aleti içimde çok derindi ve ısırığı etimdeydi. Acı anında kayboldu ve daha önce hiç hissetmediğim yoğun bir zevk sisi içinde .

Gözlerimi açtığımda boş bir yatakta yalnız değildim.

Göğsü yastığım, kolu ise battaniyemdi. Ellerim onun nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyordu. Gerçekliğimi sindirmem, bunun bir rüya ya da aldatmaca olmadığını anlamam bir anımı aldı. Vampirler Kralı'na sarılmıştım ve bu hoşuma gitmişti.

Gözlerimi kaldırdım ve onun

bakışlarını hissettim. "Bu sefer

kaçmayacak mısın?"

Elime baktım, göğsünün üzerinde duruyordu, bir yükselip bir alçalıyordu.

"Güzel." Benimle birlikte hareket ederken beni sırtüstü yatırdı, bedenimi onunkini almaya hazırlarken kalçalarını benimkilerden ayırdı. birini tuttu ve bükte, ayak bileğimi kavradığı gibi ayağımı tam karnına dikti. Sonra içime kaydı, sanki buranın sahibiymiş gibi kendini evinde hissettirdi.

Sanki bana sahipmiş gibi.

İnledim çünkü çok iyi hissettiriyordu, özellikle de hâlâ yarı uykuluyken. Ellerim ona uzandı, parmaklarım sıkı kollarının etrafını sarıyor, deriye bastırıldıkça damarları hissediyordu.

Eli boynuma gitti ve sıkı.

Parmaklarım derisine daha çok gömüldü ama onu kurtarmaya çalışmadım.

Beni istediği gibi domaltmıştı, hayatım kelimenin tam anlamıyla onun ellerindeydi, aleti daha önce gelen her erkeğin anısını siliyordu. Arzusu, ciğerlerimi acıtan bir duman bulutu gibi etrafımızı sarmıştı. Tek kelime etmeden, mesajını çok açık bir şekilde verdi - çok sahiplenici bir adamdı ve ben onun malıydım.

Bir noktada tekrar uykuya dalmıştım, çünkü bu adam her şeyimi alıp götürmüştü. Tekrar uyandığımda zırhını giymiş, kılıcı belindeydi, sanki bir yere gitmesi gerekiyormuş gibiydi.

Doğrudum ve hayal kırıklığımı yuttum. Bana

baktı, gözleri biraz sinirliydi. "Ne dedin?"

"Giyin."

"Olay nedir?" Pencereye baktım, perdelerin arasından gelen ışığın bana öğlen olduğunu söylediğini gördüm.

"Seni eğiteceğim." "Beni nasıl eğiteceksin?"

"Kılıcın içinde."

İki kaşım da havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Zırhımın bulunduğu dolaba doğru başıyla işaret etti.

O kadar heyecanlıydım ki daha fazla soru sormadım. Yataktan fırlayıp hazırlandım ve saraydan ayrılıp gizli tünelden geçerek Grayson'ın dışındaki vahşi topraklara doğru yola çıktık. Fang geride kaldı ve sadece ikimiz kaldık.

Hava kapalıydı ve her yerde sis vardı, ancak hava temiz kokuyordu ve dağlar sis setinin üzerinde dururken çok güzeldi.

Kingsnake kılıcını kınından çıkardı ve savunma pozisyonunda bana baktı, saldırmam için hazırды.

Orada öylece durdum. "Bunun için gerçek kılıç kullanmalı

mıyız?" "Sana zarar vermeyeceğim."

"Şey, seni incitmekten endişeleniyorum..."

Dudağının kenarı bir gülümsemeye dönüştü ve bu gülümseme kalbimi sızlattı. "Endişen yersiz, tatlım."

"Bunu bana neden öğretiyorsun? Endişelenmem gereken bir şey mi var...?"

Kılıcı bileğinin etrafında döndürdü, koyu renkli çelik hızlı bir parıltı verdi. "Potansiyelini gösterdin. Şimdi bunu bir beceriye dönüştürme zamanının geldiğini düşünüyorum."

"Tamam... Bu soruyu tam olarak yanıtlamadı."

Gözlerindeki o tipik kızgınlıkla sustu. "Ethereal senin ölmeni istiyor. Bu yeterli bir sebep mi?"

Kılıcımı almadım, kalçamda bıraktım.

"Bir düşmanla yüz yüze gelersen, onu öldürmeni istiyorum." "Ya bir vampirse?"

Gözleri kısıldı. "Kim olduğu umurumda değil. Eğer biri sana zarar vermek istiyorsa, onu indirirsin. Seni korumak için etrafta olmadığım olası bir durumda, kendini koruman gerekir."

"Ama yakında tedavimizi bulursak, bunun ne önemi var?" Kimse ölmemi istemez. Ethereal için hiçbir şey ifade etmezdim. Hiç kimse için.

Kılıcı yanında tutuyordu ve yüzündeki ifade soruma cevap alamayacağımı gösteriyordu.

"Tabii... beni önemsiyorsan başka." Beni bu öneriyi yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Dudaklarımdan çıktığı anda kulağa gülünç gelmişti.

"Uzun bir yaşam bana olağanüstü bir kılıç ustalığı bahsetti. Nedenimi sorgulamak yerine, bu dünyada yürüyen en büyük kılıç ustalarından birinden öğrenmek için bu fırsattan yararlanın." Kılıcını tekrar döndürdü. "Kılıcını kınından çıkar ve benim için gel." Parmaklarıyla beni çağırdı.

"Talimatınız bu mu? Sadece mi?"

"Tecrübe en iyi öğretmendir."

"Pekala..." Kılıcımı açtım, bir süre ona baktım ve sonra sağ tarafından vurmaya çalıştım.

Bıçağı görebildiğimden daha hızlı hareket etti. Çelik çeliğe çarptı. Beni geri itti, sonra tekrar çağırdı.

"Geri

bildirim?"

"Tekrar

deneyin."

İçimi çektim ve sağ koluna nişan alarak ilerledim.

Yine o kadar hızlıydı ki her şey bulanıktı.

"Fark etmediysen ... bu iş pek de iyi gitmiyor."

Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "O zaman daha

iyisini yap."

"Çok hızlısın amına koyayım. Nasıl bu kadar

hızlısın?" "Sen."

Kılıcımı yanıma indirdim.

Tekrar kaybolmadan önce bana dişlerini bir anlığına gösterdi. "O

zaman benim kanımla kafayı bulmadığın zaman pratik yapabilir

miyiz?" "O zaman asla gelmeyecek."

Kılıcımı tutmaya devam ettim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Senin bana olduğun kadar ben de sana bağımlıyım, tatlım." Bu kez kılıcını öncekinden çok daha yavaş bir hızda sallayarak üzerime geldi.

Önce onun saldırısını, sonra da bir sonrakini engellemek zorunda kaldım, bu sırada başımı suyun üstünde tutmaya çalışarak geriye doğru sürüklendim.

Sonunda durdu. "Gardını almalısın."

"Sen kafamı kesmek üzereyken bunu nasıl yapacağım?" "İşte böyle. Gel

bana."

Hayal kırıklığımla kılıcımı daha hızlı savurdum. Kılıcı saldırılarımla karşılaştı ve kılıcı benimkine her çarptığında beni itti, saldırı altında olan kendisiyken beni geri çekilmeye zorladı.

"Bıçağı geri çekmeye zorlamalısın. Aksi takdirde, seni tam istedikleri yere hapsederler. Tekrar dene."

Sonraki bir saati ileri geri giderek geçirdik, onun üstün yeteneği benimkini alt etti. Hızlı ve çevikti, saldırılarımı ben yapmadan önce tahmin ediyordu, sanki zihin okuma yeteneği vardı. Bana hiç hasar fırsatı vermedi. Kısacası, kıcıımı tekrar tekrar tekmeledi.

Geri çekildim, nefes nefese kalmıştım ve tamamen cesaretim kırılmıştı. "Biraz yumuşatmak ister misin?"

Elinde kılıcıyla öylece duruyordu, en ufak bir yorgunluğu yoktu.

"Hayır." Suyumu almak için çantama uzandım.

"Sana yumuşak davranırsam ölürsün," dedi. "Ben de senin bir erkek gibi muamele görmek isteyen bir kadın olduğumu sanıyordum-"

"İlk günümde olmaz." Ağacın gölgesine geçtim ve dibinden çıkan büyük köklerin yanına oturdum. Suyumu içtim, sonra da paketlediği atıştırmalıklara uzandım.

Bir süre beni izledi, belli ki ara vermem gerektiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Sonunda kılıcını kalçasına geri koydu ve orada durdu, sert yüzü ufuk çizgisini izliyordu, alnında bir ter parıltısı vardı. "Sadece olacaklara hazırlıklı olmanı istiyorum."

Yemeyi bıraktım, gözlerim tekrar ona kaydı. "Ne geliyor?" Gözleri ufukta kaldı. "Bilmiyorum. Ama büyük bir şey."

Saraya döndüğümüzde, vücudumdaki ve saçlarımdaki teri atmak için hemen duşa girdim. Ilık su bana çarptı ve

kaslarım biraz gevşedi. Zaten ağrım vardı, bu yüzden yarının zor bir gün olacağını biliyordum.

Birden kıcımda ve sırtımda soğuk bir hava esintisi hissettim. Omzumun üzerinden baktığımda Kingsnake'in bana katıldığını gördüm, benimle birlikte küçük odaya sıkışırken kapıyı arkasından kapattı. Benden bir karış daha uzun, zırh kadar güçlü göğsü ve damar nehirleriyle kaplı sıkı kollarıyla bana baktı ve ikimiz de suyun altına girene kadar yaklaştı.

Dağları yerinden oynatacak güçte bir yoğunluk, ezici bir arzu hissettim.

Ama bunlar onun değil, benim duygularımdı.

Parmakları karşı kalçamı kavrarken kolu sırtımın küçük kısmına dolandı. Beni yaklaştırdı, yeşil gözleri küçük ateşler gibiydi. Aleti karnıma bastırılmıştı, uzun ve sertti. Bakmaya devam etti ama beni hiç öpmedi.

Yoğunluğunun duş başlığından gelen su gibi dalgalar halinde üzerime akmasına izin verdim. Aynı anda hem daha da tahrik olmuş hem de rahatsız olmuşum, onun sevgisinin nesnesi olmuşum ama hiçbir yapamıyordum. Tek yapabildiğim orada durmak ve bu adamın beni öpmesini beklemektir.

"Dizlerinin üzerine çök."

Gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Bu öğleden sonra size bir hizmet sundum ve şimdi sizde." "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Yüz ifadesi değişmedi ama bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

"Ama isterdim..." Kendimi yavaşça fayansın üzerinde dizlerimin üzerine çöktürdüm, ellerim denge için onun kalçalarına gitti.

Ondan fişkırان uyarılma, şimdiye kadar hissettiğim en büyük dalgalardan biriydi. Bir kasırga, bir hortum ve bir depremin birbirine karışması gibiydi. Dalgalanma o kadar büyüktü ki parmak uçlarımda arasında elektrik varmış gibi hissettim. Her yerimi ısıttı, beni duşa girmesini izlediğim andan daha fazla tahrik etti.

Onu tabanından kavradım, sonra düz dilimin üzerine yönlendirdim, içeride derinlere kaydurdım, tam istediğim gibi acıtacak kadar derine. Onu dışarı çekerken, dilim başının üzerinde gezindi ve onu tekrar almadan önce arzusunun tadına baktı.

Gözlerini kapattı ve çıkardığı inilti akan suyun üzerinden duyulabiliyordu.

Onu defalarca derinlemesine boğazladım ve nefes almak için biraz zamana ihtiyacım olduğunda, elimi onun devasa uzunluğunun üzerinde kullandım, derinin altında çıkıntı yapan şişman damarı hissettim. Onu sertçe sıktım ve ağzıma geri koymadan önce elimi çevirdim.

Gözleri açıldı ve parmakları boynuma gitti, boğazımı tutarak biraz daha yaklaştı ve hiç ayrılmak istemiyormuş gibi aletini ağzımın derinliklerine soktu. Kalçalarını itmeye, amımı siktği gibi ağzımı da sikmeye başladı, gözleri derin bir yoğunlukla yanıyordu. "Hoşuna gitti mi tatlım?"

Başımı salladım, ağzım onun sikiyle doluydu ve konuşamıyordum.

Boynumu bırakmadı ve hızı arttı, zevk bağımlılık yapıyordu. Beni sertçe kavradı ve amıma yaptığı gibi boğazımı parçaladı. Gözlerimden yaşlar akmaya devam etti ve bu onu daha da teşvik etti. Saldırganlığı arttı, boynumdaki kavrama o kadar sertleşti ki zar zor nefes alabiliyordum ve sonra aleti ağzımın derinliklerindeyken durdu ve yükünü boğazımdan aşağı boşalttı.

Nefesimi tutmak ve bitirmesini beklemek zorunda kaldım, parmaklarını etimin derinliklerine sokarken inlemelerini dinledim. Sonunda aletini boğazımdan çektiğinde, yutkunup her şeyi içime çekebildim. Sonra benden alınan hava için nefes nefese kaldım, parmakları boynumdan gitmişti. Kendimi toparladım, gözyaşlarım hala yanaklarımdaydı, göğsüm nefeslerle kabarıyordu, dizlerim hala fayans zemindeydi.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı ve dili ağzımın derinliklerine girmeden önce ancak dik durma şansı bulabildim. Beni umutsuzca öperken eliyle başımın arkasını destekledi, sanki o oral seks sadece bir ön sevişmeymiş gibi. Bir şaplak atmadan önce eliyle kıkımın yanağını kavradı, bu sırada dili ağzımdaydı.

Kollarım onu kucaklamak için boynuna daha yeni dolanmıştı ki, geri çekildi ve bir an önce bulunduğum yerde diz çöktü. Bacaklarımdan birini tuttu ve bacaklarımın arasından öpmeden önce omzuna attı.

Bunu beklemiyordum, her şey çok hızlı oldu ve o sıcak öpücüğü hissettiğim an omurgam titredi. O dili işe koyuldu ve klitorisimi kendi parmaklarımın yaptığından daha sert bir şekilde manipüle etti. Ağır bir baskıyla, onu döndürdü ve emdi, kalçalarımın otomatik olarak yüzüne sürtünmesini sağladı. Parmaklarım saçlarına gömüldü ve dizlerinin üzerinde beni öpen bu ateşli adamı bir onurmuş gibi izleyerek ona yaslandım. "Kingsnake..." Aleti ağzımdayken, güçlü vücudu üzerimde dururken serbest kalmak için çok çaresizdim ve şimdi çok yakındım... o kadar yakındım ki gözyaşlarını şimdiden hissedebiliyordum.

Sonra beni vurdu, iniltiğim akan su tarafından bastırıldı, gözlerim dökülen yaşlarla bulanıklaştı. Kalçalarım yüzüne çarptı ve başımı geriye doğru yuvarladım, o kadar enfes bir zevk içinde kıvranıyordum ki, bir daha asla hissedemeyeceğimden korktum.

Ondan yakıcı bir sıcaklık fişkırdı, sanki benim doruk noktam onu, onun beni ıslattığı gibi tahrik etmişti. Beni öpmeye devam etti, ben doruğumdan inerken artık daha nazikti, elleri kıcımlı destekliyordu çünkü dengem biraz bozulmuştu.

Ayağa kalktı, güçlü kollarından biri sırtıma dolanırken diğer eliyle boynumu kavradı. Dişleri kınından ve sonra eğilip beni ısırды, keskin dişleri eski izleri kırdı.

Kollarına sarıldım, bunun olmasına izin verdim, benden ne isterse almasına izin verdim ve hatta bundan zevk aldım. Kollarım boynunu çevreledi ve parmaklarım saçlarının arkasına girdi. "Kingsnake..."

KINGSNAKE

Çalışma odamda oturdum, bir bardak viski eşlik ediyordu. *Seninle konuşmak istiyorum.*

İşim var.

Meşgul müsün?

Larissssa ve ben kart oynuyoruz.

Yakınlıkları beni birçok nedenden dolayı rahatsız ediyordu. *Kıçını buraya getir, Fang.*

İşim bittiğinde.

Hemen dedim.

Hüüsssssss.

Bir daha sormayacağım.

Fang sustu ve ben de bunun itaat edeceği anlamına geldiğini düşündüm.

Dakikalar sonra Fang uzun kuyruğuyla kapıyı açtı ve sürünerek içeri girdi. Diğer koltuğa tırmandı ve karşımda oturan bir insan gibi kendini yukarı kaldırdı. Gözlerinde öfke vardı, küçük bir parıltı. ***Yesssss? Ben kazanıyordum.***

"Sen hep kazanırsın." Çalışma odamda yalnızdık, bu yüzden en yakın sırdaşıma yüksek sesle konuştum.

İyileşiyor.

Bileğimi çaprazlayıp diğer dizime dayayarak oturdum, viski yanımdaki masanın üzerindeydi. "Siz ikiniz yakınlaştınız."

Sadakatini gösterdi.

"Ve sen de kendininkini unutmuş görünüyorsun."

Fang başını hafifçe eğdi, dili bir içeri bir dışarı kayıyordu. "Neden bana söylemedin?"

Sessiz kaldı. Tıpkı bir insan gibi, suçlamanın üstesinden gelmek için incelikli bir yol aradı.

"Fang," diye bastırdım.

Doğruyu söylemeye karar verdi. ***İkimiz de senin doğuştan kıskanç bir adam olduğunu biliyoruz.***

"İlişkinize karıştım mı?"

Gözleri uzun bir benimkilere kilitlendi. ***Hayır. Ama sadece ona olan hislerin .***

"Benim duygularım yok."

Liessssss.

Gözlerimi diktim.

Beni koruduğu an, her şey farklıydı. Sen .

Bardağımı aldım ve bir yudum içtim.

Ben görüyorum. O da görüyor.

Lanet olası bir yılan tarafından alt edildim.

Güvenine asla ihanet etmem Kingsnake. "O

zaman neden ona Ellasara'dan bahsettin?"

Fang bu soru karşısında sustu.

"Bana onu sordu ve bu bilgiyi Viper'dan almadığını biliyorum."

Fang sessiz kaldı, parlak zihninde düşünüyordu. Ben bekledim.

Bana hayatında hiç önemli bir kadın olup olmadığını sordu ve ben de sadece bir tane olduğunu söyledim.

Öfkemin kabarmaya başladığını hissettim.

Ama başka hiçbir şey paylaşmadım. Sadece adını.

"Bu bile çok fazlaydı."

Birini uzun yaşamınız boyunca sevmekte utanılacak bir şey yoktur.

"Tek hissettiğim utanç."

Kingsnake-

"Ona bunu söylemeye hakkın yoktu." Fang sessizleşti.

"Bana ihanet ettin."

Eski sevgilileri hakkında soru soracak kadar önemsiyorsa, bu konuşma zaten bir noktada gerçekleşecek demektir.

"Ve o zaman geldiğinde ne paylaşacağıma ben karar vereceğim." ***Başka birçok soru sordu ve ben de mahremiyetinizi korudum.*** "O zaman neden bu değil?"

Ona umut vermek istedim.

"Ne için umut?"

Gösterdiğinizden daha fazlasını yapabileceğinizi.

Gözlerim dikilmişti, bu kadar özel bir şeyi paylaştığı için öfkeliydim. "Artık böyle şeyler yapabilecek durumda değilim."

Larisa ile birlikteyin.

Başımı hafifçe salladım ve başka tarafa baktım.

Kendini kandırabilirsin, Kingsnake. Ama beni kandıramazsın.

Sözlerini duymazdan geldim. "Benim bildiğimi bilmemeli. Beni anlıyor musun?" Fang başını salladı.

". "

İşten çıkarıldım mı?

Yine de ona bakmadım. "Evet."

Bana kızgınsın. "Son derece."

Orada oturmaya ve bana bakmaya devam etti. "Kovuldun dedim."

Ona bakmamı bekleyerek oyalanmaya devam etti.

"Bu defol git demek, Fang." Ona tekrar baktım, gözlerim öfkeliydi.

Başını hafifçe eğdi, sonra yavaşça sandalyeden kalkıp kapıya doğru kaydı. Yavaşça hareket etti, ruh haliyle birlikte başı da düştü. ***Özür dilerim...*** Sanki daha fazla bir şey söyleyecekmişim gibi kapının önünde durakladı.

Ama ben yapmadım.

Yatak odasına sessizce girdim, Larisa yorganın altında uyuyordu.

Dolapta soyunduktan sonra boxer'larımla yatağa yaklaştım, viski hâlâ nefesimde ve damarlarımdaydı. Fang yatak odasında değildi, o yüzden ağaçta uyumayı tercih etmiş olmalıydı. Yorganı geri çektim ve yatağa girdim.

İçeri girdiğimde kıpırdandı, yorgun gözlerini açıp yanındaki bana baktı. Sonra bana doğru bastırdı, kolunu gövdemın etrafına doladı ve işte o zaman çırılçıplak olduğunu fark ettim. Dolgun göğüsleri bana bastırıyordu, teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Beni çekıştirmeye başladı, üzerine yuvarlanmamı istiyordu.

Davet karşısında sertleştım, gözlerindeki uykulu bakışa, yatağa çıplak girmesine bayıldım çünkü saat kaç olursa olsun ona katıldığım anda beni istiyordu. Bedenim onunkinin üzerinde hareket etti, bir kolumu dizlerinden birinin arkasına geçirmeden önce kalçalarım onunkileri ayırdı. Onu altına katladım, başı yastığın üzerindeydi ve sonra içine girdim, uzunluğum hemen beni bekleyen ıslaklığa bulaştı.

Sikeyim.

Elleri göğsümdeydi, tırnakları etime bastırıyordu.

Onu her hissettiğimde, tadını çıkarmak, amcığın gerçekten bu kadar inanılmaz olabileceğini fark etmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sadece onun kanına değil, seksi vücuduna, her zaman o kadar ıslak olmasına da bağımlıyım.

Yavaş ve nazik tutmayı, itişlerimi eşit tutmayı, normalden hararete dönüşen nefes alışını dinlemeyi seçtim. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, dokunuşumdan memnun olmasını izliyordum. Pek çok güzel kadının etli kalçaları arasında bulunmuştum ama hiçbirisi bu ateşli kadın kadar bağımlılık yapmamıştı.

"Boşalacağım." Bunu bana fısıldadı, gözleri kapalı ve ağırdı, tırnakları etime daha derin batıyordu. "İşte böyle..."

Hızımı korudum ve daha sert hareket etme dürtüsüyle savaştım. Bana bu sözleri fısıldadığını duyduğum anda aletim sertleşti ve serbest bırakmak istedim. Ama yoluma devam ettim, gözlerinin sulanmasını izledim ve sonra altımda kıvrınmasını, zevkle inmesini ve adımı fısıldamasını izledim.

"Siktir." Açıyı derinleştirdim ve şehre gittim, boşalana kadar onu çok sert becerdim.

Beni kalçamdan yakaladı ve sanki tek bir damlayı bile kaçırmak istemiyormuş gibi daha derine çekti.

Bu beni daha da çok boşalttı.

Başımı eğdim ve başlamadan önce onu birkaç kez öptüm. Ama o beni tuttu ve yakınımnda tuttu. "Tekrar."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu.

"Lütfen..."

Kılıcımı indirdim ve onu engelledi ama tekrar savurduğumda hemen geri çekildi. "Geri çekil Larisa."

"Oh kahretsin." Kılıcımınla tekrar karşılaştı ve beni geri itti.

Ama bu bir esinti gibi geldi. "Daha sert."

"Gidebildiğim kadar zor-"

"Hayır, değil." Kılıcımı indirdim. "Bana doğru gel."

Ter içindeydi ve ağır ağır nefes alıyordu, kılıcını savurmadan önce bir an durdu.

Onu engelledim. "Kabzayı iki elinle kavra. Arka ayağını bu şekilde yerleştir. Karnınla it, kollarınla değil." Onu nazikçe geriye ittim, böylece geriye uçup çimlerin üzerinde yuvarlanmayacaktı. ". " O kadar hızlı hareket ediyordum ki söylediklerimi yapmakta zorlanıyordu. Gittikçe geriye kayıyor, zemin kaybediyordu. "Larisa."

Sonunda yerini buldu, kabzayı iki eliyle kavradı ve sonra itti.

Hafifçe geri çekildim ama ona nefes aldıracak kadar değil. "Yeterince iyi değil." Ona tekrar vurdum.

"Yüz kilonun biraz üzerindeyim!"

"Fark etmez." Kılıcımı indirdim, çeliğiyle buluştum ve sonra beklenmedik bir şey yaptı.

Beni tekmeledi.

Bu beni geriye doğru devirdi.

"Kahretsin, iyi misin?"

Kendimi düzelttim ve onun kısılmış gözlerine baktım. "Güzel, Larisa. Bunu bir daha yap ama aynı rakibe asla iki kez yapma."

"Neden?"

"Çünkü bir dahaki sefere bileğini yakalarlar." Kılıçlarımız tekrar bir araya geldi ve meşe ağacının gölgesinde, onu yorgunluğa ve acıya iterek, daha yetenekli bir dövüşçü olmak için uyum sağlamaya zorlayarak dövüştük.

Kendini geliştirmişti ama çok fazla değil. Çabalarına rağmen, en azından yaptığımız sınırlı sayıda pratikte, benim deneyimime sahip biriyle rekabet edemiyordu. Bir acemiye göre fevkaladeydi ama bu yeterli değildi.

"Bir molaya ihtiyacım var..." Kılıcını yanına bıraktı ve çantasının kökünde durduğu ağaca doğru yürüdü.

"Daha yeni başladık, Larisa."

Dönüp bana baktı. "Yeni mi başladın? Bir saat oldu." "Ve bir saatimiz daha var."

"Kingsnake, ben senin gibi ölü değilim. Öylece devam edemem." Ağaç kökünün üzerine çöktü ve çantasını karıştırarak su ve atıştırma malı bir şeyler aradı.

Yine sisli bir gündü, okyanusu ve dağları görmemizi engelliyordu, sis tam tenimizin üzerindeydi. Benim için güzeldi ama bir insan için sefaletti. Güneş ışığı olmayınca ruh halleri bozulurdu.

Bir zamanlar ben de öyleydim... bir zamanlar.

Ona döndüğümde atıştırma malını bitirmiş ve suyunun çoğunu . Saçlarını arkadan tutturmuş, tam zırhını giymişti ve her şeyin ona uyuşunda bakmamayı zorlaştıran bir şey vardı.

"Yorulmadın mı?"

"Ben yorulmam."

"Kanım yüzünden ya da..."

"Yardıma oluyor." Tekrar ayağa kalkmaya hazır olmadığı belliydi, bu yüzden oturdum ve çıkıntılı bir ağaç köküne yaslandım. Bir sandalyenin arkası gibi olacak kadar büyüktü.

"Fang nerede?" Bana baktı, gözlerinde yorgunluk vardı. "Onu birkaç gündür görmedim."

"Avlanmak." Yalan söyledim çünkü başka bir açıklamam yoktu. Ona bunu sorduğunda ne diyeceğini merak ediyordum.

"Onu özlüyorum. O benim tek arkadaşım." "Ben senin arkadaşın değil miyim?"

Gözleri yüzümde sabitlendi ve öyle kaldı. "Hayır... kesinlikle değil." Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık, bir utanç parıltısı vardı.

Gecelerimiz rutin hale gelmişti. Yatağımıza döndüğümde çıplaktı ve beni bekliyordu. Sanki benimle en son birlikte olmasının üzerinden saatler değil de haftalar geçmiş gibi ıslaktı. Konuşulmayan, temeli olmayan tutkulu bir ilişkiydi. Çok fazla konuşmadık, artık güvensizlik ve gizem içermeyen rahat bir arkadaşlığın içine düştük. Birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımızı düşünürsek, bu garipti... ama yine de doğru hissettiriyordu.

Ona doğru gelip gelmediğini merak ettim. "Ne kadar ?"

Ben düşünürken gözlerini kaçırmış, önümüzde uzanan sessiz manzarayı inceliyordu. Şimdi kaşlarını hafifçe kaldırarak geri döndü.

"Onu ne kadar zamandır beceriyordun?" Satır aralarını okuduğumdan, hikâyesinin ipuçlarını yakaladığımdan ve korkunç gerçeği keşfettiğimden beri aklımdaydı. Bu beni iğrendirdi, mantığımın ötesinde öfkелendirdi, gücümün ötesinde bir kıskançlık uyandırdı.

Soru karşısında yüzü hemen sertleşti, konudan dehşete düşmüştü.

Bunun bir hata olduğunu, onun için hiçbir şey ifade etmediğini, çünkü onunla kıyaslandığında bir hiç olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Uzaklara baktı, sessizlik devam

ediyordu. Ben bakmaya devam ettim.

"Ellasara hakkındaki soruma cevap verersen ben de senin soruna cevap veririm."

Dumanın burun deliklerimden çıktığını hissettim. Sadece almak istiyordum, vermek değil. Şimdi sessizdi.

Sanki şartlarını kabul etmemi bekliyormuş gibi bana tekrar baktı.

Bunu yapamazdım.

Ben de asla.

Yatak odasına döndüğümüzde, yaptığı ilk şey Fang'i aramak için diğer odaya yürümek oldu. Ağaç dallarına sarılmamış ya da kanepeye kıvrılmamıştı ve hayal kırıklığı bir duman bulutu gibiydi. "Endişelenmeye başlıyorum." Bana bakmak için geri döndü.

"O iyi, tatlım." Yakınlıklarından rahatsız olmak yerine, bundan etkilendim, başka birinin ona benim gibi değer vermesinden etkilendim.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet." Bu bir yalandı ama başı dertte olsaydı bana söylerdi. "Daha önce hiç böyle gitmemişti-"

"Endişeniz yersiz."

Yüzümü inceledi, şimdi farklı bir gözle bakıyordu. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Hayatımın her yönünü seninle paylaşmak zorunda değilim."

"Fang söz konusu olduğunda öylesin. Onu önemseyen tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Bu bana onun yeteneklerinin benimkilerden farklı olduğunu söyledi. Onunla uzak mesafelerden iletişim kuramıyordu. "Ona bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Geçtiğimiz yüzyıllar boyunca yaşadıklarımızı hiçbir öfke değiştiremezdi.

Gözleri sabitleşti. "Hayır..."

"O zaman endişelenme." Dolaba doğru ilerledim ve soyundum, zırhımı çıkardım ve duşa girmeden önce bir kenara koydum.

Bir an sonra o da beni takip etti, başını arkaya eğdi ve suyun aşağı akması için gözlerini kapattı. "Çok ağrım var..."

Görünüşü beni hipnotize etmişti, onun yapmadığı bir büyü'nün etkisi altındaydım. Güzelliği gözlerim için bir ziyafet, kanı da gücüm için bir ziyafetti. Aylar geçmesine rağmen kanı bayatlamamıştı. Vücudu da öyle. Onu ilk tattığım andaki kadar büyülenmiştim.

Gözlerini açtı ve sanki hissetmiş gibi bana . Benim düşüncelerim.

Zihnimi onun yeteneklerinden korumak için elimden geleni yaptım ama iş böyle anlara geldiğinde, onu başka bir kadını hiç istemediğim kadar çok istediğimde, güçsüzdüm. Bir hançer gibi pelerinin altına saklanamayacak kadar yoğun. Alevler bir kova suyla söndürülemeyecek kadar büyüktü. Saplantım, engellenemez bir karasevdaya dönüşmüştü.

Gözleri üzerimdeydi, sanki her düşüncemi bir sayfadaki kelimeler gibi okuyabiliyordu.

Onunla savaşmak yerine onu kucaklamaya karar verdim. O her gece yatağında yatan, halkımla paylaşmayı reddettiğim kadındı ve ben bu umutsuz arzuyu, bu dayanılmaz ihtiyacı hissetmekten utanmıyordum. Kalbin kana, ciğerlerin havaya ihtiyaç duyduğu gibi onu istiyordum. Bana ait olduğunu bilmeyi hak ediyordu, sadece bana.

Kollarım belini çevreledi ve onu kendime çektim, göğüsleri göğsüme, sert aletim tam karnına yaslandı. Ona her dokunduğumda ilk kez dokunuyormuşum gibi hissediyordum, dokunuşlarımız arasında şimşekler çakıyordu. En çok ne yapmak istediğimi düşünürken alnım onunkine yaslandı - onu ısırmak mı yoksa becermek mi?

Geri çekilip boynunu eğerek bana cevap verdi ve solgun etini dişlerime gösterdi.

Tam da onu daha fazla isteyemeyeceğimi düşündüğüm anda istedim. Onu duvara yasladım, ayak bilekleri belime kilitlenecek şekilde kaldırdım ve sonra onu boyuma göre ayarladım, sikimi onun darlığının kılıfına kaydırdım.

Omurgamda alevler varmış gibi hissettim.

Kolları boynumu çevreledi ve boynunu ortaya çıkarmak için başını çevirerek bana karşı sallanmaya başladı.

Daveti kabul ettim ve dişlerimi etine geçirdim. Sikeyim.

Kayıtsızlıktı, tatlı ve güçlü, sakın. Mükemmeldi.

Kingsnake.

Gözlerim kapalıydı. Rüyalar geldi ve gitti.

Kingsnake!

Gözlerim parlayarak açıldı ve yatak odamı gördüm, Larisa bedenimi yastık, yatak ve battaniye olarak kullanıyordu. *Bu da ne?*

Orklar Grayson'a yürüyor.

Sözlerini anlamam bir anımı aldı, zihnim hala uykunun sancıları içindeydi. *Kaç kişi?*

Hepsini.

Tüm bunları düşünerek yatakta hareketsiz kaldım.

Goblinler de.

Ne zaman burada olacaklar?

Nightfall.

Bu çok uzakta olduğun anlamına geliyor.

Cobra'ya gidiyorum.

Neden?

Çünkü onları yenme şansımız yok. Çok fazlalar.

Bizi hafife alıyorsun.

Sen de onları hafife alıyorsun Kingsnake.

Kaç kişi yürüyor?

En az on bin. Bire beş.

Artık tamamen uyanıktım. Ellasara'nın bahsettiği şey buydu.

Yesssss.

Yataktan kalktım, Larisa'nın üzerimden kaymasına izin verdim ve önce olduğum yere uzandım.

Larisa'yı güvenli bir yere götürmelisin. Grayson onun için uygun bir yer değil.

Onu korumasız bırakamam.

Kobra'dan ayrıldığım an ona geleceğim. Savaş kazanılana ya da kaybedilene kadar saklanacağız.

Ölmekten hiç korkmamıştım ama şimdi dehşete kapılmıştım. Eğer ben ölürsem, kimse Larisa'yı Ethereal'den koruyamazdı. Onu avlayıp kalbine bir ok saplayarak öldüreceklerdi. *Acele et.*

Yapacağım.

Doğruca dolabıma gidip üniformamı ve zırhımı giydim. Halkım ve başka hiçbir şey için endişelenmem gerekirken, Larisa için endişeleniyordum. Aynı anda hem onu korumam hem de savaşmam mümkün değildi.

"Kingsnake?" Sessiz sesi yatak odasından geldi.

Dolapta oyalandım, onunla bu bilgiyle yüzleşmek istemiyordum, özellikle de bir planım yokken. Sonunda cesaretimi topladım ve iki yan bıçağım ve sırtımdaki ekstra bıçağımla birlikte tam zırhımı giyerek yatak odasına girdim.

Beni tamamen giyinmiş, pelerinin sırtımda, tüm silahlarım hazır halde görünce gözlerindeki huzur dağıldı. "Ne oldu?" Ruh halimi sezmiş, belki de duygularımı dolaptan hissetmiş olmalıydı.

Yatağa geldim ve kenarına oturdum. "Orklar ve goblinler Grayson'a yürüyor."

Anlaması bir anını aldı. "Neden? Sen onların hükümdarısın."

"Ethereal. İşte bu yüzden."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Ethereal onları kirli işlerini yapmaları için gönderdi, onlara boş vaatlerde bulundu. Onların umudu, siz de dahil olmak üzere bizi yok etmeleri. Ya da biz teslim olacağız ve onlar da gelip sizi alacaklar."

Şimdi korkmuştu. Gözlerinden okunuyordu. "Ne... ne yapacağız?" "Onları yeneceğiz."

"Orklarla savaştım. Çok büyükler."

Elim yanağını kavradı ve tek yapmak istediğim bu acıyı ortadan kaldırmaktı.

"Ama biz güçlüyüz."

"Beni eğitmiş olman iyi bir şey."

Ona gerçeği söylemedim, sadece varsayımın o anda orada durmasına izin verdim. "Fang, Kral Kobra'ya gidiyor. Bize yardım etmek için ordularını gönderecekler."

"Neden sana yardım etsinler ki? Vampir oldukları için mi?"

"Çünkü biz kardeşiz."

Bunu duyunca gözleri hafifçe yumuşadı. "Kingsnake... Viper... Cobra. Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum."

"Viper ile derhal konuşmam gerekiyor. Herkesi olacaklar konusunda uyarmalıyım."

Başını salladı.

"Ben dönene kadar burada kal." Parmaklarım saçlarına daha da gömüldü ve onu öptüm.

Dudakları hafifçe ayrıldı ve yüzümü kavrayarak öpücüğü derinleştirdi.

Aniden geri çekildim ve dışarı çıktım, o anda ve orada uzaklaşmazsam öpücüğün nereye gideceğini biliyordum.

"Fang on bin dedi." Masada Viper'ın karşısında durdum, komutanlar da oradaydı. "Beşe bir."

Engerek aramızdaki haritaya baktı. "Akşam karanlığında burada olacaklarsa, buradalar demektir." Piyonlardan birini Gümüşdil Vadisi'ne doğru hareket ettirdi. "Mola verecekler, sonra alacakaranlıkta gelecekler."

"Kobra durmadan at sürerse sabaha kadar burada olur," dedim.

"Sabaha kadar ölmüş olabiliriz," dedi Viper sakince. "Onları mümkün olduğunca uzun süre Grayson'dan uzak tutmamız gerekecek. Bu da dağlardaki geçitlerde mağaralar açmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bunu sadece çok zor durumlarda yaparız." Bu geçitler bir kez kapatıldığında, tekrar açmak için aylar süren el emeği gerekecekti.

"Ve bu çok korkunç," dedi Engerek. "Bazıları yine de geçecek ama en azından o noktada adil bir dövüş olacak. İdare edebiliriz. Diğerleri bir yol bulduğunda, Kobra ve ordusu gelmiş olacak."

Başımı sallayarak onayladım. "Bizi hiç beklemedikleri bir anda onları geçitlerde yakalayacağız."

"Evet," dedi Engerek. "İyi bir pusu olacak. Komutanları o tarafa götüreceğim ama senin Grayson'da kalman gerekecek."

"Neden?"

"Olur da bir numara çevirirlerse diye."

Çok küçük düşünceleri olan aptal yaratıklardı ama işin içinde Ethereal olduğu için her şeye hazırlıklı olmalıydık. "Larisa için buradalar, bu yüzden düşme ihtimalimize karşı onu göndermem gerekecek."

Engerek bana baktı. "Orada tek başına uzun süre hayatta kalamaz."

"daha yetenekli." Kelimeler bir dökülüverdi. "Fang döndüğünde onu koruyacaktır."

"Kingsnake."

Zaten bakışlarını üzerimde tutuyordum, bu yüzden bunun önemli olduğunu biliyordum. "Onun kanını akrabalarıyla paylaşmalısın."

Her gün ondan besleniyordum, açlık için değil zevk için. Artık hiç olmadığım kadar güçlüydüm ve benden bir karış uzun yaratıklarla savaşırken en büyük kozumun bu olacağını biliyordum. Bu hediye diğerlerine bahşetmek bir kral için yapılacak en doğru şey olurdu.

Ama ben bir kraldan daha fazlasıydim. Ben onun sevgilisiydim.

"Kingsnake." Adımı daha derin bir tonda söyledi, tehdidi açıktı. "Şimdi açgözlülük yapmanın sırası değil."

"Bu açgözlülük değil..."

"Adına ne dersen de, Kingsnake. Bunu kazanmamızı istiyorsan diğerlerinin de beslenmesi gerek."

Komutanların bakışlarını hissettim, kardeşimin bakışlarını hissettim. Kral olmanın en zor yanı özverili olmaktı. Kendimi asla ilk sıraya koyamazdım,

Bir kişi için çok kişiye asla feda edemezdım ama lanet olsun, bunu gerçekten istiyordum. "Larisa ile konuşmam gerek."

"O bir mahkum. Seçme şansı yok-"

"Evet, yle," diye tersledim. "Ama endişelenme... Evet diyecek."

"Neden?"

"nk ben istedim."

OceanofPDF.com

LARISA

Odada volta attım.

Yalnızdım, arkadaşım için burada değildi ve sevgilim gitmişti.

Sanırım o buydu... sevgilim.

Kapı açıldı ve Kingsnake pelerinini arkasında sallayarak içeri girdi.

En az yirmi kilo ağırlığındaki zırhımı giymiş, çaresizce haber almak için ona doğru koştum. "Neler oluyor?"

"General Viper ve ordunun bir kısmı onları dağların dışındaki geçitlerde pusuya düşürecek. Ama ikinci bir ordunun farklı bir yönden gelme ihtimaline karşı ben burada, Grayson'da kalacağım."

"Deniz gibi mi?"

"Buraya yelken açmayacaklar ama evet."

"Pekâlâ... o zaman hazırız gibi görünüyor." Birkaç orka karşı kendimi korumuş, birkaç vampir öldürmüştüm, bu yüzden bu saldırıdan kurtulma şansım olduğuna inanıyordum. Beni kaçıran vampirlerin iyiliği beni ilgilendirmemeliydi... ama Kingsnake beni ilgilendirmeye başlamıştı.

Gözlerini bana dikti. "Burada kalmıyorsun Larisa."

Gözlerimi onunkilere diktim, kalbimde bir endişe vardı. "Ne...?"

"Seni göndermek zorundayım. Bu savaşı kazanamama ihtimalimiz var ve kaybedersek seni öldürecekler."

"Ama gitmek...? Nereye gidebilirim ki?"

"Vahşi doğaya. Fang müsait olduğunda sizinle orada buluşacak."

"Ben... Seni bırakamam." Ne kadar önemsediyimi fark ettiğimde kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. Bunu örtbas etmeye, hem kendime hem de ona yalan söylemeye karar verdim. "Sen olmadan, halkım için bir tedavi bulma şansım yok..."

Yüz ifadesi değişmedi, sanki son kısmı duymamış gibiydi. "Seni ancak bu şekilde koruyabilirim."

"Benimle gelebilirsin-"

"Yenilginin kesin olduğunu bilsem bile halkımı asla terk etmem. Ölümde bile kralları olarak onların yanında ölürdüm."

Başka bir şeyden şüphelenmemeliydim. "Yani... kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne düşünüyorsun?"

Gözlerini dikti. "Zaferin garanti olduğunu düşünecek kadar kibirli değilim. Asla öyle olmaz. Sayıca bire beş üstünlüğümüz var ve orklar devasa yaratıklar."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor..." "Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum."

"Kaçmaktansa durup seninle savaşmayı tercih ederim. Sadece birkaç kez antrenman yaptığımızı biliyorum-"

"Yardım etmek mi

istiyorsun?" "Tabii ki

istiyorum."

"O zaman yapabileceğin başka bir şey var, bizimle birlikte savaşmaktan çok daha yararlı olacak bir şey."

"Ne oldu?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Kanın beni hiç olmadığım kadar güçlü kılıyor. Beni uzun zamandır unuttuğum gençliğime döndürüyor. Kaslarım şişiyor... gücüm artıyor... aklım daha hızlı çalışıyor. Giyebileceğim tüm zırhlardan daha güçlü."

İsteğini fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Eğer bunu diğerleriyle paylaşabilirsen... onlar da daha güçlü olurlar."

Yüzümdeki şoku hissedebiliyordum. "Benden bunu istemene bile şaşırdım-"

". Ne kadar derinden yaktığını anlamıyorsun..." Çenesini sıktı, boynundaki kordonlar patladı. "Ama General Viper istedi... ve bunun bu savaşta bir fark yaratacağını biliyorum. Halkımın ihtiyaçlarını ilk sıraya koymak zorundayım."

"Yani... Bu konuda söz hakkım yok."

"Biliyorsun, bu yüzden soruyorum."

Yüzüne baktım ve derimi defalarca delen çeşitli dişleri düşündüm. Bu daha önce de başıma gelmişti ve korkunçtu. İyi hissettirmiyordu ve neredeyse beni öldürüyordu. Kingsnake benden beslendiğinde, bu samimi ve anlamlıydı.

Gözlerini dikip bakmaya devam etti. "Güven bana. Seni paylaşmak istemiyorum."

Acısını hissedebiliyordum, umutsuzluğunun zonklamasını hissedebiliyordum. Bu farklı bir histi, daha önce ondan duymadığım bir duyguydu. Yıldızların ya da bulutların olmadığı karanlık bir gece gibiydi... sadece hiçbir şey.

"Benim sana sahip olduğum gibi başka kimsenin sana sahip olmasını istemiyorum. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

"Benim gücüme sahip oldukları için mi?"

"Hayır," dedi. "Çünkü sen onların elindesin."

Yoğunluğundaki artışı, sahiplenmeyi ve ihtiyacı hissettim.

"Kan dökme sadece açlıkla ilgili olabilir. Avcı ve av. Ama çok daha fazlası da olabilir... tıpkı bizde olduğu gibi. Başka bir kadından beslendiğimi hayal edin... o zaman nasıl hissettiğimi anlarsınız."

Bundan hoşlanmayacağımı biliyordum ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim. "Bize bu şekilde yardım edebilirsin... eğer istediğin buysa."

Düşmanlarını yok etsinler diye bir vampir ordusunu beslemek inandığım her şeye ters düşüyordu. Ama o düşmanlar beni istiyordu, bu yüzden belki de fedakârlıklarına karşılık adil bir takastı. "Ben yaparım."

Sanki farklı bir cevap vereceğimi ummuş gibi hayal kırıklığı yayılıyordu. "Emin misin?"

Başımı salladım.

"Viper denetlemek için orada olacak." "Sen orada olmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Yapamam..."

Verdiği mesaj açıkken daha fazlası için onu zorlamadım. "Bunu ne zaman yapmalıyız?"

"Şimdi."

Eski yatak odama götürüldüm, Kingsnake'in beni ilk kez ısırıldığı yere. Burası bana çok yabancı geldi, sanki orada hiç yaşamamışım gibiydi.

Kingsnake kardeşiyle birlikte içeri girdi. "En iyi savaşçılarımızdan sadece elli tanesi. Ve sadece küçük bir miktar."

Engerek başını salladı. "Elliden biri olabilir miyim?"

Kingsnake onaylamadan önce tereddüt etti. "Evet."

"İşi bittiğinde onu odama götürün ve karnının doyduğundan emin olun. Ayrılmadan önce birkaç saat uyuması gerekecek."

"Pekala."

Kingsnake çıkmadan önce bana bakmadı ama umutsuzluğunu hissedebiliyordum. O uzaklařtıķa bu his gittikçe azaldı, ta ki tamamen yok olana kadar.

Viper bana döndü. "Hazır mısın?" "Tüm zaman boyunca burada mı olacaksın?"

"Kardeşim yüzünden sana bir şey olmasına izin vermem."

"Biliyorum..."

"O zaman uzan. nce ben gideceğim."

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Yüksek kulede durup vadiye baktım ve kapımızın eşiğinde beliren savaşa dair bir işaret bekledim. Hava kararmadan bir şey göremeyeceğimi biliyordum ama o anda yaşanan dehşetten başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu.

Diğerleri topları ve kapıları hazırlayarak şehrimizi istila etmesi muhtemel yaratıklara karşı hazırlandılar. Emirler verilmişti ve artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

ayak sesleri geliyordu. "Senin yatağında dinleniyor."

Gözlerindeki yeni rengi görmeye hazır olmadığım için arkamı dönmedim. "Yemek yedi mi?"

"Evet."

Her şey bitmişti ama yine de kendimi hasta hissediyordum. "öldürmek zorunda mıydın?"

"Onlar daha çok sınırlarına yürüyen ordu için endişeleniyorlar. Herkes bu savaşta size hizmet etmeye hazır."

Yavaş bir nefes aldım, kimsenin payına düşenden fazlasını almaya çalışmaması içimi rahatlattı. "O iyi, Kingsnake."

"Anlamıyorsun..."

Yanıma geldi ve benimle birlikte surların üzerinden dışarı baktı. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum ama yine de halkının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymayı seçtin. İşte bu yüzden sana hizmet ediyorum; kardeşim olduğun için değil, büyük bir kral olduğun için."

Yatağının yanına gittim ve uyumasını izledim. Yüzüne renk gelmişti ve yanındaki yastığa sanki benmişim gibi sarılmıştı.

Boynu ısırık izleriyle kaplıydı ve hiçbirisi bana ait değildi.

Elim saçına uzandı ve kanıtı gizlemek için öne doğru çekti.

Dokunuşumla gözlerini kaldırdı ve gerçekliğini anlamaya çalışırken bir süre bana baktı.

"Her şey bitti."

önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Sesi sanki birkaç saat değil de bütün gece uyumuş gibi hırıltılıydı.

"Hala aç mısın?"

"Hayır..." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bana bakmadan önce birkaç kez daha gözlerini kırptırdı. "Kötü bir rüya gibi geliyor."

Daha çok bir kabus gibi.

"Uyumana izin verirdim... ama gitmen gerek."

"Gitmek mi?"

"Hâlâ gün ışığı varken. Hava karardığında, Fang size katılana kadar saklanmanız gerekecek."

İçinde bulunduğu durumu fark ettiğinde uyku nihayet gözlerini terk etti. "Seni bırakabileceğimi sanmıyorum-"

"Yapabilirsin."

"Ya..." Bunu söylemeye cesaret edemedi. "O zaman bu benim kaderim."

"Sonsuza dek yaşamak istediğini söylüyorsun... ama ölmekten korkmuyorsun." "Bazı şeyler için ölmeye değer."

Gözleri üzüntü içinde düştü.

"Fang ile birlikte saklanın. Güvenli olduğunda, sana doğuya kadar eşlik edecek." "Doğu nedir?"

"Zamanı geldiğinde her şeyi açıklayacaktır." Yataktan çıktım.

Yorganı geriye itti, üzerinde hâlâ zırhsız üniforması vardı. "Giyin. Seni atına götüreyim."

Ayağa kalktı ve bana baktı, sanki söyleyecek çok şeyi vardı ama kelimeleri yoktu.

Bunun ne zaman olduğundan emin değildim. Birlikte yatan düşmanlardan ne zaman... bu her neyse. Karışık. Bana değer vermemesi gerekirken değer veriyordu. Sadece bir amaca hizmet etmesi gerekirken ben ona değer veriyordum. Ama işte buradaydık.

Zırhını ve pelerinini giydi, kılıcını ve bıçaklarını aldı ve sonra benimle birlikte dışarı çıktı. Şehrin dışındaki gizli patikayı kullandık, orada eyerli bir at bir ağaca bağlıydı ve otları kemiriyordu.

"İhtiyacınız olan her şey paketlenmiştir. Yiyecek ve su kısıtlı, o yüzden bunları idareli kullanın." Atı ağaçtan çözdüm ve dizginlerini ona göre ayarladım. "Güneydoğuya doğru gideceksin, şelaleyi görene kadar en büyük dağın etrafından dolaşacaksın. Onu kaçıramazsın. Fang gelene kadar alçakta kal. Ona seni nerede bulacağını söyleyeceğim."

Duygusal gözlerle bana baktı, sanki söylediğim tek kelimeyi bile duymamış gibiydi. Elimden geldiğince temizlemeye çalıştım ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Seni bırakamam-"

"Öylesin." Şimdi bu saçma fikri bastırmak için sesimi yükselttim. "Sürekli senin güvenliğinden endişe edersem yapmam gereken şeyi yapamam. Eğer hayatta kalmamı istiyorsan, o zaman dikkatimi dağıtamam."

Derin bir nefes aldı, gözlerinde belli belirsiz bir yaş vardı. Neyse ki, düşmelerine izin vermeyecek kadar gururluydu.

Şu anda bununla uğraşamazdım.

"Korkuyorum..."

"bir şey yok."

"En kötüsünden korkmasaydınız beni göndermezsiniz."

Kendi iyiliği için fazla zekiydi. "Ben temkinli bir adamım, hepsi bu."

"Yalan söylüyorsun."

Düşüncelerimi kapatmak için elimden geleni yaptım ama o bir şekilde onları kırdı. "Benim ne olduğumu unutma. Vampirlerin Kralı ve Karanlığın Efendisi. Rüzgârda savrulan tozlar olmamızı dilediğini kendin söyledin."

Ona tokat atmışım gibi gözleri sulandı.

"Benden nefret ettiğini. Türemüzden nefret ediyorsun ve hep edeceksin." Zor nefes aldı.

"Belki de dileğin gerçekleşir." Atın etrafından dolaştım ve kalkmasına yardım etmeye hazırlandım. "Hadi gidelim."

Orada durdu, bana bakmadı. "*Larisa*."

Sonunda döndü ve tekrar benimle yüzleşti. Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Lütfen ölme."

Bu sözleri söylerken gözlerinin içtenlikle parladığını görmek bedenimi yakıcı bir sıcaklıkla doldurdu. Akıl okuyamıyordum ama şu anda kalbini okuyabiliyordum.

Bana doğru ilerledi ve yanağını göğsüme dayayarak bana sarıldı.

O bana tutunurken kollarım yanlarımda kaldı ve molayı olabildiğince kolaylaştırmaya çalıştı.

Ama o orada kaldı.

Onu kollarımla sarıp sarmalayana ve başımı alnına doğru eğene kadar orada kaldı. Parmaklarım saçlarına gömüldü ve küçük göğsünün duygularla inip kalktığını hissettim.

Artık istemiyordum. Asla.

Sonunda uzaklaştı ve benim yardımım olmadan kendini eyere çekti. Bana bakmadan dizginleri kavradı, sonra atı dürttü ve koşmaya başladı. Söylediğim gibi güneydoğuya yöneldi ve arkasına bakmadı.

Hava kararmadan bir saat önceydi.

Yaklaşan saldırı için olabildiğince hazırlıklıydık. Larisa'nın kanını içenler saldırıya en yakın yerde konumlanmışlardı. Toplar doldurulmuştu. Mangallar yakıldı.

Viper'ın yanında durdum, ikimiz de konuşmuyorduk.

Kral Kobra yardımınıza gelmeyi kabul etti. Şimdi ordusuyla birlikte gidiyor.

Buraya gelmesi çok uzun sürer.

Dağlardan geçen gizli bir geçidi olduğunu söylüyor. Eğer durmazlarsa, gece yarısı varacaklarmış.

Teşekkürler, Fang.

Yola çıkıyorum.

Larisa güneydoğudaki şelalenin yanında bekliyor. Onunla orada buluş.

Savaşta sana katılmak istiyorum.

Biliyorum. Ama benim Larisa'yı korumana ihtiyacım var.

Pekala.

Fang?

Yesss?

Özür dilerim... Öncesi için. Onu birkaç gündür görmemiştim ve şimdi onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum. Aynı odada son kez birlikte olduğumuzda, utanç içinde başını eğerek gidişini izlemiştim. Bu şekilde ayrıldığımız için pişmanım.

Aramızda hiçbir şey değişmez. Asla.

Viper'a dönmeden önce onun sözlerini içime çektim. "Kobra gece yarısı burada olacak."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Gizli bir geçidi var."

"Bizimle hiç paylaşmadığı?"

"Kartlarını göğsüne yakın tuttuğunu biliyorsun..."

Engerek dosdoğru önüne baktı. "Geçitlere gitme vaktim geldi." Vücudunu döndürmeden önce bir nefes aldı ve bana doğru baktı. "Sanırım bu bir veda... şimdilik."

Başımı salladım. "Şimdilik."

Gözleri, dudaklarının söylemediği her şeyi söylüyordu. Bunun birlikte geçirdiğimiz son an olabileceğini. Ve bunun ötesinde bir birleşme olmayacaktı... çünkü ruhlarımız uzun zaman önce feda edilmişti. Kelimeler kardeşler arasındaki dile getirilmemiş sevgiyi ifade edemezdi. Kemiklerimizin derinliklerine işlemiş sadakati anlatamazdı.

Daha fazla konuşmak yerine arkasını döndü ve pelerini arkasından esen rüzgârda hareket ederek uzaklaştı.

Gece derinleşti. Mangallar geceyi dans eden bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Dünya sessizdi - ta ki kayalar düşene kadar. Çok uzaktaydı ama geçit patlatıldığında, aşağı kayan enkazın hacmi tüm dünyayı sarsmaya yetti.

"İyi şanslar Engerek." Batı kapısındaki setin üzerinde durdum, eğer başka bir saldırı olursa saldırının oradan geleceğini biliyordum.

Karanlıkta, izcinin mangalların arasında koştuğunu gördüm, hızlanmıştı. İki kişi olmaları gerekiyordu ama görünüşe göre sadece biri geri dönebilmişti. "Kapıyı açın."

Askerler direksiyonu çevirdi ve gözcümüzün geçebilmesi için kapıyı kırarak açtı. Kapının arkasına geçince dizlerinin üzerine çöktü ve nefes nefese kaldı. Biri ona su getirdi ve sanki haftalardır bir şey içmemiş gibi suyu kana kana içti.

Aşağıya indim ve ona yaklaştım. "Ne oldu?" Ayak bileklerinin üzerine oturdu. "Filcon'u yakaladılar..."

"Kim onlar?"

"Onların ordusu. Benden bir fersah geride yürümüyorlar." Yani ikinci bir ordu vardı.

Tam o sırada davulun sesini duydum.

Güçleri ikiye bölünmüştü, bu da iki cephede savaşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Mühürlü geçitler bazılarını öldürecek, ama çoğu için rahatsızlık verecekti. Ama eninde sonunda Grayson'a ulaşacaklardı ve umarım Cobra geldikten sonra.

Bundan sağ çıkamama ihtimalimiz çok yüksekti.

Ama bunu adamlarıma göstermedim. Hepsi bana bakıyordu, emir bekliyorlardı, bir küfür ya da çığlık bekliyorlardı.

Soğukkanlılığımı korudum. "Okçuları hazırlayın. İndirebildiğiniz kadarını indirin. Geri kalanımız kapının dışında savaşacak. Hadi gidelim."

Adamlar kapıyı bir kez daha açtı ve dışarı çıkan ilk kişi ben oldum. Diğerleri de beni takip etti, kılıçla ölmeye hazırldılar. İleride, dağların arasındaki küçük geçitte meşaleleri görünüyordu. Batı tarafına tırmanmanın ve bizi gafil avlamanın bir yolunu bulmuşlardı. Sınırlı alana sahip bir orduyu bu şekilde karşılamayı beklemiyorduk ama zaten amaç da buydu.

Ethereal tekliflerini asla kabul etmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden gerçek amaçları bölgeyi araştırmak ve zayıflığımızı bulmaktı. Zaten sayıca azdık, bu yüzden bizi bölmek akıllıca bir hareketti. Bizi batı kapısına sıkıştırıp dış duvarlara karşı ezilmemizi sağlamak daha da akıllıca bir hamleydi.

Meşaleleri daha parlak, davulları daha gürültülü hale geldi ve sonra ortaya çıktılar, ağızları açık devasa yaratıklar, gecenin içine hırıltılarını salıyor, bizi korkutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu toprakları fethettikten sonra tebaamız olmuşlardı ama şimdi ayaklanmayı seçtiler.

Eğer bundan kurtulursak, her birini öldüreceğim. Artık merhamet yok.

Arkamdaki adamlara döndüm. "Sakın yerinizi terk etmeyin. Aksi takdirde karnınıza bir mızrak saplanmış halde kapıya sıkışıp kalırsınız. Zırhları boyun ve kol altlarında zayıftır. Size birkaç kez saldırmalarına izin verin ve durakladıklarında koltuk altına saldırın."

Her biri en ufak bir korku duymuyormuş gibi soğukkanlı bir ifade takınıyordu ama yüzeyin altında farklı bir hikâye olduğunu biliyordum. İnsanlar öldüğünde ruhları öbür dünyaya gider ve orada yeni bir başlangıç yaparlardı. Bizim içinse sadece bitmişti, sadece karanlıktı. Bu sonsuz geceyi yaşamak için yaptığımız bir fedakârlıktı.

Orduları önümüzde durdu, mızrakları yere saplandı, davulları sustu.

Taleplerini bekledim.

Orkların şefi Kahan öne çıktı. Kara yüzüne beyaz boya sürülmüştü ve siyah mızrağını kocaman parmaklarıyla kavrıyordu. O

Yavaşça bana yaklaştı, karanlık gözleri korkunç bir yüz ifadesiydi. Bir metre ötemde durdu. "Kızı bize ver ve halkın kurtulsun."

"Size nasıl güvenebilirim? Savaşımızdan sonra türünüzü affettim ve topraklarımı özgürce işgal etmenize izin verdim. Bu merhamete ihanet ettin, peki ne için? Sonsuza dek yaşama şansı için mi? Bunun yanlış bir söz olduğunu anlamış olmalısın. Onların türü, ebedi diyarlarına canavarların girmesine asla izin vermez."

Kahan dişlerini gösterdi, ağzından sessiz bir hırıltı çıktı. "Kızı bize ver-"

"Hayır. Ordularınızı topraklarımdan geri çekin, ben de sizi bir kez daha affedeyim. Ya da savaşınıza devam edin ve kaybettiğinizde hepinizi, sonra da mağaralardaki kadınlarınızı ve çocuklarınızı öldüreceğim."

"İkimiz de sayıca az olduğunu biliyoruz, Vampirler Kralı."

"Ya da sen öyle san." Larisa'nın kanı bana benzersiz bir hız kazandırdı, bu yüzden bıçağımı onun saldırıyı tahmin edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde boynuna sapladım. Başını omuzlarından ayıran temiz bir kesikti. Sanki beyninin gittiği mesajını almamış gibi orada durmaya devam eden bedeninden bir saniye geçti. Sonra o da çöktü.

Arkasındaki orduya baktım ve kılıcımı bileğimin etrafında döndürdüm. "Hadi yapalım şu işi."

Öfkeli hırıltıları geceyi böldü ve dağlarda yankılandı. Sonra mızraklarını aldılar ve saldırdılar.

LARISA

Roouooooaaarrrrrrr.

Sesi duyduğumda kaskatı kesildim. Çok uzaklardan geliyordu ama dağların arasındaki tüm geçitlerde yankılanarak şelalenin yakınında kulaklarıma ulaştı. Atım bir ağacın arkasına bağlanmıştı ve ben de karanlıkta köklerin yakınına oturup istenmeyen misafirlere karşı kulaklarımı diktim.

Ayrıldığım andan beri gergindim ama o sesi duyduğum anda midem bulandı. Savaş başlamış olmalıydı ve Kingsnake de savaşın tam ortasıdaydı. Umarım geçitleri kapatmayı başarmışlardır ve umarım Kobra Vampirler yakında gelirler.

Hasta olacaktım gibi hissettim.

Lariissssa.

Fang?

Ben de oradayım.

Oh, güzel. Seni özlemişim. Ayağa kalktım ve bekledim, çimenlerin üzerinde sürünürken pullarından yansıyan ay ışığını görmeyi umuyordum. Dakikalar sonra, otların arasında su gibi hareket ederek geldi. Bana ulaştığında, hemen vücuduma tırmandı ve omzuma tüneyene kadar etrafımı sardı.

Çok ağır olduğu için sallanıyordum. "Fang... çok ağırsın." Ağacın dibine oturdum ve gövdesine , böylece vücudum

tüm ağırlığı taşıyabilir.

Özür dilerim. Bedenimi terk etti ve onun yerine yanıma oturmayı seçti, başını dikleştirdi, böylece göz hizasındaydık.

"Kingsnake'in seni her zaman nasıl tuttuğunu bilmiyorum."

Çok güçlüdür.

"Söyleyeceğim..."

Sarı gözlerine baktım, karanlıkta nasıl parladıklarını izledim. "Benimle kalmak zorunda değilsin. Onun yanına ait olduğunu biliyorum... özellikle de şu anda."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. **Evet, evet. Ama senin korunmanın daha önemli olduğunu söyledi.**

Bu jest karşısında gözlerim doldu. "Korkuyorum..."

Ben de korkuyorum.

"Onunla konuştun mu?"

Ona Kobra ve adamlarının yolda olduğunu söylediğimden beri değil.

"Onu kontrol edin ve nasıl olduğuna bakın."

Yapamam.

"Neden?"

Savaşın ortasında. Dikkatini dağıtırsam kafasını kaybedebilir.

"Haklısın..."

Orada birlikte oturduk, ikimiz de bir şey söylemedik, şelalenin yumuşak akışı huzur vericiydi.

"Kalmak istedim... ama bana izin vermedi."

Savaş sana göre bir yer değil.

"Kılıç konusunda iyiyimdir."

Ama böyle bir savaşta hiç tecrüben yok.

"Onu terk etmek hâlâ zor."

Ona olan sevginiz derinleşti.

"Evet... ne yazık ki."

Bu neden talihsiz bir durum?

"Şey... o bir vampir. Onların türünden her zaman nefret etmişimdir."

Ama o asil bir vampir. Sözünü tutar. Kendisi güvende saklanırken askerlerini savaşa göndermek yerine, onların yanında savaşır. Halkını her zaman kendinden önce düşünür. Eğer o an gelirse, benim için canını vereceğini biliyorum. Evet, o bir vampir... ama çok daha fazlası.

"Eğer o kadar asilse, neden bunu seçti?"

Bunu o seçmedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Fang başka tarafa baktı. ***Çok fazla şey söyledim...***

Bilgi almak için baskı yapmak istiyordum ama ilişkilerini tehlikeye atmak istemiyordum. "Neden bu kadar uzun süredir yoktun?"

Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

"Aranızda bir şey mi oldu?"

Uzun sessiz kaldı. ***Evet ama bu onunla benim aramda.***

Beni dışladığı için hayal kırıklığına uğramıştım ama boşverdim. "Sen yokken her şey aynı değildi."

Dönüp bana baktı, dili bir içeri bir dışarı kayıyordu ve sonra yanağını yanağıma sürttü, sahibine yaklaşan bir kedi gibi.

Pulları tenimde hissetmek garip olsa da, onun şefkatine gülümsedim.

Karanlıkta birlikte oturduk, ikimiz de başka bir yerde neler olduğunu bildiğimiz için uyuyamadık. İkimizin de değer verdiği adamın hayatı tehlikedeydi ve her an kafası omuzlarından kopabilirdi.

Sonra uzaktan bir ses duyduk. Bir korna.

Fang hemen doğrulup çimlerin üzerine tüneyerek okyanusa baktı.

"Ne oldu?"

Tekrar duyduk, güneyden gelen bir çağrı.

Bir savaş borusu.

"Ama kulağa yakın geliyor..."

Fang başını çevirdi ve sesi doğrudan kulaklarında duydu. ***Kıydan geliyor.***

"Kingsnake bunun olmadığını söyledi..."

Orklar ve goblinler deniz yoluyla seyahat etmez. Ama Ethereal ederdi.

Yüzümün bembeyaz olduğunu hissettim. "Kahretsın..."

Orklar ve goblinler onları yok etmek için oradalar. Sonra Ethereal içeri girecek ve istediklerini alacak.

"Onu uyarmalıyız."

Deneyeceğim. Fang sessizleşti, hâlâ denize bakıyordu.

Sessiz kaldım, Fang'in bana ne zaman bittiğini söylemesini bekledim. Ama dakikalar geçti ve hiçbir şey söylemedi.

Sabırsızlandım. "Ne dedi?" ***Hiçbir şey.***

Ona ulaşamıyorum... "Ne? Bu şu anlama

mı geliyor...?"

Ölmüş olabilir ya da zihni kapalı olacak kadar odaklanmış olabilir. Ben ikincisine inanmayı seçiyorum.

"Onu uyarmalıyız."

Fang bana döndü. ***Talimatları açıklı.***

"Umurumda değıl, Fang. Yardım etmeliyiz."

Seni geri getirmek yapabileceğim en kötü şey.

"Fang. Onu terk edemeyiz." Bana

bakmaya devam etti.

"Zırhım ve kılıcım var. En iyi savaşçı değilim ama değersiz de değilim. Birlikte hareket edersek, iyi oluruz."

Fang'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti. ***Bunun ne kadar tehlikeli olacağını anlamamı istiyorum. Seni korumak için elimden geleni yapacağım ama hayatta kalmak istiyorsan kendi başının çaresine bakmalısın.***

"Bunu daha önce de yaptık."

Hafifçe başını salladı. ***Beni asla affetmeyecek ama ölürse de bunun bir önemi kalmayacak.***

OceanofPDF.com

KINGSSNAKE

"Geri çekilin!" Kapı yok edilmişti ve orklar şehre akın etmişti. Saray Grayson'ın son kalesiydi, bu yüzden son durağımıza geri çekildik. Kobra ve adamları henüz ortaya çıkmamıştı ve şimdi geldiklerinde katledileceklerinden korkuyordum. "Topların başına geçin. Okçular, hazır olun." Herkesin gözünde yenilgi vardı. Emirlerle uydular ama sadece gönülsüzce.

"Kingsnake!" Adamlarımdan biri gözlerini korkudan kocaman açarak bana baktı.

Arkamı döndüm ve kılıcı tam zamanında yakaladım. Bir ork sürüsü sarayın yan tarafına ulaşmıştı ve öfkeyle üzerime çullandılar. Sıradan orklar değillerdi, seçkin komutanlardı, diğerlerinden daha büyük ve daha güçlüydüler.

Sayıca bire beş üstündüm ve Larisa'nın kanı onları alt etmeye yetmeyecekti. Onlarla savaştım ama etrafımı sardıklarında kapana kısılmıştım. Enerjim uzun süre dayanmayacaktı ve sonunda bir bıçak zırhımı kıracaktı.

Toplar ateşlendi ve beni kıl payı ıskalayarak bir tanesini indirdi.

İçlerinden biri kılıcını omzuma sapladı ve momentum zırhtan geçerek beni yere düşürdü.

Anında ayağa kalktım, boynuna doğru hamle yaptım ama ıskaladım. Başka bir kılıç sırtıma saplandı.

Bunun son olduğunu biliyordum.

"Kingsnake!" Kardeşimin sesini uzaktan duydum, müdahale edemeyecek kadar uzakta.

Silahlarımı bırakmadım. Teslim olmadım. Devam ettim.

Kılıcım elimden düştü ve sonra yere itildim. Bir bıçak boğazıma dayandı ve ork üzerine dikildi, alçak bir hırıltıyla tüm dişlerini gösterdi.

Yüzüm metanetini koruyor, sanki masa başında yapılan medeni toplantıymış gibi ona bakıyordum.

"Kız nerede?"

Hiçbir şey

söylemedim.

Bıçağı etime daha sert bastırdı ve bir kan çizgisi çizdi. "O sonsuza dek sürecektir bir karanlığa değmez."

"Evet, öyle."

Başka bir orka bağırmadan önce bir hırıltı çıkardı. "Diğerini getir."

Hayır.

Engerek bileklerinden bağlanmıştı ve yanımda yere yatırılmıştı, yüzü kan içindeydi ve hırpalanmıştı, zırhının parçaları kayıptı.

Kılıç hâlâ boynuma , bu yüzden başımı daha fazla çeviremiyordum.

"Ne düşünüyorsunuz çocuklar?" dedi ork. "Boynuna temiz bir darbe mi? Yoksa ateşte diri diri yakılarak mı?"

"Onu yak ki çığlıklarını duyabilelim."

Dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Bize bilmek istediklerimizi söylemezsen kaderin bu olacak."

"Ne olursa olsun bu benim kaderim olacak, o yüzden devam edin."

Küçümseme devam etti. "Uzun zamandır bugünü bekliyordum; Kingsnake Vampirlerinin sonunu."

"Diğerleri intikamımızı alacak ve sizin türünüz bu dünyadan yok olacak."

"Gerçekten mi? Sence listemizde sırada kim var?" Bıçağı geri çekti. "Yakala onu."

Orklar beni kollarımdan tutup zorla yukarı kaldırdılar. Tutuşlarına karşı koymaya çalıştım ama çok güçlüydüler. Beni Engerek'in yanından geçirdiler, o da bana yardım etmek için kendini yukarı itmeye çalıştı ama bir ork yüzüne tekme attı.

Beni zorla yaktıkları ateşin yanına götürdüler ve içine atmaya hazırlandılar. Alevler üç metre yüksekliğindeydi ve giysilerim tutuştuğu anda yanarak kül olacak, rüzgârda toz olacaktım. Uzun bir bin beş yüz yıl yaşamıştım ama bir bin beş yüz yıl daha yaşamayı umuyordum.

"Hiiissssss."

Orklardan biri kolumdaki tutuşunu bıraktı.

Sonra diğeri sanki böğrüne bir şey saplanmış gibi kükredi.

Kaos serbest bırakıldı. Fang karanlığın içinden çıktı ve vücudunu canavarlardan birinin boynuna doladı. *Çat.* Ork gevşek bir şekilde yere düştü. Fang bedenini bir sonrakine fırlattı ve aynısını yaptı.

Ve sonra Larisa vardı.

Bıçağını ilkinin dizinin arkasına sapladı ve adam yere düşer düşmez bıçağını boynunun arkasına saplayarak onu anında öldürdü.

Kurtarma işlemini gerçekleştirecek zamanım yoktu. Kılıcımı yerden kaptım ve son elit orku indirmeden önce Engerek'i serbest bıraktım. Hepsi öldüğünde, goblinlerin şehirden çıkıp doğu kapısına doğru koştuklarını gördüm.

Kobra burada.

Ölü orklardan birinin üzerine tünemiş olan Fang'e döndüm. "Senden onu güvende tutmanı istemiştım-"

"Ethereal güneyden yürüyor." Larisa yanımda belirdi, zırhının içinde güçlü ve seksiydi, kılıcı  ld rd    rkun siyah kanıyla kaplıydı. "Gemileri kıyıya yanaştı. Geliyorlar."

Boş gözlerle baktım, söylediklerini sindirmek için bir an düşündüm.

" z r dilerim ama sizi uyarmak zorundaydık."

O kadar öfkeliydim ki gözlerim kırmızıya boyanmıştı. Ama Şimdi bu konuşmanın ne yeri ne de .

Viper onun söylediklerini duyunca bir adım  ne  ıktı. "Onlar gelmeden önce bu orduyu yenmeliyiz. Sebat ettiğimizi anlarılsa geri döneceklerdir. Fethetmek için buradalar, savaşmak için değil."

Fang'e döndüm. "Kobra kaç kişi getirdi?"

Beş bin kişi.

Engerek'e baktım. "Kaç  rk ve goblin kaldı?" "G   lerinin yarısı," diye cevap verdi.

"Fang, Kobra'nın beş bin askeri olduğunu söylüyor," dedim. "Geri kalanını tek başına yenebilecek durumda olmalı."

"Peki ya biz?" Engerek sordu.

"Kuvvetlerimizi kuzey kapısına taŐıyın. Grayson'ın geliŐleri için gümüŐ tepside bekliyorlar. Bizi ne kadar hafife aldıklarını onlara göstereceğiz."

Tüm vampirler savaşa  a rıldığı için boŐaltılmış olan saraya girdim. Larisa ve Fang arkamdan geldi ve birkaç farklı geçitten sonra odaya girdim.

Elimi taşa bastırdım ve işte o zaman gizli geçit açıldı. Dar bir koridordu, birini yanlara doğru hareket etmeye zorluyordu.

kayaların arasında. "Bu geçidin sonunda güvenli bir oda var. Dönüşümü orada bekle."

Larisa söylediğim tek kelimeyi bile duymamış gibi bana baktı. "*Şimdi*."

"Eğer geri dönmeseydik şu anda ölmüş olurdun." "Eğer kaderim buysa, öyle olsun."

Gözleri acı içinde soldu. "Bana kızabilirsin ama Fang'e kızma-"

"kadar kızgın olabilirim. Şimdi kıcını içeri sok." "Onu ben ikna ettim-"

"O zaman dinlediği için zayıf." Çok kızgın olduğum için yüzümün kızardığını hissettim.

"Üzgünüm ama seni terk edemezdim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Larisa." Hiçbir şey.

"Biz müttefikiz..."

Kaburgalarımın arasından akciğeriime giren bir bıçak gibiydi. Bir an için nefesimi kesti.

"Birbirimize sırtımızı dönmeyiz-" "Bunun için zamanım yok."

"Son konuşmamızın olmasını istemiyorum."

Sessiz bir hırıltı çıkardım. "Nasıl tepki vermemi bekliyordun?" "Bilmiyorum."

Bir süre birbirimize baktık.

"Benim hayatım seninkine değmez," dedim. "Beni anlıyor musun?" "Halkım için tek umudum sensin."

Yan tarafıma bir bıçak daha saplandı. Dilimde kendimden duyduğum nefretin tadını aldım. "Geri gelmenin tek sebebi bu muydu?" Fang'in odada olduğunu unutarak gözlerinin içine baktım.

Sessizdi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Bekledim.

"Öyle olmadığını biliyorsun..."

Bu beni hem daha iyi hem de daha kötü hissettirdi. "Atla. Gitmem gerek."

Fang itaat etti ve sürünerek içeri girdi. Zaten kaynayan öfkemi kışkırtmaması gerektiğini bildiği için ön saflarda bana katılmayı isteme zahmetine girmedim.

"Gözlerin..."

Görünüşümü görmediğim için ne demek istediğini anlamamıştım. "Yine kahverengi olmuşlar."

"Çünkü çok yorgunum Larisa. Bütün gece savaştım ve neredeyse şafak sökmek üzere."

"O zaman biraz daha al." Bana yaklaştı ve yakasını ortaya çıkarmak için zırhını gevşetti.

Onun etini gördüğüm anda nefesim boğazımda kesildi. Rezervlerim tükenmişti ve şimdi açlıktan ölüyordum.

"Güçlü olmanı istiyorum."

Bir arzu seli beni vurdu, ne zaman o aynı odada olsa hissettiğim o ağırlı duygu. Beslenmeyi seksle, seksi de beslenmeyle ilişkilendiriyordum. Birini istemeden diğerine sahip olamazdım. Ama şimdi bunun zamanı değildi, bu yüzden onu belinden kucakladım ve kendime çektim, dişlerim etine kayıyor ve yerine kilitleniyordu.

Anında kendimi daha iyi hissettim, sanki bütün gece uyumuşum, kahvaltıda ziyafet çekmişim gibi.

Parmaklarım saçlarının derinliklerindeydi ve alabildiğim kadarını alırken ona sarıldım, boğazını açıkta tutarken parmaklarının enseme kavradığını hissettim. Kalp atışlarını dudaklarımda hissedebiliyor, dokunuşumla nasıl hızlandığını hissedebiliyordum.

Devam etmek istiyordum ama doyduğumu biliyordum. Kendimi onu bırakmaya zorladım.

Geri adım attı, gözleri benim hissettiğim arzuyla parlıyordu. Boynundaki küçük noktalardan kan damlıyordu.

"İçeri gir."

Bana doğru ilerledi, beni öpebilmek için yüzümü kavradı.

Hemen geri adım attım. "Lütfen bin."

Gözleri reddetmemle anında yaralandı. "*Şimdi*."

Uzun bir bakıştan sonra yan döndü ve geçitten aşağı kaymaya başladı.

Tekrar taşa vurdum ve kapı kapandı.

Sıra sıra askerlerimizle birlikte güney sınırında durdum, kılıçlarımız ve oklarımızla ziyaretçilerimizi karşılamaya hazırdım. Güneş doğmaya devam etti ve sonra onları bir fersah ötede, küçük ordularıyla yaklaşırken görebildim. Yetenekli bir görme yetileri vardı, bu yüzden biz onları göremeden çok önce onlar bizi görebiliyordu.

Engerek yanıma geldi. "Dağlara doğru kaçtılar. Kobra kendi adamlarından bazılarını kaybetti ama zarar görmedi."

Gözlerim Ethereal'de kaldı.

"Onları dağlara kadar kovalayalım mı?"

"Onlar için sonra endişeleniriz. Kobra ve adamları saflarımıza katılsın."

Engerek başını salladı ve diğerleri gibi yüzü yara bere içinde ve kanlar içinde gözden kayboldu.

Yaklaşmalarını izledim, gittikçe büyüyorlardı, güçleri azdı, belki birkaç yüz kişiydiler. Savaşın kazanılacağından emindiler.

hazırlıksızdılar. Saldırırlarsa savaşı kazanamayacaklarını biliyorlardı.

Dakikalar sonra Kobra yanıma geldi. "Bu avantajı kullanmak için mükemmel bir fırsat. Bizim kuvvetlerimiz onlarınkine karşı, onları yok edebiliriz."

"Kayıplar olacaktır," dedi Engerek. "Ama intikam almaya değer."

Ve intikam tam da istediğim şeydi - birçok nedenden ötürü. "Bu gece çok fazla adam kaybettik. Bitkin durumdalar, korkutucu görünmekten başka bir şey yapabilecek durumda değiller. Kendimizi korumaya odaklanmalıyız."

Kobra aynı fikirde değilmiş gibi bana soğuk bir bakış attı.

"Ve orduları geri dönmediğinde, Ethereal misilleme olarak tüm güçlerini serbest bırakacak."

"Gerçek endişen bu mu?" Kobra sordu. "Yoksa hâlâ onu mu koruyorsun?"

Kardeşimin bakışlarını tuttum, kılıcımın kabzasıyla yüzünü parçalamak istiyordum. Elim sabit kaldı, çünkü yardımına koşmuş ve hepimizi kurtarmıştı. "Grayson için hayatlarını tehlikeye atan insanları düşünüyorum. -Başka bir şey değil."

"Kingsnake'in kararına katılıyorum," dedi Viper. "O her zaman halkını her şeyin önüne koymuştur ve şimdi de öyle yaptığını biliyorum."

Kobra onu görmezden geldi. "İkimiz de onun güzel kafasını omuzlarından çekip alacak cesareti olmadığını biliyoruz..."

"*Kobra*." Engerek sesini kalınlaştırdı.

Viper'ı susturmak için elimi kaldırdım. "Ne düşündüğün umurumda değil, Kobra. Eğer onunla savaşta karşılaşsam, hayatına son vermekte tereddüt etmem. Sadece bana yaptıklarından dolayı değil, tüm vampirler için oluşturduğu tehditten dolayı. Cesaretime güvenmiyorsan, halkımıza olan sadaketime güven."

Gözleri bir an için oyalandı, kesik ve kızgındı, ama sonra tarafa baktı.

Ethereal yaklaştı ve sonra önümüzde durdu.

Ellasara, komutanlarından birinin eşliğinde dışarı çıktı. İkisi de mavi pelerinli beyaz zırhlar giymişlerdi ve tenleri sabah ışığında parlıyordu,

Gözleri uzaktaki yıldız ışığını yansıtıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve tipik kibri yerine belli belirsiz bir öfke gördüm.

İki erkek kardeşimin yanında dışarı çıktım ve onunla ortada buluştum.

Gözleri Grayson'ın dışında konuşlanmış adamlarımı incelerken sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu; siperlerde okçular, yerde askerler vardı ve hepsi de çok yaklaşırlarsa onu vurmaya hazırды. Sonunda gözleri benimkilere döndü.

"Korkaklar gibi, orklar ve goblinler de dağlara çekildiler. Takip edilip yok edilecekler, hepsi senin yüzünden. Kafalarını saçma sapan şeylerle doldurdunuz ve şimdi bunun bedelini ağır bir şekilde ödeyecekler."

Gözlerinde hiç merhamet yoktu. Bir pırıltı bile yoktu. "Neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

"Sanırım sen de bir korkaksın."

Gözlerinde belli belirsiz bir şimşek çaktı. "Teklifimizi yeniden düşünüp düşünmediğinizi öğrenmeye geldim."

"Sen nasıl istersen." Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, söylediği her şeyi hatırlıyordum. Hayal kırıklığına engel olamıyor, dâhiyane planının onu kışından ısırdığına inanamıyordu. "Cevabımın asla değişmeyeceğini biliyorsun."

Bana baktı, bana duyduğu öfke yüzeyin altında yanıyordu. "Seni Ethereal Generali ve kocam Therion'la tanıştırdım mı?"

Ona bakmamıştım bile.

Beni izledi, tepkimi, kıskançlığımı görmek için bekledi.

Hiçbir şey hissetmiyordum ve bunun belli olduğundan da emindim. "Bunun sonuçları olacak Ellasara. Bize acı çektirme ihtiyacın yüzünden adamlarımın, ölmeyi hak etmeyen iyi adamların canını aldın. İnsanlar

Sana tanrılar gibi tapıyorlar, ama sen işine geldiği anda onları yere seriyorsun."

"Boş tehditler beni korkutmaz, Kingsnake."

"Bu tehditlerin ne kadar boş olduğunu yakında göreceksiniz."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bizimle kendi topraklarımızda buluşmak için dünyanın öbür ucuna, insanları ve ordularını geçerek yürüyeceğinizi mi söylüyorsunuz? Sana iyi şanslar."

Planımın iplerini çekmeye çalıştığını bildiğim için başka bir şey söylemedim.

"Eğer gerçekten halkının adamıysan, kızı teslim edersin. En başta bunu yapsaydın, adamların hâlâ hayatta olurdu."

"Böylece onu ve tüm insanlığın umudunu öldürebilecek misin? İyi deneme, Ellasara." Geri adım attım. "Umarım birbirimizi bir dahaki görüşümüz savaşta olur. Kılıçlarımız konuşacak ve en hızlı kılıç galip gelecek." Arkamı döndüm ve kardeşlerim de bana katılarak, gidişimizi izleyen elflere sırtımızı döndük.

Cepheye döndüğümüzde, Ellasara ve General Therion arkadaki güçlerinin yanına çekildiler. Birlikte kıyıdaki gemilerine doğru yol aldılar ve yelken açarak uzaklaştılar. Ben kapıda kaldım ve gözcülerin geri dönüp topraklarımızdan gerçekten ayrıldıklarını bana bildirmelerini bekledim.

LARISA

Kapı açıldığında her şeyin bittiğini anladım.

Rahat bir nefes aldım ve önce Fang'ın geçmesine izin verdim, yavaşça iki duvarın arasından diğer tarafa doğru süründüm. Vücudumu döndürdüm ve dar patikada yana doğru adım attım, sonunda Kingsnake'in gözlerinin içine bakabilmek için diğer kapıya ulaştım.

Ama o Viper'dı.

Fang hemen bacaklarına ve gövdesine sarıldı, güçlü omuzlarının üzerine oturdu ve başını yukarı kaldırdı. Birbirleriyle konuşuyor gibiydiler çünkü Engerek'te de Kingsnake'in bazen yaptığı gibi odaklanmış bir bakış vardı.

Sonra bana döndü. "Hayatımı kurtardın ve sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Oraya vardığımızda yaşanan dehşeti görmüş ve saldırmadan önce iki kez düşünmemiştik. "Bitti mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Her şey bitti."

"Nerede o?" Baktığım gözlerin onun gözleri olmasını umuyordum.

"Savaş bitti ama yas başladı. Kingsnake halkımızla birlikte, cesetleri son istirahatgahlarına taşıyor, düşmanı yakıyor, Grayson'ı eski ihtişamına kavuşturuyor."

"Yardım edebilir miyiz?"

"Size odanıza kadar eşlik etmemi istedi." Gözleri artık yeşil değildi, sanki yorgunluk vücudundaki tüm kanı çekmiş gibiydi. "Dinlenmeni istiyor."

O yanımda olana kadar rahat edemeyecektim ama zamanımızı anlamsız bir tartışmayla harcamak istemiyordum. Hayal kırıklığımı yutkunarak kabul ettim.

Beni odalarımıza geri götürdü, saray sağlamdı, kapıların dışındaki her şey kargaşa içindeydi. Binalar yanmış ya da sokaklara devrilmişti. Kapılardan biri parçalara ayrılmıştı. Ölüler her yerde yatıyordu.

Viper benim için kapıyı açtı.

İçeri girdim, Fang sürünüyordu. "Larisa?"

Ona geri döndüm.

"Seni hafife almışım."

Yorgunluğa rağmen uykuya dalmam uzun zaman aldı. O gecenin anıları, Kingsnake'in diri diri yakılmak üzere olduğu korkunç anısı tekrar tekrar aklıma geldi. Bu da huzursuz bir uykuya, sürekli dönüp durmaya ve sonsuz bir rahatsızlığa yol açtı.

Kapının yerine oturduğunu duyduğumda, en kötüsünden korkarak sarsılarak uyandım. "Benim."

Karanlıkta onun dış hatlarını görerek nefes

aldım. "Hançeri bırak, tatlım."

Komodininin üzerindeydi. almadan önce iki kere . Tahtanın üzerine geri bıraktım.

"Uyumaya devam et." Dolaba doğru yürüdü.

Hâlâ yarı uykuluydum, bu yüzden tekrar uzandım, zor nefes almaya devam ettim çünkü gerçeklik bir rüya gibi geliyordu. Dakikalar sonra banyoda su akmaya başladı. Şimdi tamamen uyanıktım ve onun bana katılmasını bekliyordum.

Sonunda siyah boxer'ıyla, vücudunun her yerinde kesikler ve çürüklerle yatağa geldi. Adem elmasının üzerinde bir iz vardı ve kollarında mor morluklar vardı, sanki kılıç ve kalkan vücudunu dövmüş gibiydi. Çarşafı geri çekti ve yanıma uzandı, sırtı yatağa değdiğinde derin bir nefes aldı.

Onun yanına geçtim, morluklarından kaçınmak için başımı omzuna değil yastığa koydum.

Dokunduğumda irkildi. "Hâlâ kızgıyım."

Elim karnının üzerinde kaldı. "Uzun süre kızgın kalacaksın çünkü üzgün değilim."

Başını çevirip bana baktı, yeşil gözleri derin ve öfkeliydi. "Benim için onlarla savaştın. En azından bunu yapabiliyordum."

"Ethereal ile bir asırdır savaş halindeyiz. Seni bulsam da bulmasam da bu savaş olacaktı. Farklı olan tek şey sonuç olurdu."

" zaman beni bulman iyi oldu. Ve iyi ki geri dönmüşüm."

Öfkesi perdeleri tutuşturdu ve öfkesi odayı dumanla doldurdu. Ama sözlerim onu yatıştırmış, öfkesinin çoğunu söndürmüştü. Öfkesinin devam etmesini istiyordu ama sözlerim yakıtını söndürmüştü.

"Bırak gitsin."

Öfkesini yutarak bir nefes aldı. "*Hiçbir zaman boş verecek bir tip olmadım.*"

"Eğer benimle sevişmek istiyorsan, bunu yapmak zorundasın."

Bir anda duyguları değişti ve şimdi acısının yerini özlem dolu bir yoğunluk aldı. Yeşil gözleri bana sanki en güzel mücevheriymişim gibi bakıyordu.

koleksiyonuna eklemek istiyordu. Sahiplenme şiddetli bir yağmur gibiydi, başımı geçip ciğerlerime ulaşana kadar dünyayı sular altında bırakıyordu.

Bir anda üstüme yuvarlandı ve şortunu indirdi.

Zaten çıplaktım, bu yüzden o içime girerken bacaklarım beline dolandı, ikimiz birlikte mükemmel bir şekilde çalışıyorduk, birbirimizin vücudunu kendi vücudumuz gibi biliyorduk. Beni öpmeden önce tamamen içime girdi, altımdaki çarşaflara gömülmeme neden olan ateşli bir öpücük verdi. Dudaklarımız birbirine kilitlenmiş, iniltilerimiz yanan dudaklarımız tarafından boğulmuştu.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Grayson harabeye dönmüştü, evler yıkılmıştı, gökyüzü hâlâ dumanla kaplıydı. Nüfusumuzun üçte birini kaybetmiştik; sadece hayatlarını değil, ebedi kurtuluşlarını da feda eden vampirlerdi bunlar. Bizden biri olduklarında riski anlamışlardı ama yine de acı çekmelerini izlemek canlarını yakıyordu.

Onları korumak benim görevimdi ve başarısız oldum.

Sarayın merdivenlerinin başında durmuş, herkesin Grayson'ı eski haline getirmek, şehrimizi savaştan zarar görmemiş gibi göstermek için çalışmasını izliyordum. Kazanmış olmamıza rağmen herkes yorgun ve yenilmişti.

Viper yanıma geldi. "İyileştin mi?"

Tek bir gecelik dinlenme morluklarımı silmiş ve boynumdaki kesiği silikleştirmişti. Larisa'nın kanının inanılmaz iyileşme hızımdan sorumlu olduğunu biliyordum. Savaşta bana başka türlü sahip olamayacağım bir güç veriyordu. Beni hayatta tuttu. "Evet."

"Larisa hepimizi kurtardı."

"Öyle olduğunu biliyorum." Çok fazla duygusu olan bir adam değildim. Sadece kimi etkilediğine bakmaksızın yerine getirmem gereken bir hedefler listem vardı. Ama şimdi, her şey karmaşıktı. Beni kurtardığı an, gerçekten ölmüş olmayı diledim.

"Sana olan sevgisi çok derin."

Sevgisi çok yersizdi.

"Bu tüm sorunlarınızı çözer."

Ona bakmak için döndüm. "Nasıl? Bu her şeyi daha da zorlaştırdı."

"Eğer seni önemsiyorsa, neden ayrılmak istesin ki? Sadece kalmasını isteyin ve gerçeği bilmesine asla gerek kalmayın."

Başka tarafa baktım. "Beni önemsiyor olması bu hayatı istediği anlamına gelmez."

"Yani bir tedavi bulursanız yine de gideceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet." Acıtacaktı ama önyargısı bu kadar derinken bizim için bir gelecek olmadığını biliyordu. "Babasını öldürdüğümüzü iddia ediyor. Onu sahte vaatlerle Raventower'dan uzaklaştırmışız. Bu istila hakkında hiçbir bilgim yok, bu yüzden ona Kobralar ya da Diamondbacks olabileceğini söyledim, ama ona göre hepimiz aynıyız."

Engerek sessizleşti.

"Tedaviyi istemeye devam edecek... ve ben de bende olmadığını söylemeye devam edeceğim... ve yeterince zaman geçtikten sonra... gerçeği öğrenecek. O zaman ayrılmak isteyecek ve yeniden tutsak olacak."

"Başka alternatif yok."

"Hayır... ." gitmesine izin veremezdim, Ethereum'e karşı savunmasızken, benim ve halkım için bu kadar değerliymişken olmazdı. Ve ben... o lanet kadına tamamen ve umutsuzca takıntılıymışken olmazdı.

Kobra ile çalışma odamda, kanımızı ısıtan ateşin yanında oturuyorduk, her elinde bir bardak viski vardı.

"Viper bize katılmayacak mı?" Bu onun buradaki son gecesi idi. Dağlara geri dönmeden önce halkına dinlenmeleri için zaman tanıdı.

"Geri kalan hainleri kovalıyor."

O da başıyla onayladı. "Bir gün bile ara vermiyor, değil mi?"

Bardağımdan içtim.

"Onun iş ahlakına her zaman hayranlık duymuşumdur ama bunu kendim için hiç istemedim." O da bir kadeh içti, üçüncü kadehindeydi ve hiç sarhoşluk belirtisi göstermiyordu.

"Yardımaımıza geldiğiniz için teşekkür ederiz." Kardeşim ve ben, yaralılara ve ölmekte olanlara yardım ederken, parçalanmış dünyamızı yeniden bir araya getirmeye çalışırken bir an bile yalnız kalmamıştık. "Bizi kurtardınız."

"Biliyorum ama yine de söylediğin için teşekkürler."

Ağabeyimin küstahlığına alışmışım, bu yüzden bu küstahlık tenimde yankılandı. "Sana altın olarak yüklü bir ödeme yapacağım, ayrıca viski ve şarap da vereceğim."

"Çok cömertçe ama ilgilenmiyorum."

Vücudum hafifçe sertleşti çünkü talebinden şüphelenmişim. Farklılıklarımıza rağmen Cobra ortak kan bağımızı her zaman onurlandıracak, benim için hayatını tereddüt etmeden tehlikeye atacaktı ama bu, karşılığında alabileceği her şeyi almayacağı anlamına gelmiyordu. "Teklif edebileceğim tek şey bu."

"Hayır, değil." Yüzünde o kibirli sırıtış belirdi. "Tam olarak ne istediğimi biliyorsun."

Bakışlarını tuttum, parmaklarım kadehimi sıkıca kavradı. "Cevabım hayır." "Yani Viper ve diğerleri tadacak ama ben hariç mi tutulacağım?"

"Bu zorunluluktan kaynaklanıyordu."

"Yardım sağlamadan önce bu talepte bulunsaydım, mecburiyetten yerine getirirdiniz. Bunu olaydan sonra istememin bir önemi olmamalı. Bu savaşı sizin için kazandım ve bu süreçte iyi adamlar kaybettim. Bana borçlusunuz."

Öfke o kadar güçlüydü ki, kanımda gök gürültüsü gibi hissediyordum. "O benim, Cobra."

"Sende kalsın. Sadece ödünç almak istiyorum." Bu beni hasta etti.

Gerçekten. "Hayır."

"İstediğim tek şey bu ve sen beni reddediyor

musun?" Başka tarafa baktım.

Kobra kızgın bakışlarla bakmaya devam etti. "Sanırım o bir evcil hayvandan daha fazlası."

Hiçbir şey

söylemedim.

"Çok daha

fazlası."

"Bırak onu, Cobra."

"Planın nedir Kingsnake? Onu dönüştüremezsin. Aksi takdirde seni bu kadar güçlü yapan kanı kaybedersin. Bir ölümlüyle ilişkini sürdüremezsin, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar yaşlı bir cadıya dönüşür. Ölümsüzlüğünden vazgeçemezsin çünkü bu aptalca olur-"

"Bırak dedim."

O gülümseme geri döndü. "Kendini büyük bir çıkmazın içine soktun, değil mi?"

Bakışlarını görmezden geldim.

Kadehini bana doğru kaldırdı. "İyi şanslar kardeşim."

Günler geçti ve Grayson kargaşa içinde kaldı. Geçitlerin temizlenmesi uzun zaman alacaktı ve şehrin kendisi hala kanla lekelenmişti. Herkes hayatını yeniden inşa etmek için çalışıyordu ama kayıplar şehrimizde kalıcı bir iz bırakmıştı.

Oturup başkalarının benim emirlerimi yerine getirmesini izlemedim. Enkazı temizlemek, kırılan kapının parçalarını toplamak, başka bir saldırı olması ihtimaline karşı sınırlarımızı onarmak için vatandaşlarla birlikte çalıştım.

Uzun bir gündü, beni iliklerime kadar terleten bir gündü.

Fang arkamdan belirdi ve omzuma yaslanana kadar bedenimin etrafında döndü. Bütün gün ağır odunlar kaldırmıştım ama onun ağırlığı her zaman

Hoş geldiniz. ***Yardım edebilir miyim?***

Hayır.

Ben çok güçlüyüm.

Öyle olduğunu biliyorum. Arkamı dönmeden önce alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim, günü bitirmiştım. Saraya doğru uzun bir yürüyüşe çıktım, asla aynı görünmeyecek sokaklardan geçtim. Kobra gitti.

En azından vampirlerin Ethereal'e karşı bir ittifak kurması gerektiğini anlıyor.

Evet, ama babamın nasıl biri biliyorsun.

Senden bile daha inatçı.

Ben böyle ifade ... ama evet.

Kanındaki elementleri tespit edebildiniz mi? Larisa neredeyse her gün soruyor.

Fang'den hiç sır saklamak zorunda kalmamıştım ama kartlarımı göğsüme yakın tutmuştum. Sana güvenebilir miyim?

Courssse.

Larisa asla bilemez. Sarayın girişine vardık ve sıcak ateşin beni karşıladığı çalışma odama girdim. Anlıyor musunuz?

Fang hemen omuzlarımdan ayrıldı ve kanının ısınması için ateşin hemen yanındaki halının üzerinde bir top gibi kıvrıldı. Başını öne eğik, tetikte bekliyordu. Sarı gözleri temkinli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Fang.

Sana asla ihanet etmem, Kingsnake.

Daha önce yapmıştın.

İhanet çok ağır bir kelime.

Koltuğa oturdum. Tedavisi yok.

Ne demek istiyorsun?

Bağışıklığının nedenini buldum ve bu tekrarlanamaz.

Ne zamandır tanıyorsun?

Uzun bir süre.

Ve sen ona hiç söylemedin.

Hayır.

Fang ateşe bakmak için döndü, sözlerimin ne anlama geldiğini tamamen anlamıştı. ***Ona gerçeği ne zaman söyleyeceksin?***

Cevap vermedim.

Fang bakışlarını tekrar bana çevirdi ve parıltının içinde yüzümü inceledi. ***Onu serbest bırakmayacaksın...***

Hayır.

Fang tekrar ateşe baktı. ***Planın nedir?***

Benim yok.

Ona yeterince yalan söyledin. Bu böyle devam edemez.

Onu görmezden geldim.

Sana çok bağlı, Kingsnake.

Normalde hor göreceğim bir rutin olan ev içi mutluluğa dalmıştık. Gün boyunca yemeklerimizi, akşamları da bedenlerimizi paylaşıyorduk. Başka bir kadın olsa çoktan yer değiştirmiş olurdu ama Larisa'yla daha yüzeye bile çıkmamıştım.

Ona gerçeği söyle. Ondan kalmasını iste.

Hayır diyecek.

Ama olmayabilir de.

Bağlılık yeterli bir sebep değil. Sonsuz karanlığımı kucaklamak için yeterince güçlü bir sebep yok. Bu sadece bir an, yasak bir ayartma,

Başka bir seçeneği olduğu anda patlayacak tutkulu bir ilişki.

Fang bir süre hiçbir şey söylemedi. ***Sonuç ne olursa olsun, açık sözlü olmalısın. Sen onurlu bir adamsın, Kingsnake. Her zaman doğruyu söylersin.***

Ağzımda acı dolu bir gülümseme belirdi. *Bize fayda sağlamasa bile her zaman doğru şeyi yapacağımızı varsayarız... ama yapmayız. Her zaman kendimiz için en iyi olanı yaparız.*

Eğer gitmeyi seçerse, kızgın olacak.

Biliyorum.

Köşeye sıkışmış zehirli bir yılan kadar kızgın.

Daha azını beklemezdim.

OceanofPDF.com

LARISA

Elimdeki kâğıtlara baktım, hepsi bok gibiydi. Gözlerim Fang'inkilere kaydı.

Bana bakarken kesinlikle hareketsizdi, dili içeri ve dışarı kayıyor, şimdiye kadar gördüğüm en iyi poker yüzünü takınıyordu. İlk benim başlamamı beklerken kartları masanın üzerinde yüzüstü duruyordu.

Bıçakları yere atmadan önce iç çektim.

Kuyruğunun ucu elinin üzerinde döndü, bir kılıç, bir çift ok, bir kalkan ve bir hançer.

"Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

Tecrübe.

"Ama kartlar rastgeledir."

O kadar da rastgele değil. Elindeki kartları masanın ortasına fırlattı. "Sanırım sadece bir kez kazandım."

Evet, kendimi kötü hissettim ve kazanmana izin verdim.

Ona ters ters baktım.

Özür dilerim.

Kapı açıldı ve Kingsnake içeri girdi. Savaş sona beri ruh hali kasvetliydi, günlerini halkının yıkılan şehirlerini onarmasına yardım ederek geçiriyordu. Engerek dağlara yaptığı yolculuktan dönmemişti. Kingsnake çoğu zaman bana karşı mesafeliydi, yatakta birlikte olduğumuz zamanlar hariç, o zamanlar canlanır ve güneşten daha sıcak yanardı.

Fang aniden sürünerek uzaklaştı, koridora süzülüp yanımızdan ayrılmadan önce kuyruğuyla kapı kolunu çevirdi. Bana tek kelime etmedi, bu da bana Kingsnake'in ona gitmesini emrettiğini söyledi.

Kartları masaya bıraktım ve ona doğru yürüdüm. "Fang kazandı... yine."

Bana hayatımda gördüğüm en sert bakışı attı, yüzü gerginlikle gerilmişti, ruh hali yoğun ama kızgın değildi. "Konuşmamız gerek."

Bu cümleyi daha önce de duymuştum ama ondan değil. Elias bunu bana kraliyet yükümlülüklerini yerine getirip başka biriyle evleneceğini söylediğinde söylemişti. Acıttı çünkü bunu beklemiyordum, onun bana karşı olan hislerinin de benim ona karşı olan hislerim kadar gerçek olduğunu varsaymıştım. "Bunun nereye gittiğini biliyorum..." Geçen sefer kendimi kaybetmiş ve gözyaşı dökmüştüm ama şimdi bunu yapamayacak kadar gururluydum. Diğerleri gibi Kingsnake de benden bıkmıştı, yatağında benim yerimi alacak başka bir kadına ihtiyacı vardı.

Gözleri yüzümde kısıldı. "Sen benim tek arzumsun, tatlım." Şimdi duyguları değişmiş, ocaktaki ateş gibi, bir bahar öğleden sonrasında yeşil çimenlerin üzerindeki güneş ışığı gibi sıcak ve nazik bir hal almıştı.

Varsayımından utandığım için sessiz kaldım.

Sessizliğin sürmesine izin verdi, zihnimi okuyabilmeyi diliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ne konuşmak istiyordunuz?"

Yoğunluğu geri dönmeden önce sıcaklığı bir süre daha devam etti. "Tedavisi olmayacak."

Tüm korkularımın yerini şok almıştı. "Ne...?"

Bakışlarımı tuttu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Söylediklerimin anlamı bu. Tedavisi yok."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Ve sen bunu şimdi mi fark ettin?"

Sessizliğini korudu.

İhanetin yumruğunu yuttum. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi sessiz kalmaya devam etti. "Bir

süre." Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Neden?"

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, o kadar durgundular ki taş gibiydiler.

"Nedenini biliyorsun."

Yavaş bir nefes aldım, ihanetinden incinmiştim ama aynı zamanda etkilenmiştim. Bunu geçiştirdim. "Gerçekten tedavisi yok mu, yoksa sen mi anlayamadın?"

"ama tedavi artık ." "Anlamıyorum."

Uzun süre bana baktı, etrafındaki duygular uzak bir davul gibi gümbürdüyordu. "Gençken seni ısırın yılan... bir Altın Yılan'dı."

Yılanın pullarını hiç görmedim. Gençliğim yüzünden anılarım parçalanmıştı. Ama şimdi tekrar oynattığımda, buğday saplarının arasına karışmış güzel bir altın yılan hayal ettim.

"Zehri size diğer yeteneklerinizin yanı sıra bağışıklık da kazandırıyor."

Kahretsin... biliyor.

"Ama Altın Yılanlar o zamandan beri yok edildi."

"Kim tarafından?"

"The Originals."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Böylece tek Orijinaller olarak kalacaklardı."

"Ama... bu sadece yirmi yıl önceydi. Hâlâ varlar."

"Belki bir ya da iki. Belki bir çift. Bulmak için yeterli değil. Samanlıkta iğne aramaktan daha iyi şansımız olurdu."

"Ama... denemek zorundayız."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Birini bulana kadar tüm insanlara dünyayı arattıracağız."

"Ve eğer başarılı olurlarsa, sizce bir ya da iki tanesi tüm insanlığa zehir sağlamak için yeterli mi? Soylulara verilecek ve sonra da istiflenecek. Bunların hiçbiri işçi sınıfına ulaşmaz, bunu sen de biliyorsun."

"Belki daha fazlası vardır. Belki de yeniden çoğalmışlardır. Denemeden pes edemeyiz..."

"Altın Yılanları bulmak başlangıçta bile zordu. Bulunması zor yaratıklardır ve tek bir iklimde yaşamazlar. Tüm sıcaklıklarda hayatta kalabilirler, bu yüzden dünyanın daha fazla sayıda bulundukları tek bir bölümü yoktur. Peki Ethereal ne yaptığımızı anladığında ne olacak? Altın Yılanlara karşı haçlı seferlerine başlarlar."

Bu yenilgiyi kabul etmedim. Denemeden olmaz. "Özür dilerim."

Bu çabada çok farklı bir sonuç bekliyordum. Kolay olmasını bekliyordum. Çabuk olmasını bekliyordum. "Bana yardım etsen de etmesen de deneyeceğim. Raventower'a dönüp Kral Elias'la konuşacağım. Diğer krallıklarla konuşacağız ve-" Öfkenin derisini ve kemiklerini parçaladığını hissettiğimde durdum. Ateşten yapılmış bir kasırga gibiydi.

Bu yüzünde de yazılıydı, gözleri öldürücüydü. "Kalmanı istiyorum."

Kalbim hem arzu hem de korkuyla çarpmaya başladı.

"Benimle kal."

"Neden?" Fısıldadım.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, öfkesi sesimdeki fısıltıyla bastırılmıştı. "Bizim için."

Kalbim bu adama karşı zayıflamıştı ama Elias'la olduğu gibi aynı durumdaydım, geleceği olmayan bir ilişkiydi. "Kingsnake, sen bir vampirsin-"

"Size Ethereal'in bizim değil, sizin düşmanınız olduğunu

kanıtladım." "Bundan daha fazlası-"

"*Kal.*"

Bu isteğe boyun eğmek istiyordum ama kalbim daha önce de hırpalanmıştı ve bunu tekrar hissetmek istemiyordum. "Kingsnake, sana karşı derin hisler beslediğimi biliyorsun. Eğer daha fazla kalırsam... sana aşık olacağım. Ve bu olamaz."

Yoğunluğu derinleşti, ateşi yandı.

"Yani bu iş şimdi bitiyor..." Sonsuza dek yaşamak için ruhumdan vazgeçmezdim. Ve son gençliğimi benimle yaşlanamayan bir adamla geçirmezdim. Bana çocuk veremeyecek bir adamla.

sessizlik yayıldı. Yavaş yavaş odayı kapladı. Birbirimize baktık.

İkimiz de bir sonraki adımda ne yapacağımızı ya da

ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Sonsuzluktan sonra

konuştu. "Özür dilerim."

"Ben de-"

"Yapmak üzere olduğum şey için özür dilerim."

Kalp kırıklığının yerini korku aldı. Buz gibi bir korku. "Ne yapmak üzeresin...?"

"Sana verdiğim sözü bozuyorum." Bunu söylerken gözlerimin içine baktı, ruh hali unutulmuş kül gibi soğuktu. "Gitmene izin veremem, Larisa."

"Bir anlaşma yaptık."

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

"Seni tatmadan önce."

Kalbim göğsümde sıkıştı ve kolumda bir acı hissi uyandırdı. "Akıl okuyabildiğini bilmeden önce."

Yutkundum.

"Ethereal'in seni almak için ne yapacağını bilmeden önce."

Nefesim yükseldi ve kontrol edemedim. "Sana sahip olmadan önce..."

Ondan dalga dalga yayılan kederi, kendinden nefret edişini hissettim.

"Orada hayatta kalamazsınız. Ethereal seni avlayacak. Seni kullanacak."

"Peki bunun senin yaptığından ne farkı var?" Ben tersledim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Sadece beni zorlamak zorunda kalmamak için sordun." Duyguları gerçek değildi. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum." Hayatımı devasa orklara karşı riske atmıştım... bir hiç uğruna. "Seni kurtardım..." Gözlerimdeki öfkeyi hissettim, yüzümün ne kadar kırmızı görünmüş olabileceğini hayal ettim.

"Senden beni kurtarmanı hiç istemedim-"

"Sen bir pisliksin. Beni sadece kanım için istiyorsun. Güçlerim için. Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum."

"Bu doğru değil-"

"Evet, öyle." Öfkeli gözyaşlarıma karşı koydum ama yanıyorlardı.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Kanını istiyorum. Güçlerini istiyorum. Ama seni de istiyorum."

Onu yanımda istemediğim için otomatik olarak geri adım attım.

Kendini toparladı, gözlerinde acı vardı. "Sana karşı olan hislerimi biliyorsun."

"Seni güçlü kılmıyaydım uzun zaman önce benim yerime geçeceğini biliyorum."

Tekrar öne çıktı, gözleri artık öfkeliydi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum-" "Beni ısırana kadar beni istemedin-"

"Ne fark eder ki? Aynı odada bulunduğumuz her an senin için ne hissettiğimi *çok* iyi biliyorsun. Senden önce gelen her kadın unutulmuş bir anıdır ve senden sonra gelen her kadın..." Gözleri sertleşti. "Keşke sen olsaydın."

Onu hissettim, kontrol edemediği o güçlü çaresizliği. Kıyıdan gelen bir sis gibiydi.

"Ben senin kanına bağımlı olabilirim ama sen benim senin hakkında hissettiklerime bağımlısın. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum."

Ben duyguları okuyabiliyordum... ama zihinleri okuyabilen oydu. "Belki bu doğru ama bu onu gerçek yapmaz. Şu anda sadece simbiyotik bir ilişki. Derin bir şey değil. Gerçek bir şey değil."

Meydan okurcasına, sıcaklığının beni sardığını hissettim, söylediklerim karşısında hem öfkelenildiğini hem de kırıldığını hissettim. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en gerçek şey-"

"Eğer beni dönüştürürsen... artık beni istemezsin."

Gözleri kısıldı.

"Çünkü kanımın sana bir faydası olmazdı."

Şimdi sessizdi.

"Sonsuz ruhumu kaybederdim ve sen beni terk ederdin." Eski duygular hücum etti, eski, yıpranmış botlar gibi kovuldum. "Yani bu gerçek değil, Kingsnake. Ve başka türlü davranmayalım."

Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

"Beni bir odaya kilitleyebilir, bağlayabilir ve besleyebilirsiniz... ama hepsi bu. Kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Senden buraya geldiğimden daha çok nefret edeceğim."

Tutkulu alevimiz rüzgârda sönüp gidecekti. Sessiz kaldı,
duygularını gizledi.

"Bırak beni, Kingsnake."

Gözleri yüzüme odaklandı. "Lütfen bana bunu yaptırma." Derin
bir nefes aldım.

"Tutsak olmanı istemiyorum."

Çok fazla öfke... Tendonlarımda
hissedebiliyordum. "Seni kaybetmek
istemiyorum."

"Ne olacağını sanıyordun? Bana gerçeği söyleyeceğini ve seni hala
isteyeceğimi mi? Özgürlüğümü elimden alacağını ve o gece aynı yatağı
paylaşacağımızı mı? Sen benim istediğim adam değilsin..." Başımı salladım.
"Kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Benden beslenmene izin
vermeyeceğim. Yani beni istiyorsan, beni zorlaman gerekecek... ve
muhtemelen beni öldüreceksin."

Bakışlarını yere indirdi. "Tatlım-"

"Artık senin sevgilin değilim." Öyle olduğuma inanamıyordum. "Öyleyse beni
kilitle... çünkü senin huzurunda olmam gerekenden bir an bile fazla kalmak
istemiyorum."

Hayır... Bu onların sonu olamaz. Ama hem Kingsnake hem de Larisa inatçı,
peki bu savaşı kim kazanacak? **Besleyen Dehşeti Isır**'da öğrenin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

